

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 442. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/01(41) • 05 Ocak 2002 • 500.000 TL

**Türkiye'nin devrimci geleceğine
hazırlanıyoruz...**

**Geleceği işçi sınıfı ve emekçilerin
örgütlü devrimci gücüyle kazanacağız!**

İÇİNDEKİLER

Düzenin iflası ve Türkiye'nin devrimci geleceği	3
2001 yılında sınıf hareketi	4-5
Faşist baskı, terör ve katliamların boyutlandığı bir yıl	6-7
Sermaye iktidarı Ecevit'in ABD ziyaretine hazırlanıyor	8
Azami sefalet ücreti belirlendi	9
Gençlik hareketinin geride kalan bir yılı	10
Barbarlık ya da sosyalizm!	11
2001: Emperyalizme köleliğin pekiştiği, sosyal yıkımın derinleştiği yıl!	
(Orta sayfa)	12-14
ALGP bülteninden	15
Özgürlük ve sosyalizm 21 yüzyıla damgasını vuracak	16-17
Arjantin'in iflası ve Türkiye	18-19
İşçi Kültür Evleri etkinliklerinden ..	20-21
Küba Devrimi'nin zaferinin 43.yılı	22
Mücadele postası.	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/01 (41) • 05 Ocak 2002
Fiyatı: 500.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Merhaba,

Yeni bir yılın ilk sayısıyla yine beraberiz.

Doğal olarak bu ilk sayımızın ağırlığını geçen yıl değerlendirmeleri oluşturuyor. Bu değerlendirmelerin yayını önümüzdeki sayılarda da sürecek. Bu vesileyle siz okurlarımızın da geçtiğimiz yıla ve bu yıl süresince yayımlanmış olan gazete nüshalarımıza ilişkin görüş, eleştiri ve önerilerini bekliyoruz. Yeni bir yılda gazetemizin de daha etkili, daha güçlü bir yayın çizgisi tutturması, biraz da okur kolektifinin katılımıyla mümkün olacaktır. Bundan böyle okur sayfasını da bu işleve uygun kullanmayı hedefliyoruz.

Okur sayfasında yayımlanmak üzere göndereceğiniz metinler, gazetemize ilişkin görüş, eleştiri ve önerilerinizi içermeli. Bunun dışında, herhangi bir siyasal gelişmeye ilişkin yazdıklarınız ayrıca değerlendirilebilir. Ve tabii, şiir, öykü, resim, karikatür türünden sanat edebiyat çalışmalarınız da...

11 Eylül saldırıları ardından derinleştirilen Amerikan konsepti çerçevesinde tüm kapitalist-emperyalist dünyada, içte baskı ve terör/dışta savaş olarak, devrimcilere, işçi sınıfı ve emekçilere, yoksul halklara karşı saldırganlığın artırıldığından-arttırılacağından söz etmiştik. Dünyada ve Türkiye'de o günden beri yaşanan tüm gelişmeler bu tespit ve uyarılarımızı doğruluyor. Türk devleti Amerika'nın peşinden her yere "uygun adım marş marş" koşma istek ve hevesini her vesileyle ilan ediyor. İçte baskı, terör ve yasaklara birbirini izlemekte.

Devrimci faaliyet her zaman olduğu gibi saldırılardan öncelikle nasibini almakta. Son dönem devrimci basın ve diğer legal mevziler, düzenin kendi hukukunu da çiğneyerek yönelttiği saldırıların hedefi haline getirilmiş bulunuyor. Antakya'da gazete temsilcimizin de içinde bulunduğu 4 devrimci basın çalışanı sudan gerekçelerle tutuklandı. Gene gazetemizin Kayseri bürosu basılıp çalışanlarımız gözaltına alındı. İstanbul'da Kurtköy İşçi Kültür Evi jandarma tarafından basıldı, kaymakamın emri gibi bir gerekçe ile mühürlendi. Vatan gazetesi kapatıldı...

Saldırıların yaşananlarla sınırlı kalmayacağı açıktır. Düzen yapısal sorunlarına bir çözüm üretme şansına

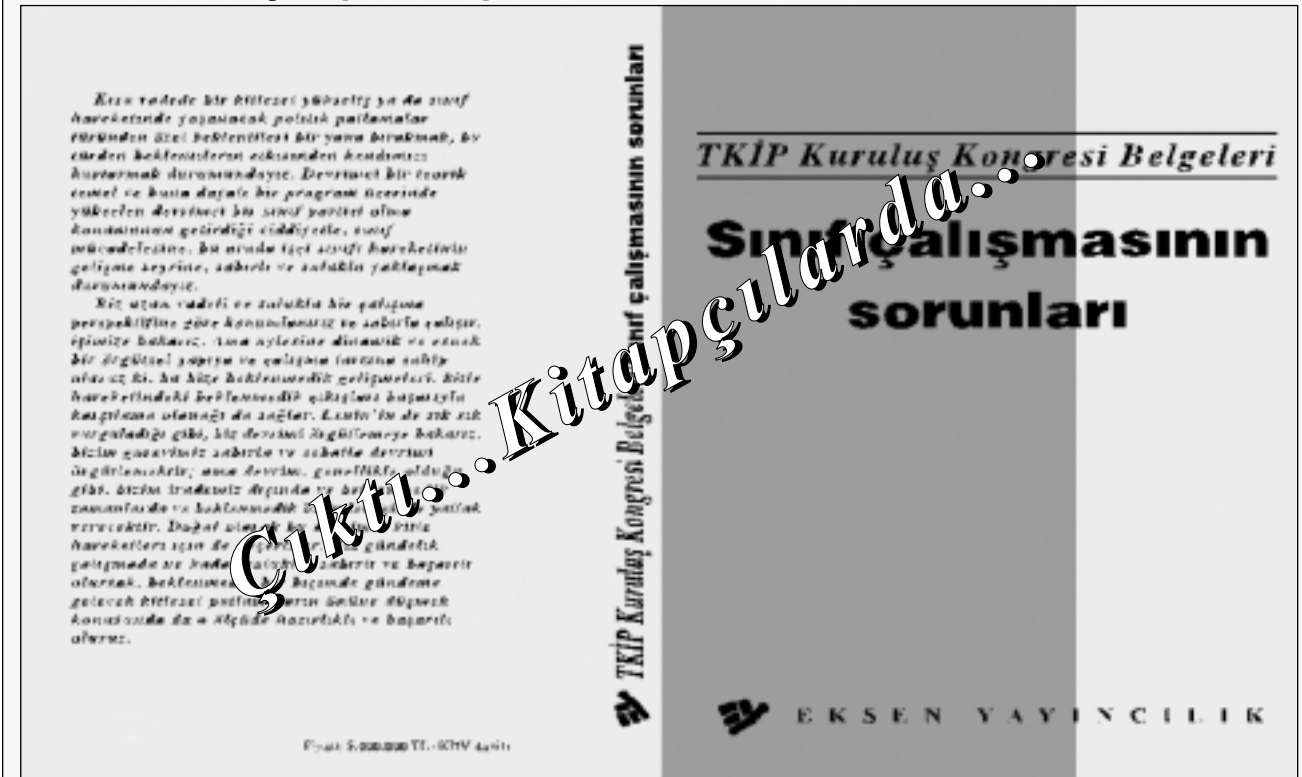
sahip olmadığı oranda, sorunların devrimci çözümünü engellemeye yönelik baskı, yasak ve terör önlemlerini artırmak dışında bir çıkış bulamamaktadır. Özellikle de Arjantin örneği önlerinde dururken, artan korkularını bastırmanın başkaca bir yolu da bulunmamaktadır onlar için. Devrimci önderliğin başını ezersek, diye düşünüyorlar, olası bir halk ayaklanmasını bastırmak daha kolay olacaktır.

Düzene bu şansı tanımamak gerektiği açıktır.

Kazanılmış mevzilerimizi böylesine kaba ve hoyrat bir biçimde çiğnetemeyiz. Devrim ve sosyalizm, Türkiye'de de, Arjantin'de ve tüm dünyada olduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların tek şansı, tek umudu, tek seçeneğidir. Giderek büyüyen bu umudu yaşatmak, ete kemiğe büründürmek için tüm devrimcilerin daha atak, daha özverili, daha cesur bir mücadele içinde olması zorunludur.

Mücadele ve kazanımlarla dolu bir yıl dileğiyle...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Sınıf çalışmasının sorunları

Düzenin iflası ve Türkiye'nin devrimci geleceği...

Geride kalan yıla ekonomik ve mali iflasla girmiştik. Bir önceki yılın Kasım'ında yaşanan mali çöküntüyü aradan daha iki ay bile geçmeden Şubat çöküntüsü izleyince, o güne kadarki uygulaması 14 ayı bulan ve emekçilere olduğu kadar ülkeye de faturası hayli ağır olan İMF programının iflası kesinleşti. Enflasyonun düşürülmesi aldatmacasıyla halka dayatılan bir programdı bu. Bugün geride kalan yılın enflasyon oranı resmi rakamlarla yüzde 90 civarındadır. Bu onun gerçekte yüzde 100'ün üzerine çıktığı anlamına gelmektedir ve bu sonuç halk kitlelerinin yüzyüze bırakıldığı perişanlılığı özetlemektedir.

Kapitalist ekonominin iflası ve ağır faturası

İMF programının iflası gerçekte Türkiye'nin kapitalist ekonomisinin iflasıydı. Enflasyondan da öte tüm temel ekonomik göstergeler bütün bir yıl üzerinden bunu açıkça belgeledi. Ekonomi yüzde 10 civarında daraldı, ulusal gelir üçte bir oranında azaldı, dolayısıyla ülke aynı oranda fakirleşti. Gerçek ücretlerde büyük düşüşler yaşandı, işsizler ordusuna en az iki milyon yeni insan katıldı. Kent esnafı ve zanaatkarlarının yanı sıra kırsal üreticiler de büyük bir sosyal yıkıma uğradılar. İç ve dış borç faiz ödemelerine para yetiştirmek için çalışan kesimleri soluksuz bırakan zamlar ve vergiler bütün bir yıl boyunca birbirini izledi. Bütçe gelirlerinin yarısından, vergi gelirlerinin ise tümünden daha fazlasını yutan faiz ödemelerini gerçekleştirmek ülkeyi yönetenlerin tek kaygısı haline geldi.

Bu kadarı krizin ve iflasın ülkeye ve emekçilere ekonomik-sosyal maliyetiydi. Siyasal maliyet bundan daha az olmadı. Dayattığı program Şubat'ta iflas eden İMF, eskisinden daha ağır dayatmalar içeren yeni bir programı Türkiye'yi yöneten uşak takımının önüne koydu ve yeni kredileri ekonominin başına bir Dünya Bankası memurunun atanması ve "15 günde 15 yasa" çıkarılması koşuluna bağladı. Bu, ülkenin yönetilmesine dolaysız bir müdahale, parlamentonun biçimsel iradesinin bile ortadan kaldırılması, çalışma gündeminin ve hızının somut olarak belirlenmesiydi. Hükümete ve devlete egemen uşak takımı bu koşulların gereklerini aynen yerine getirdiler. Verdiği borcu üç aylık dilimlere, bunu ise kendi memurlarınca yerinde yapılan aylık denetimlere bağlayan İMF, bu yolla şirket yönetim kurullarına atanacak memurları bile bizzat saptayacak bir konuma geldi.

Bu, ülkenin emperyalizme kölece bağımlılığının yeni boyutlar kazanması demektir. Ağırlaşan borç köleliği ülkenin bu duruma düşürülmesini kolaylaştıran temel etkenlerden biriydi. Vadesi gelen borçları ödemek için gerekli yeni borçlar karşılığında dayatılan İMF programları bu durumu daha da ağırlaştırmaktadır. "Reform" adı altında çıkarılan yeni yasalar, bu yasalara dayanarak yapılan yeni düzenlemeler, emperyalist tekeller tarafından ülke ekonomisine doğrudan el konulmasına hizmet etmektedir. Telekom'dan Şeker ve Tütün yasalarına, Merkez Bankası'ndan serbest bölgeler ve ihale yasalarına kadar İMF dayatması tüm yeni düzenlemeler, Türkiye'nin ekonomisini ve maliyesini dolaysız olarak emperyalist tekellere peşkeş çekmek içindir. Emperyalist küreselleşmenin gerekleri adına dayatılan bu düzenlemeler, gerçekte emperyalizmin yeni sömürgeci egemenliğini yeni ve daha dolaysız biçimler içinde pekiştirmeye yaramaktadır.

Bu aynı siyasi maliyetin bir de dış cephesi var. Herkesin bildiği gibi İMF ve Dünya Bankası'nın arkasında bizzat Amerikan emperyalizmi durmaktadır. Bağımlı ülkelerin kanını emen, onları ağır sosyal yıkımlara ve son Arjantin örneğinde görüldüğü gibi tümenden iflasa sürükleyen bu kurumlar, ABD emperyalizminin elinde son derece etkili ve yaptırımçı dış politika araçlarıdır. Şubat'taki iflasın ardından verilecek İMF kredilerinin perde gerisindeki temel koşullarından biri de Irak'ın İncirlik'ten günöbirlik

bombalanması, Filistin halkına uygulanan sistematik siyonist teröre onay verilmesi, bölgeye ilişkin öteki dış politika sorunlarında ABD emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçlarına uygun hareket edilmesiydi.

Bunun ne anlama geldiği 11 Eylül saldırılarının ardından daha anlaşılır hale geldi. Türk devleti Amerikan emperyalizminin Afganistan halkına karşı yürüttüğü barbarca savaşa tam siyasi destek vermekle kalmadı, ülke topraklarını da boydan boya saldırı üssü olarak ABD'nin hizmetine sundu. ABD'ye bu kölece uyumu, tam da İMF'den gelecek yeni kredilerin bir karşılığı olarak, AGSP ve Kıbrıs sorunlarındaki ani yumuşama ve tavizler üzerinden de görebiliriz. Bu alandaki son gelişmelerin gerisinde ABD'nin dolaysız müdahalesi ve bu müdahalenin temel aracı olarak da kriz içinde kıvranan bir ülkeye karşı İMF kredileri sopası vardır.

Ya Irak'a karşı savaş ya da Arjantin gibi iflas!..

Fakat bütün bunlar henüz bir şey değil. Ekonomik kriz ve iflas batağında ABD emperyalizmine kölece bağımlılığın ne anlama geldiğini, asıl olarak girmekte olduğumuz yeni yılın olayları gösterecek bize. Dünya halklarına savaş ilan etmiş bulunan ABD emperyalizmi, kendi dünkü beslemesi gerici Taliban rejimi karşısında kazandığı kolay başarıların ardından şimdi yeni hedeflere yönelik savaşlara hazırlanıyor. Bu hedeflerden en önemlisinin Irak olduğunu, Irak'a karşı bir savaşta ise Türkiye'ye dayanmak istediğini Amerikan yöneticileri ve medyası sabah akşam tekrarlayıp duruyorlar. Son haftalarda İstanbul borsasında yaşanan yükselişin gerisinde İMF'nin yeni 10 milyar dolarlık borç vaadi, bu cömertçe vaadin geri planında ise Amerikan emperyalizminin Irak'a karşı bir savaş çerçevesinde Türkiye üzerine yaptığı hesaplar var. Vaadleri cömert tutarak ve böylece borsayı yükselterek İMF, ABD emperyalizminin Irak politikasına Türkiye'yi hazırlamak gayretindedir. Borsanın yükseliş hızı aynı hızla tepetakla olma tehdidini içinde taşımaktadır. Bunun için İMF'nin vaadettiği krediden yan çizmesi yeterlidir.

Emekçileri yıkıma ve ülkeyi iflasa sürükleyen işbirlikçi burjuvazi, onun adına ülkeyi yöneten uşak takımı, onlarla birlikte medyadaki satılmış görevliler, tüm öteki göstergeler başaşağı gidiyorken salt borsadaki yükselişi kanıt göstererek şu günlerde topluma bir iyimserlik pompalamaya, krizden çıkıyoruz havası yaratmaya çalışıyorlar. Ülkeyi yönetenlerin yeni yıl mesajları, sermaye mediasındaki yeni yıl yorumları buna ilişkin iddia ve telkinlerle dolup taşıyor. Ama borsayı yükselten gerçek sırrın ne olduğunun açığa çıkmasına çok bir zaman da kalmadı sayılır. Ecevit'in Beyaz Saray'da huzura kabulünü izleyen haftalar berdeyi kaldıracak, gerçekler çıplak biçimde ortaya çıkacaktır. Ya ABD emperyalizminin Irak'la ilgili dayatmalarına boyun eğilecektir; bu, ABD'nin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda Irak'a karşı savaşa girmek, yani bölge çapında sonu belirsiz maceralara atılmak demek olacaktır. Ya da, salt Kürt sorunu ve Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti korkusuyla bundan kaçınmak yoluna gidilecektir; bu ise, Arjantin ile aynı akbete sürüklenmek anlamına gelecektir. 1.3 milyar dolar vermeyerek Arjantin'i yıkıma sürükleyenler, böylece 10 milyar dolar vaadettikleri Türkiye'ye de gerekli uyarıyı yapmış, ürkütücü ve terbiye edici kötü örneği göstermiş durumdadır.

Halihazırda devlet katında ABD'nin Irak'a karşı bir savaş dayatmasına karşı birbirini izleyen demeçler veriliyor. Fakat bu türden demeçlerin kıymeti harbiyesinin ne ve ömrünün ne kadar olabileceği konusunda geride kalan ayların AGSP ve Kıbrıs kabadayılıkları yeterli bir fikir veriyor olmalıdır.

İMF'nin kapısına iradesiz uşaklar olarak bağlananların, "kırk katır mı, kırk satır mı?" dayatması karşısında ABD'ye direnme şanslarının ne olduğunu çok geçmeden birlikte göreceğiz. Her iki durumda da 2002 yılının ülke ve emekçiler için çok daha büyük

zorlukları birlikte getirdiğini şimdiden söyleyebiliriz. Birinde bölge halklarına karşı girişilecek bir savaşın ağır iç ve dış sonuçları, ötekinde ise Arjantin örneğinde olduğu gibi, açık iflasa sürüklenecek bir ülkede olayların seyrini etkilemenin ve giderek ona egemen olmanın zorlu sorumlulukları...

Türkiye'nin geleceğini kucaklama hazırlığı

Ekonomik krizle ve sosyal yıkımla belirlenen bir yılın siyasi faturası, emperyalizmle ilişkiler ve dış politikadan öteye, iç siyasi yaşamda da ağır oldu. Krizi izleyen MGK toplantılarında üstüste "sosyal patlama tehlikesi"ne karşı önlemler görüşüldü. Bütün bir yıl boyunca devletin baskı ve terörü sistematik bir biçimde uygulandı. Emekçiler terörle yıldırılmaya, hak arama mücadelesinden alıkonulmaya çalışıldı. Faşist terörün ağır sonuçlarına her zamanki gibi en başta devrimciler hedef oldular. Terör, tutuklama, işkence, cinayet, ağır hapis cezaları, F tipi hücrelerde ağır tecrit politikası öncelikle devrimcileri, fakat onlar üzerinden asıl olarak emekçileri hedef aldı. Bu, uzun yıllardır izlenen devlet politikasının bir uzantısıydı. Bunu devam ettirmek, ağır kriz ortamında ve bir sosyal patlama tehlikesine karşı düzen bekçileri için özellikle önemliydi.

Baskı, terör ve yasaklamalara rağmen, geride kalan yıl içinde de işçiler ve emekçiler hak arama mücadelelerini sürdürdüler. Fakat yılın toplam bilançosu, sendika bürokrasisinin denetimi ve hain tuzakları boşa çıkarılmadıkça sınıf ve emekçi hareketinin herhangi bir başarı şansına sahip olmadığına bir kez daha tanıklık etti. Merkezi eylemler, tantanalı Ankara yürüyüşleri bir kez daha yalnızca "hava boşaltma"ya, emekçilerin öfkelerini dizginlemeye ve mücadele ile sonuç alınabileceğine inançlarını kırmaya yönelik olarak kullanıldı.

Son on yılın ve bunun bir parçası olarak son bir yılın deneyimlerinin toplam bilançosu, bu tür bir eylem tarzının sınıf ve emekçi hareketine kurulmuş en büyük tuzaklardan biri olduğunu açıklıkla göstermektedir. Geline yerde komünistler ve devrimciler bu tür bir eylem çizgisinin ardından sürüklenmek yerine, tabandan ve yerelliklerden işçilerin ve emekçilerin kendi gücüne, iradesine ve öz inisiyatifine dayalı bir kitle hareketliliği geliştirmeye çalışmalıdırlar. Tüm enerji ve dikkat, tüm araç ve olanaklar bu doğrultuda seferber edilmelidir.

Komünistler için değişmez hedef kitle, örgütlü ve örgütsüz kesimleriyle işçi sınıfıdır. Örgütlü kesimleri sermaye sınıfının hizmetindeki sendika çetelerinin denetiminden kurtarmak, örgütsüz kesimleri sendikalar ve başka platformlar üzerinden örgütlemek, temel önemde güncel bir görevdir. Nereden bakılırsa bakılsın, Türkiye'de olayların hızlanacağı, süreçlerin daha da karmaşık bir hal alacağı bir döneme girdiğimiz kesindir. Bu dönemi kucaklamak için devrimci bir programa ve politik çizgiye sahip olmak yetmez. Bu program ve çizgi başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerin örgütlü devrimci gücü üzerinden ete-kemiğe de büründürülmelidir. Bu başarılmadığı sürece, önümüzdeki dönemin karmaşık çalkantıları içinde geleceğe doğru yürümek gücünü ve şansını da bulamayız.

Türkiye'nin çürümüş reformist solu ya da giderek kötürümleşen geleneksel devrimci akımları üzerine yinelenen tespitlere burada gerek yok. Türkiye'nin devrimci geleceğini hazırlamak sorumluluğu, bu sorumluluğun ağır yükü komünistlerin omuzlarındadır. Bu bir tarihi misyondur; temel ve güncel devrimci görev ve sorumluluklar bu misyon üzerinden kavranmalıdır. Bunu başarabildiği ölçüde, sol hareketin mevcut birikiminin korunması ve geleceğe hazırlık mücadelesi içinde kucaklanması da olanaklı olacaktır.

SY Kızıl Bayrak

2001 yılında sınıf hareketi...

Aşılamayan sendikal ihanet barikadı

Geride kalan 2001 yılına sınıf hareketi üzerinden baktığımızda, iki temel olgu öncelikle göze çarpmaktadır.

Bunlardan birincisi, sermayenin yürüttüğü emperyalizm patentli saldırı politikalarının önceki yıllara göre görülmemiş ölçüde şiddetlenmesidir. Nitekim bu politikaların pervasızca hayata geçirilmesi sonucunda işçi ve emekçi yığınlar büyük bir ekonomik ve sosyal yıkım altında kalmışlardır.

Sözünü ettiğimiz diğer temel olgu ise, sınıf ve emekçi hareketinin bu saldırıları püskürtmek için hemen hiçbir şey yapamamış olmasıdır. Yaşama geçirilen bir dizi eylem ve sayıları sınırlı bir takım mevzi direnişler, saldırılara karşı koymak ve sermayeye geri adım attırmak konusunda fazlasıyla yetersiz kalmıştır.

Yeni bir yıla girerken bizleri özellikle ikinci olgunun ne anlama geldiği ilgilendirmektedir. Zira geçmiş yılda yaşanan bu durgunluk ve eylemsizlik tablosunu doğuran nedenleri anlamadan önümüzdeki dönem hakkında konuşmak mümkün olmayacaktır. O nedenle sınıf hareketi üzerinden geçmiş dönemi değerlendirirken, yaşanan gelişmelerin bir bilançosunu çıkarma yoluna gitmeyeceğiz. Asıl ilgimizi bütün bir yıl boyunca yaşananların ortaya koyduğu temel olgulara vereceğiz.

Büyük saldırı büyük yıkım

Bundan sadece üç ay önce *SY Kızıl Bayrak* sayfalarında yapılan bir değerlendirmede, sermayenin saldırısının boyutları ve emekçi yığınların bu nedenle ödedikleri fatura şöyle özetleniyordu:

"Sadece Şubat krizinin ve son 8 aydır uygulanan Derviş programının faturası, en kaba rakamlarla, iki milyona yakın işsiz ve çalışanların yüzde 80'lere varan oranda yoksullaşması olmuştur. Ekonomi yüzde 10'lar civarında daralmış, tarımsal üretim önemli ölçüde tasfiye edilmiştir. Çıkarılan yasalarla sosyal haklar daraltılmış emekçilerin örgütlenmesine yeni sınırlar konulmuştur. Ülkenin bütünüyle emperyalistlerin yağma ve sömürüsüne açılması, tüm zenginliklerin büyük bir pervasızlıkla sermayeye peşkeş çekilmesi, her türlü vurgun ve talanın önünün sistematik bir şekilde açılması, bu tabloyu tamamlamaktadır." (*SY Kızıl Bayrak*, 2001/32, 27 Ekim '01)

Ekim ayından bu yana işsizlik ve yoksulluk daha da derinleşti. Bu kez krizin yanısıra emperyalist savaş tehdidinin yarattığı durgunluğu da bahane eden patronlar birçok işletmede işçilere toplu çıkış verdiler. Ücret ödemelerinin durdurulduğu ya da fazla mesai paralarının ödenmediği fabrika sayısı arttı. Halkın tükettiği temel mal ve hizmetlere yapılan fahiş zamları ve asgari ücretteki göstermelik artışı da yılın son

aylarındaki saldırılara ekleyebiliriz. 2002'ye dönük hazırlıklara ve yılbaşından sonra gündeme gelecek saldırılara ise değinmiyoruz bile.

Sınıfın tepkisi 2001'de de sendikal ihanet barikatını aşamadı

Bu saldırılar karşısında işçi ve emekçiler cephesinden anlamlı bir karşı koyuş ortaya konulamadı. Elbette bu işçi ve emekçilerin sermayenin uyguladığı politikaları haklı ve meşru gördüğünü, bu nedenle de sesini çıkarmadan sineye çektiğini göstermiyor. Tam tersine, 2001 yılında uygulanan saldırı politikalarının yolaçtığı ekonomik kayıplar ve sosyal tahribat işçi ve emekçi yığınlar içerisinde büyük bir tepki ve hoşnutsuzluk yarattı. Düzene ve düzen politikalarına, İMF politikalarına tepki ve güvensizlik hiç olmadığı ölçüde arttı. Mücadele isteği yaygınlaştı. Buna rağmen neden ortaya bir tepki konulmadığını 2001 yılı içerisinde yaşanan örneklerden giderek görelim.

Şubat krizini takip eden aylarda işsizlik ve yoksulluğun yaygınlaşmasına paralel olarak işçi ve emekçilerin öfke ve tepkisi de artmıştı. Fakat ortaya çıkan mücadele potansiyeli sendika bürokratlarının ustaca manevralarıyla boşa çıkarıldı.

Sendikal ihanet çeteleri Şubat krizinden sonra çığ gibi büyüyen tepkiyi göğüslemek için "Emek Programı" tartışmalarının önünü açtılar. Keskin bir söylemle bu muğlak programı işçi ve emekçi hareketine maletmeye çalıştılar. Bu konuda liberal reformist EMEP'ten küçümsenmeyecek bir destek gördüler. Sonuçta da istediklerini büyük ölçüde gerçekleştirdiler. Bir-iki hava boşaltma eyleminden sonra bu çeteler birden bire "Emek Programı"nı unuttular. Böylece, programa bağlanan umutların sönmesi üzerinden, sınıf hareketinin eylem isteğini boğdular.

Bir başka örnek. Kamu TİS'lerinde sermayenin ağır hak gasplarını ve komik ücret zamlarını dayatması

kamu işçileri içerisinde büyük bir rahatsızlığa neden olmuştu. Kamu TİS'leri üzerinden saldırılara yanıt verilmesi sınıf hareketinin soluk almasını sağlayabilecek önemli bir olanaktı. Fakat bir kez daha tabanın öfke ve tepkisi sendikal ihanet barikatına; sendikacıların ayak oyunlarına ve manevralarına takıldı. Tabandaki rahatsızlığın örgütlü bir tepkiye dönüşmediğini gören Bayram Meral ve avanesi, yürütülen gizli pazarlıklar sonucunda kamu TİS'lerini sattı.

Daha yakın döneme gelelim. 11 Eylül'den sonra iktisadi-sosyal yıkım saldırılarına ülkenin emperyalist savaşa sürüklenmesi tehlikesi de eklenmişti. Öte yandan sermaye krizin yanısıra savaşı da bahane ederek hayli ağır bir yeni saldırı programı oluşturmaya, buna uygun bir bütçe yasası hazırlamaya girişmişti. Yeni saldırı planı, yüzbinlerce kamu çalışanın zorla emekli edilmesini, kıdem tazminatı ve ikramiye gibi hakların kuşa çevrilmesini, özelleştirmelerin hızlandırılmasını, buna karşılık savunma harcamalarının arttırılmasını vb. içeriyordu. Bütün bunlar bir kez daha işçi ve emekçiler arasında emperyalist savaşa ve sermayenin saldırılarına karşı tepkinin yoğunlaşmasına, sendikalara dönük taban basıncının güçlenmesine yol açmıştı. Sendikal ihanet çeteleri bir kez daha görevin kendilerine düştüğü bilinciyle hareket ettiler.

Önce DİSK ve KESK harekete geçtiler. 9 Kasım'da Ankara'da mitingle sona erecek bir yürüyüş başlattılar. Yürüyüşün güçlü bir katılıma sahne olmaması için her tedbiri baştan almışlardı. Sadece belirlenmiş temsilciler yürüyecekti. Buna rağmen yürüyüş kolları birçok kentte kalabalık işçi grupları tarafından karşılandı ve uğurlandı.

Hemen peşinden Türk-İş'in önderliğindeki Emek Platformu sahneye çıktı ve bir eylem programı açıkladı. "Emek Programı"nı ortaya atıp kaçtığından beri aylardır ortalıkta görünmeyen Emek Platformu, gene hükümeti ve İMF'yi zehir zemberek

açıklamalarla eleştiriyor, onları işçi ve emekçileri genel greve davet etmekle suçluyordu. Nitekim EP'nin açıkladığı eylem takviminde (ne zaman yapılacağı sır gibi saklansa da) genel greve de yer verildi.

DİSK ve Türk-İş bir yandan eylem takvimi açıklıyorlar, diğer yandan ise bu eylemlerin güçlü geçmesi için gerekli her türlü çabadan ısrarla kaçınıyorlardı. Sonuçta hem DİSK'in Ankara yürüyüşü, hem de EP'in düzenlediği 1 Aralık mitingleri belli bir katılıma rağmen beklenenden zayıf geçti. Sendikal ihanet çeteleri taban tepkisinin örgütlü bir basınca dönüşmediğini görünce bir kez daha söylediklerinden hızla çark ettiler. Saldırıların devam etmesine ve emperyalist savaş tehdidinin güncelliğine rağmen eylemler bıçakla kesilmişçesine durdu.

“Hükümet bizi genel greve davet ediyor” diye dolanan hainler genel grev lafını ağızlarına dahi almaz oldular.

“Halihazırda sınıfın ve emekçilerin elindeki en derli toplu örgütlenmeler sendikalardır. Fakat bu sendikalar belli istisnalar dışında burjuvazinin denetimindedirler ve sınıfın mücadele ihtiyaçlarına yanıt vermekten bir hayli uzaktırlar.

İşçi sendika konfederasyonlarının başındaki ajan takımı ise doğrudan doğruya sınıf hareketini dizginleme misyonuyla hareket etmektedir.

“İşçi ve emekçi yığınları son yıllarda sayısız kez sendikal ihanet çeteleri tarafından satılmışlar, aldatılmışlar veya en kritik anlarda yüzüstü bırakılmışlardır. Sendikal korucuların gerçek yüzünü sayısız kez görmüşler ve onlardan umutlarını kesmişlerdir.” (SY Kızıl Bayrak, 2001/32, 27 Ekim '01)

Yinelemek pahasına bir kez daha vurgulayalım. Geride bıraktığımız 2001 yılında sınıf hareketinin başındaki en büyük sorun, sermayenin saldırılarının yanısıra bir türlü aşlamayan sendikal ihanet barikadı olmuştur. Sendikacılara duyulan derin güvensizlik, son eylemlerin de gösterdiği gibi, sendikalara ve sendikal örgütlenmeye olan inancı da aşındırmıştır. Sınıf kitlelerine sermayenin saldırılarına karşı duyulan öfke ve tepkinin yanısıra umutsuzluk, güvensizlik ve bir şey yapamamanın beslediği çaresizlik hakim olmuştur.

Mevzi eylem ve direnişler de sendikal ihanete takıldı

2001 yılında uzun süreli ve nispeten etkili olan iki mevzi direniş yaşandı. Bunlardan biri İzmir-Sümerbank, diğeri ise İstanbul-Ayazma direnişiydi.

Her iki direnişte de işçilerin üyesi olduğu sendikaların eylemi sırtlamak konusunda yaptıkları hatalar, sergiledikleri eksiklikler vardı. Hatta Sümerbank direnişinin bitirilmesinde sendikanın izlediği yanlış tutum hayli kritik bir rol oynadı. Fakat bizim sözünü etmek istediğimiz bu değil.

Bilindiği gibi mevzi direnişlerin belli bir yaptırım gücüne ulaşması için, kısa zamanda o çevredeki ya da kentteki sınıf bölüklerinin desteğini kazanması gerekir. Tersinden ifade edersek, bir mevzi direniş sınıfın ne kadar geniş bir kesimi tarafından eylemli bir tarzla sahiplenilirse o kadar güçlenir. Sınıf dayanışması örülmediği takdirde, mevzi direnişlerin amaçlarını elde edebilmesi zor hatta imkansız hale gelir. Etkin bir sınıf dayanışmasının örülmesi de bugünkü koşullarda asıl olarak sendika merkez ve şube yöneticilerinin elindedir.

Kestirmeden söyleyebiliriz ki, sendika bürokratları tüm tersi yönde söylemlerine rağmen bu her iki mevzi direnişe karşı sorumluluklarını yerine getirmemişler, direnişçi işçileri sermayeyle başbaşa bırakmışlardır.

Tensikatlara karşı gelişen kimi direnişlerde ise direniş kırmanın onursuzluğu doğrudan sendikal ihanet çetelerine aittir. Örneğin Pirelli’de toplu işçi çıkarmaya karşı direnişe geçen işçileri jandarma gelecek diye

korkutmaya çalışmak ve fabrikayı boşaltmaları için onlara dil dökmek bu uşak takımına kalmıştır.

Sendikal ihaneti aşamamanın gerisinde sınıfın örgütsüzlüğü var

Bu anlatılanlardan, sendikal ihanet çeteleri kenara çekilirlerse eğer sınıf hareketinin anında yükseleceği gibi bir anlam çıkartmamak gerekir. Böyle yaparsak eğer, o ihanetçi çetenin sendikaların tepesinde durmasına yol açan gerçek sorunu gözardı etmiş oluruz. Sendikal ihanet çetelerinin bugün sınıfın başına musallat olmasının gerisinde çok daha temelli bir sorun bulunmaktadır. O da sınıf kitlelerinin bilinç ve örgütlenme düzeyinin alabildiğine zayıf olmasıdır.

Türkiye’de işçi sınıfının sadece yüzde 15 kadarı sendikalıdır. Gerisi tümüyle örgütsüzdür. Bir sendikaya üye olanlar ise, o sendikanın işleyişi üzerinde söz sahibi olmaktan tümüyle mahrumdur. Bunun bir nedeni sermayenin işçi sınıfının örgütlenmesine karşı yürüttüğü sistemli çabadır.

İşçilerin örgütlenme haklarını gerektiği gibi kullanmaları konuyla ilgili yasalar tarafından engellenmektedir. Fakat en az bunun kadar önemli bir diğer neden, işçi yığınlarının örgütlü mücadele konusunda gerekli bilinçten ve bu alanda yaratılmış bir mücadele geleneğinden yoksun olmalarıdır.

Sendikaların tepesinde işçi sınıfından kopuk, doğrudan doğruya sermayeye hizmet eden ihanet çetelerinin bulunması bu sayede mümkün olmaktadır. Fakat bu sorun öyle bir çırpıda çözülecek cinsten değildir. Doğru bir politikaya dayalı ilkeli ve soluklu bir çalışmayla işçi sınıfı, öncelikle de onun en ileri unsurları olan öncü işçiler örgütlenip mücadeleye çekilebildiği ölçüde bu sorunu aşmanın zemini de yaratılmış olacaktır. Geride bıraktığımız 2001 yılı şimdilik bir hayli sınırlı da olsa sınıf devrimcilerinin çabalarıyla ortaya konan bu doğrultuda girişimlere de tanıklık etmiştir.

Sınıfı örgütlemenin bir aracı olarak öncü işçi platformları deneyimi

2001 yılının hemen başında sermayenin kapsamlı saldırıları ve cezaevlerinde devrimcilere dönük

gerçekleştirilen katliam gündeminin en ön sıralarındaydı. Her iki saldırının da doğrudan muhatabının işçi ve emekçiler olduğu açıktı. 2001 yılında gelişecek saldırılara ancak işçi sınıfı ve emekçiler anlamlı bir yanıt verebilirlerdi. Fakat bunun için içinde buldukları örgütsüzlüğü aşmaları, güçlerini birleştirmeleri gerekiyordu. Sendikalar sınıfın örgütleyicisiydi, fakat bugün için sermayenin denetimindeydiler. O halde işçi sınıfının örgütlenme çabası sermayeden ve sendikal bürokrasiden bağımsız olmalı, bununla birlikte sendikaları sermayenin elinden çekip alma ve onları sınıfın örgütleri haline getirme amacını da gözetmeliydi.

Böylesi bir değerlendirmenin üzerinden sınıf devrimcisi işçiler ilk önce İstanbul’un Avrupa yakasında bir dizi toplantı örgütlediler. 2001 yılı Ocak ayında geniş katılımlı son toplantıda da Öncü İşçi İnişiyatı’ni kurdular. Şubat krizini takip eden aylarda ise İstanbul’un Anadolu Yakasında ve Ankara’da benzer adımlar atıldı. Aynı amaca dönük çalışmalar başlatıldı. Taban örgütlülüklerinin yaratılması çabası, sınıf devrimcilerinin 2001 yılında sınıfa dönük müdahalelerinin önemli bir parçası haline geldi.

Geçmiş deneyimlerimizden öğrenerek geleceği kazanalım!

Sermaye 2002 yılına bir yeni saldırı programı hazırlamış olarak giriyor. Yüzbinden fazla kamu çalışanının zorla emekli edilmesi, kıdem tazminatı hakkının sınırlandırılması, geçen yıl bitirilemeyen büyük özelleştirmelerin (Telekom, THY, TEKEL, enerji santralleri vb.) tamamlanması, tarımda destekleme fiyatlarının birkaç ürün dışında tümüyle kaldırılması, bu saldırı planının başlıca maddelerini oluşturuyor.

Ayrıca son niyet mektubunda belirtildiği gibi, ücret ve maaşların daha da aşağı çekilmesi, bu Şubat’ta ödenmesi gereken kamu TİS farklarının üstüne yatılması, gene Şubat ayından itibaren ödenmesi gereken nemaların ödenmemesi de hükümetin planları arasında. Bu yıl yapılacak özel sektör TİS’lerini ise hükümet, patronlar ve sendika ağalarının oluşturduğu Ekonomik Sosyal Konsey’de bağlamayı düşünüyor.

Devletin bu yıl geçen yılın 1.5 katı vergi toplamayı hedeflediğini, bu nedenle yılbaşında bir takım yeni vergilerin uygulamaya sokulmuş olduğunu, temel tüketim maddelerine yapılan zamların ise soluklanmadan devam edeceğini yeri gelmişken ekleyelim.

İşçi ve emekçiler nezdinde hiçbir güvenilirliği kalmayan sermaye iktidarı tüm bu planlarını yaşama geçirme konusunda sadece iki temel aracına

güveniyor. Bu temel araçlar, sendikal ihanet barikadı ve devlet terörüdür. Sermaye işçi ve emekçilerin gücünü bölüp dağıtmak, mücadelesini boğmak için bir kez daha sendikal ihanet çetelerini ortaya salacaktır. Fakat onların başarısız kalmaları ihtimalini de düşünerek polisini, jandarmasını, sivil faşistleri vb. hazır tutacaktır.

İşçi ve emekçi hareketi yeni yılda geçmişin derslerini gözetmek ve adımlarını buna göre atmak durumundadır. Sınıfın örgütlenme ve bilinç düzeyinin yükseltilmesi ihtiyacı geçen yılki deneyimlerimizin öğrettiği en önemli derstir. Bunun ortadan kaldırılması ise, sendikal bürokrasiden bağımsız taban örgütlerinin yaratılmasına,

yaygınlaştırılıp güçlendirilmesine bağlıdır. 2002 yılının görevlerine bu gözle de bakılmalıdır.

Demokratik hak ve özgürlükler uğruna daha kararlı bir mücadele gerekli...

Faşist baskı, terör ve katliamların boyutlandığı bir yıl

2001 yılı demokratik hak ve özgürlüklere yönelik yoğun saldırıların yaşandığı bir yıl oldu. Devrimcileri, işçi ve emekçilerin mücadele dinamiklerini ezmeyi amaçlayan saldırıların bunlar.

Zindanlarda katliam

Kuşkusuz bu saldırıların en şiddetli ayağını zindanlar oluşturuyordu. Uzun bir süredir yapımı sürdürülen F tipi cezaevlerine karşı 20 Ekim 2000'de başlatılan ÖO direnişi karşısında sermaye devleti, 19 Aralık tarihinde 20 cezaevinde birden operasyon gerçekleştirdi. Planlı katliam sonucu 28 devrimci tutsak yaşamını yitirirken, yüzlerce yaralı olarak F tipi cezaevlerine sevk edildi. Ancak operasyonlar, Ölüm Orucu'nu bitirmek bir yana direnişin daha da büyüerek sürmesine yol açtı. 19 Aralık'tan bugüne içeride ve dışarıda süren Ölüm Orucu'nda 83 devrimci yaşamını yitirdi.

Ödenen ağır bedellere rağmen, Ölüm Orucu direnişi bir yılı geride bırakarak devam ediyor. Halen yüzün üzerinde devrimci tutsak Ölüm Orucu direnişini sürdürüyor. Devlet, direnişe sahip çıkan ailelere, tutsak yakınlarına, DKÖ'lere, parti ve sendikalara azgınca saldırdı; eylemlerde yüzlerce kişi gözaltına alındı, onlarca tutuklandı.

İşkenceler, gözaltında kayıplar ve yargısız infazlara devam

Sermaye devleti terör ve baskıyı başta devrimciler olmak üzere tüm muhalefeti susturmanın vazgeçilmez bir yöntemi olarak kullandı.

Özellikle son bir yıl içerisinde en demokratik tepkilere bile gözaltı terörü ve işkencelerle yanıt verdi.

İHD raporlarının son üç yıl içindeki gözaltı ve işkence olaylarına ilişkin verileri bu konuda hayli aydınlatıcıdır. 1999'un ilk 6 ayında 35 bin 242 kişi gözaltına alındı. İşkence gördüğünü açıklayan kişi sayısı ise 334'dür. 2000'in ilk 6 ayında gözaltına alınan insan sayısı 15 bin 890, işkence gördüğünü açıklayanların sayısı ise 263'tür. 2001 yılının ilk 6 ayında ise 21 bin 812 kişi gözaltına alınırken, işkence gördüğünü açıklayanların sayısı 435'tir. Gözaltı, baskı ve işkence terörü yalnızca devrimcilere yönelik değil, sendikalaştığı için işten atılan işçiye, hakkını arayan emekçiye, YÖK'e karşı çıkan öğrenci gençliğe, Kürt emekçilerine karşı da uygulanmıştır.

Son bir yıl içinde yine kontrgerillanın kirliliği yöntemleri kullanılmış, kaybetme, yargısız infazlar ve gözaltında ölümlerde önceki yıla göre bir artış yaşanmıştır. İHD'nin verilerine göre, 2001 yılı içerisinde 124 faili meçhul cinayet

gerçekleştirilmiştir. 25 Ocak 2001 tarihinde HADEP Silopi ilçe Başkanı Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz kaçırılarak kaybedilmiş, tüm girişimlere ve protestolara rağmen bir daha kendilerinden haber alınmamıştır.

Gözaltında işkence sonucu ölümlere bu yıl da sıkça tanık olduk. Yunus Güzel gözaltında işkence sonucu katledilen devrimcilerden biriydi. Bundan önceki işkenceli ölümlerde olduğu gibi, katiller yine akıl almaz yalanlarla suçlarının üzerini örtmeye ve intihar süsü vermeye çalıştılar. İşkence devrimcilerden başlayarak yaygın bir şekilde uygulandı. Adli bir olay yüzünden babasının işyerinden gözaltına alınan 16 yaşındaki Özgür Ünal, Edremit Emniyet Müdürlüğü'nde ölü bulundu. Manisa'lı gençlere yaptığı işkencelerden tanıdığımız Kemal İskender, bu kez de bir gencin işkencede ölümüne imza attı.

Geçtiğimiz yıl içinde bir dizi yargısız infaz gerçekleştirildi. Ağrı ili Doğubeyazıt ilçesinde zabıta görevlisi olan HADEP'li Burhan Koçkar, tüm mahalle abluka altına alınarak, azgın bir terör eşliğinde özel tim ve polis tarafından evinde katledildi. Bu konuda

yapılan açıklama da, bundan önce gerçekleştirilen yargısız infazlar ile aynıydı. Yanlış eve girilmişti, aranan Burhan Koçkar'ın kardeşi idi. DHKP-C'ye yönelik bir operasyonda İsmail Kahraman İstanbul-Avcılar'da yargısız infaz sonucu katledildi. Durumuna uymadığı gerekçesiyle Ufuk Dağlar isimli bir genç ense ve sırtından vurularak sakat bırakıldı. Bunlar yalnızca birkaç örnek...

Devlet terörü tırmandırıldı

Yoğunlaşan baskı ve terör öncelikle sınıfın öncüsü devrimcileri ve komünistleri hedef alır. Bu çerçevede saldırı ilk elden devrimci basın bürolarına yöneldi. Devrimci basın büroları sayısız kez basıldı, çalışanları gözaltına alındı, bir kısmı tutuklandı (Özellikle 11 Eylül'den sonra bu saldırı yoğunlaştı). Hukuk terörüyle gazetelerin hemen hemen her sayısı toplatıldı, birçoğuna yayın durdurma cezası verildi. Baskınlar sırasında malzemelere el konuldu, parçalandı, eşyalar gaspedildi, bir dizi basın bürosuna balyozlarla girildi. Ekonomik krizin faturası ilk olarak işçilere kesildi, iki milyon civarında işçi işten atıldı. İMF'nin ve sermayenin saldırılarına işçi sınıfının gösterdiği tepkilere yanıt azgınca saldırmak oldu. Sendikalaştıkları için işten atılan ve bunun üzerine direnişe geçen işçiler, gaspedilen haklarını elde

İstanbul Barosu'nun "19 Aralık-Koğuşlardan Hücrelere" paneli

İstanbul Barosu 25 Aralık tarihinde "19 Aralık-Koğuşlardan Hücrelere" isimli bir panel gerçekleştirdi. İstanbul Barosu Başkanı Yücel Sayman'ın yönettiği panele milletvekili Mehmet Bekaroğlu, Adli Tıp Uzmanı Şebnem Korur Fincancı ve İstanbul Barosu Cezaevi Komisyonu üyesi Av. Züleyha Gülüm katıldı.

Panelin açılışını yapan Yücel Sayman, bir yılı aşkındır cezaevlerinde süren Ölüm Orucu direnişinden bahsetti. 4 baronun ortak olarak önerdiği ve mimari bir değişikliğe gerek olmadan tecridi kaldırmanın mümkün olduğu "3 kapı-3 kilit" formülasyonunu anlattı. Ölüm Orucu'nu sürdüren tutsakların da bu öneriyi destekledikleri doğrultusunda izlenimleri olduğunu belirten Sayman, kamuoyunu bu formülasyona sahip çıkmaya çağırdı. Çeşitli kurumların yanı sıra, projeye sanatçılardan da destek geldiğini söyledi.

İlk sözü alan Av. Züleyha Gülüm, 19 Aralık katliamına kadar gelinen süreci ve katliamı tüm detaylarıyla anlattı. Katliam sonrasında gittikleri F tipi cezaevlerinde tanık olduğu olayları aktardı. 19 Aralık operasyonunun hukuki boyutunu da anlatarak konuşmasını tamamladı.

Mehmet Bekaroğlu, tüm topluma savaş açıldığını ve Türkiye'nin F tipi bir cezaevine dönüştürüldüğünü söyledi. Ölüm Orucu'nun başlangıç sürecini, hücrelerde tutukluların can güvenliklerinin olmadığını, tecridin ruh sağlığı üzerindeki tehlikelerini anlattı. Adalet Bakanlığı'nın sözde reform olarak yaptığı değişikliklerin, somut olarak 16. maddedeki düzenlemelerin sahteliğine ve infaz yargıçlığının işlevsizliğine dikkat çekti.

Şebnem Korur Fincancı ise TTB Yüksek Onur Kurulu'nun "intihara ikna ve teşvik" suçuyla yargılamasını eleştirdi, hekimlerin üzerine düşen görevleri ve aldıkları tutumları anlattı.

Son olarak söz alan tutsak yakınları, Ölüm Orucu'nun bir an önce bitmesi için bir arada davranılması noktasında istemlerini dile getirdiler.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

etmek amacıyla sokaklara dökülen emekçiler saldırılara maruz kaldılar. Bunlara Bursa'da sendikalaştıkları için işten atılan Üçyıldız işçileri, Limter-İş üyesi tersane işçileri, direnişçi Aymasan işçileri, TÜMTİS Başkanı Sabri Topçu ve Aktif Dağıtım işçileri, TEKSİF Bakırköy Şubesi'ne bağlı Ercan Nakış işçileri örnek gösterilebilir.

Kamu emekçilerinin sahte sendika yasasına karşı gerçekleştirdikleri eylemler de devletin engellemeleri ve terörüyle karşı karşıya kaldılar. 27 Mayıs'ta KESK'in Ankara'da merkezi olarak gerçekleştirdiği eylem öncesinde tüm illerden gelen emekçiler Ankara'ya sokulmadılar. Girişlerde yer yer saldırılar yaşandı. Ankara'da yüzlerce kamu emekçisi gözaltına alındı. Tüm bunlara rağmen kamu emekçilerinin göstermiş olduğu kararlılık sonucu Kızılay'a girilebildi. 1 Aralık'ta tüm ülkede gerçekleşen iş bırakma eylemi sonrasında binlerce kamu emekçisi hakkında soruşturma açıldı ve yargılanmaları hala devam ediyor.

Öğrenci gençlik de baskı ve terörden payını aldı

Öğrenci gençlik geçtiğimiz yıl içinde dönem yükselen bir hareketlilik içinde oldu. Başta Ölüm Orucu süreci olmak üzere toplumsal-siyasal gelişmeler karşısında tutum aldı. Hücre karşıtı eylemler ve Ölüm Orucu sürecinde yapılan eylemlere anlamlı bir katılım gerçekleştirdi. Bu süreçte devletin uyguladığı terör sonucu yüzlerce öğrenci gözaltına alındı, onlarcası tutuklandı.

Üniversitelerde de öğrenci gençlik hareketine yönelik çok yönlü saldırılar uygulandı. Savaşa, YÖK'e ve paralı eğitime hayır talebiyle gerçekleştirilen eylem ve etkinliklere azgın bir terör eşliğinde müdahale edilirken, bir yandan da devlet eliyle örgütlenen sivil faşist çeteler ilerici devrimci öğrencilerin üzerine saldırdı. Bir dizi üniversitede bu çetelerin saldırıları sonucu genç insanlar öldürüldü, onlarcası yaralandı. Fiziki saldırıların yetmediği yerde kullanılan en yaygın yöntem ise, soruşturma terörü oldu. Okul içinde ve dışında yapılan etkinlik ve eylemlere katıldıkları gerekçesiyle birçok üniversitede yüzlerce öğrenciye soruşturma açıldı, okuldan uzaklaştırma cezası verildi.

Kürt sorununun çözümünde değişen bir şey yok

Devlet teslimiyetçi Kürt hareketini tümüyle ezmek ve yok etmek için "demokratik cumhuriyetçi"lerin 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde gerçekleştirmiş olduğu eyleme azgınca saldırdı. Kürt illerinde halkın üzerine ateş açtı. İstanbul'da HADEP ilçe binalarının önünde yapılmak istenen basın açıklamalarına saldırdı. Zeytinburnu ilçe binasında saldırı sırasında yan binaya atlamaya çalışan HADEP üyesi Zeynel Durmuş isimli genç yaşamını yitirdi. Devlet Zeynel Durmuş'un ölümü nedeniyle gerçekleştirilen protesto gösterilerine ve cenaze törenine azgınca saldırdı.

Devlet bu yıl da Kürdistan'da "ezme" politikası izlemeye devam etti. Halkın üzerindeki baskı, terör ve ambargo sürdü. Geçmiş yıllarda uygulanan vahşeti aratmayacak saldırılar gerçekleştirildi. Bingöl Yedisu'da 20 PKK gerillası asker ve özel timlerce kimyasal silah kullanılarak katledildi.

Devlet tetikçilerini aklamayı sürdürdü

Bugüne kadar devletin gerçekleştirdiği katliam ve

operasyonlarda yeralanlar hakkında açılan davaların hemen hepsi sümen altı edildi ya da bir süre sonra katiller beraat ettirildi. Bu davalar da ancak kamuoyunun basıncı ve kitlesel tepkiler ile açılabilir.

Bu yıl da devlet görevlileri hakkında açılan davaların çoğu aynı akibete uğradı. '95 yılında gerçekleştirilen Gazi katliamı sonrasında katiller hakkında açılan davada sanık 18 polis de beraat etti. 19 Aralık'ta katliam saldırısına maruz kalan devrimci tutsaklar hakkında isyan çıkarmak ve adam öldürmekten dava açılırken, onlarca devrimcinin öldürüldüğü, yüzlencesinin işkence ile yaralandığı operasyonda yalnızca bir-iki cezaevindeki görevli, asker ve polis hakkında göstermelik dava açıldı. Adana'da yargısız infaz sonucu katledilen işçi Murat Bektaş'ın katili olan polislerin cezası 6 aya indirilerek tecil edildi. Gözaltında işkence sonucu katledilen devrimci sendikacı Süleyman Yeter'in katili polisler de af kapsamına alındı, vb...

Hak ve özgürlükler için kararlı mücadele!

Bazı örnekler üzerinden ortaya konulan yukardaki tablo, son bir yıl içinde hak ve özgürlüklerin gaspının nasıl boyutlandırıldığını, baskı ve terörün nasıl tırmandırıldığını ortaya koyuyor. Kuşkusuz bu nedensiz değildir. Sermaye ve devleti, yaşadığı ağır ekonomik krizin faturasını İMF-DB programlarıyla işçi ve emekçilere çıkarmaktadır. Son bir yıl içerisinde işçi sınıfı ve emekçiler daha fazla yoksulluk, işsizlik ve hak gaspları ile karşı karşıya kalmaktadır. Bu tablo sermayeyi sosyal patlama endişesine sokmaktadır. Bunu engellemek için, bir yandan sınıfın varolan tek örgütlülüğü sendikalar hain sendikacılar aracılığıyla denetim altına alınmakta; öbür yandan gelişebilecek her türlü tepki, direniş, patlama vb.'ne karşı şiddet aygıtları tahkim edilmekte; devrimci bir sınıf hareketliliğinin şimdiden önünü kesmek için işçi ve emekçilerin her türlü karşı çıkışı zor yoluyla bastırılmaktadır.

Özellikle 11 Eylül sonrasında savaş karşıtı her eylem terörle bastırılmıştır.

Çünkü işçi ve emekçiler savaşın kendilerine daha fazla yıkım, yoksulluk ve sefalet getireceğini bilmektedirler. Önümüzdeki süreçte savaşın Ortadoğu'ya doğru genişlemesi Türkiye'yi doğrudan savaşın içine sokacaktır. Bu da sınıfa yönelik hak gasplarının ve devlet terörünün daha da artacağı anlamına gelmektedir. Bunun bilincinde olan devlet savaş karşıtı gösteriler başta olmak üzere her türden toplumsal muhalefet hareketine azgınca saldırma yolunu tutmuştur. Bu saldırılar kuşkusuz ilk elden işçi ve emekçilerin öncüsü devrimci ve komünistleri hedeflemektedir. Öncülerini yokedebildiği koşullarda kitleleri daha kolay sindirebileceği bilinciyle

davranan sermaye devleti, bu yüzden zindanlarda bir yılı geride bırakan Ölüm Orucu direnişine karşı saldırılarını sürdürmekte, taleplerin karşılanması konusunda alabildiğine katı davranmaktadır.

Sınıf mücadeleleri tarihi bize göstermektedir ki, en küçük bir hakkın elde edilmesi dahi dış dış bir mücadeleyi gerektirmektedir. Ancak kararlı bir karşı duruşla ve doğru bir perspektifle yürütülecek bir hak ve özgürlükler mücadelesiyle mevziler korunabilir ve yenileri kazanılabilir.

Devrimci irade teslim alınamaz!

20 Ekim 2000'de hücre duvarlarını yıkmak için devrimci tutsakların başlatmış olduğu direniş 2002'de de aynı kararlılıkla sürüyor.

2 Ocak 2002 tarihinde İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde

Ölüm Orucu Direnişi'ni sürdüren Ali Çamyar zafere giden yolda ölümsüzleşti. TİKB dava tutsağı Ali Çamyar, direnişin 4. ekibinde, 265. gününde idi.

Çürümüş düzenin direnişi bitirmek için başvurduğu binbir oyuna rağmen süren şanlı Ölüm Orucu Direnişi devrimci iradenin teslim alınamayacağını dost-düşmana bugün göstermiş bulunuyor. Bu irade 83. şehidimiz olan Ali Çamyar şahsında bir kez daha kanıtlanmıştır.

**Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!
Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!**

SY Kızıl Bayrak
2 Ocak 2002

Sermaye iktidarı Ecevit'in ABD ziyaretine hazırlanıyor...**Milyonlarca emekçinin kanı, emeği ve geleceği pazarlanacak!**

Sermaye iktidarı yeni yıla Ecevit'in 14 Ocak'ta başlayacak ABD gezisinin hummalı hazırlıklarıyla girdi. Yapılan açıklamalarda bu gezinin yılın en önemli diplomatik girişimi olduğu özellikle vurgulanıyor. Burjuva cepheden geziye ilişkin yorumlar, akıl vermeler ve temenniler artıyor. Düzenin iktidar organları ABD ile yapılacak görüşmelerde izlenmesi gereken tutuma ilişkin görüşlerini bildiriyorlar.

Tüm bunlar bir arada, iplerini tümüyle ABD'ye kaptırmış bir iktidarın çürümüşlüğüne, iradeden yoksunluğunu ve geleceğini tümüyle bu efendiye bağlamış olduğunu ortaya seriyor. Yapılacak ziyaret temelde efendi ile uşak ilişkisinin gereklerine göre şekilleniyor. Efendinin çıkarları esastır, uşak bu çıkarlar neyi gerektiriyorsa onu yerine getirecektir. Elbette uşak tüm bu hizmetinin karşılığında bir fiyat da biçecektir kendisine; efendisinin çıkarlarına ters düşmeden bu fiyatın karşılığında kendisini özgürce pazarlayabilecektir. İşte Ecevit'in yapacağı ziyaretin özü bundan ibarettir.

Türkiye'nin önemi emperyalizmin çıkarlarına ettiği hizmet kadar

Ziyaretin sermaye iktidarı lehine yaratacağı sonuçlar onun pazarlık gücüne bağlıdır. Bu gücün sınırları ise ABD'nin çıkarları tarafından belirlenmektedir. ABD ziyaretinin sonuçlarına ilişkin pembe tablolar çizen burjuva kalemler, özellikle 11 Eylül'ün sermaye devleti açısından kötü gidişi değiştiren önemli bir olay olduğunda hemfikirliler. Bu olayın önemi açıklanırken verilen örnek ise Arjantin'dir: Eğer 11 Eylül olmasaydı Türkiye'nin hali Arjantin'den farksız olurdu! Burada kastedilenin ne olduğu biliniyor. 11 Eylül saldırısıyla sermaye devletinin bölgedeki stratejik konumu artmıştır, ABD'nin stratejik ortağı olan Türkiye böylelikle ABD'nin bölgeye ilişkin planları açısından kritik bir ülke haline gelmiştir. Yani sermaye devletinin ABD'ye karşı güçlü bir kozu vardır artık. Bu söylem bugün sermaye iktidarının tüm iç ve dış politik yönelimlerinde hareket noktasıdır.

Dış politikada ya da kendini pazarlamada yaşanan açmaz

Sermaye devleti geleceğini 11 Eylül sonrası kan ve yıkım sürecine bağlamış durumda. Tüm gücüyle "stratejik konum"undan yararlanmaya bakıyor. Bu ülke, toplum ve bölge halkları için büyük bir yıkım demek olsa da, bunda tereddüt göstermiyor. Dahası bunu kendisini daha iyi pazarlamanın olanağı sayıyor: Irak'ın işgali mi? Biz burada bir Kürt devleti

kurulmasına tamamen karşıyız, ama koşullar değişirse durumu yeniden değerlendirebiliriz! Ziyaretin öngünlerinde buna benzer açıklamalarla sık sık karşılaşıyoruz. Son açıklamalarıyla bu rolün gereği Genelkurmay Başkanı'nca da yerine getirildi. Ancak bu sözlerin pratik hiçbir değerinin olmadığı bizzat yine düzen cephesinden dillendiriliyor. Öyle ki, bugün sermaye iktidarının Irak sorununda tek politikası, kendisini pazarlamanın ötesinde, ABD'nin olası bir Irak saldırısında Türk devletinin "haberdar edilmesi"dir. Tüm bunlar, Türk sermaye devletinin dış politikada ya da kendisini pazarlamada yaşadığı açmazın yalın ifadesi.

Ecevit "artan stratejik konum"u pazarlamaya gidiyor

ABD yeni yılın ilk günlerinde yapılacak ziyarete ilişkin resmi görüşünü açıkladı. Görüşmenin Ortadoğu, Balkanlar, AB, Kafkaslar, Kıbrıs ve Türkiye'nin ekonomik programını içereceği ifade edildi. Ama görüşmenin ana konusunun Irak olduğu, diğer tüm konuların buna bağlı olarak ele alınacağı biliniyor. Nitekim Türk devlet yetkililerinin son dönemde estirdiği iyimserlik rüzgarının arkasında tümüyle ABD'nin bölgesel yönelimleri, özelde ise Irak bulunuyor. Sermaye devleti AB ile ilişkilerde kötü

pazarlamaya gidiyor.

ABD tarafından tümüyle bölgesel politikaları ve özelde Irak'a yönelik operasyon üzerine oturtulan bu ziyaretin Türkiye açısından önemi ise ABD'den kopartılacak iktisadi ayrıcalıklar. Ecevit'e yolculuğunda kalabalık bir kapitalistler grubu eşlik edecek. Kapitalistler bu ziyaret boyunca pazarlığın açacağı kanallara bağlı olarak ABD tekelleriyle ikili anlaşmalar yapmanın hesabı içindeler. Ecevit ile Bush arasındaki görüşmelerde, başta tekstil kotalarının kaldırılması, gümrük indirimlerine gidilmesi gibi ticari ayrıcalıklar elde edilmesi düşleri kuruluyor. Bu beklentiler ilk kez Powell'in ziyaretinde dillendirilmiş, Irak'a ilişkin uluslararası bir gözlem turuna çıkan ABD Savunma Bakanı'na da bu talepler iletilmişti. O zaman dediklerinin özü şuydu: Biz sizin hep sadık bir uşağınız olduk, yine oluruz. Ama AB gibi size düşmanlık hisleri besleyenlere verdiğiniz ayrıcalıklardan biz de yararlanmalıyız. Yani talep edilen milyonların kan parası, sadık uşağın bahşişi!

Milyonlarca işçi ve emekçinin kanı ve geleceği pazarlanıyor

Ancak Türk devletinin bu sefil taleplerinin karşılığı sadece bölgede üstleneceği rol olmayacaktır. Yürütülecek pazarlık kana karşılık para ile sınırlı değil. ABD tekellerinin temsilcisi Bush'un Ecevit'ten istekleri bu tekellerin iktisadi çıkarlarını da kapsıyor. Pazarlık denkleminin ilk tarafında kanın yanında milyonlarca işçi ve emekçinin alınteri ve geleceği de duruyor. Bundan dolayıdır ki, meclis ziyaret öncesinde hummalı bir biçimde çalışıyor. Sezer'den dönen, ABD'li tütün tekellerinin beklentilerini karşılayacak, karşılığında yüzbinlerce tütün üreticisini yıkıma uğratacak Tütün Yasası yeniden görüşülmeye başlandı. Yasanın ziyareten önce geçirilmesi hedefleniyor. Bankacılık piyasasına ilişkin düzenlemeler, ihale yasasında uluslararası tekeller lehine değişiklikler vb. meclisten bir bir geçiyor. Düzen cephesinin yeni yıla ilişkin yaydığı iyimserlik tümüyle kendini ABD'ye pazarlamaya dayanıyor ve milyonlarca emekçinin yıkımının derinleşmesi anlamına geliyor.

Ecevit ABD'de, temsilcisi olduğu işbirlikçi burjuvazinin sefil çıkarları için, milyonlarca emekçinin geleceğini pazarlayacak.

Dolayısıyla bu ziyaret Türkiyeli işçi ve emekçileri yakından ilgilendiriyor. Bu saldırgan ve kan emici ittifak milyonlarca emekçinin ve bölge halklarının yaşamını tehdit ediyor. Efendi ve uşaklarının hummalı biçimde sürdürdüğü bu saldırı hazırlıklarına kayıtsız kalmamalı, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarıyla mücadeleyi yükseltmeliyiz.

gidişi bir parça değiştirdiyse, bu ABD'ye yaslanarak oldu. Ama sermaye devleti için daha önemlisi, iflas noktasına gelmiş ekonomiye karşı IMF'nin vaat ettiği (gün geçtikçe birkaç milyar daha arttırdığı) on milyar doları aşkın yeni kredi paketi. Aksi durumda Arjantin'den farksız bir duruma düşmesi büyük olasılık olan Türkiye kapitalizmine verilen bu destek, burjuva çevrelerce açıktan ifade edildiği üzere "artan stratejik konum"uyla doğrudan bağlantılı. İşte Ecevit sermaye iktidarı adına bu "artan stratejik konum"u

Azami sefalet ücreti belirlendi

Asgari Ücret Tespit Komisyonu 6. toplantısının ardından, Ocak 2002'den itibaren 6 ay geçerli olacak asgari ücreti nihayet belirledi. Kendi belirlediği alanın dışındaki işçi ücretlerini de basınç altına alma işlevi gören Asgari Ücret Komisyonu, Devlet İstatistik Enstitüsü'nün (DİE) belirlediği 251 milyon rakamını dahi dikkate almadan, yeni asgari ücreti 16 yaşını tamamlamışlar için net 163 milyon 563 bin 537 TL olarak açıkladı.

Yoksulluk sınırı 900 milyona, açlık sınırı ise 300 milyona dayanmış bulunmaktadır. Asgari ücretin 163 milyon olarak belirlenmesi, 5 milyonu aşkın işçinin asgari ücrete, aileleriyle birlikte 20-25 milyon kişinin koyu bir sefaletle mahkum edilmesi anlamına gelmektedir.

Ücret komisyonu asgari ücreti belirlerken, ortalama 4 kişilik bir ailenin değil, yalnızca bu ücretle çalışan bir kişinin geçim ihtiyacını dikkate almaktadır. Tabii bunu yaparken de, bu kişinin sosyal, kültürel, eğitimsel ihtiyaçlarını hiç hesaba katmamaktadır. Asgari ücretin 3500 kalori hesabı üzerinden belirlenmesi bunun en açık kanıtıdır.

Bunlar bir yana, Şubat krizi sonrasında 2 milyon kişinin işten atılmış olması çalışan insan sayısını düşürmekte, bir kişi üzerinden yapılan hesabın akıldışılığını ortaya sermektedir. Kuşkusuz, herkesçe bilinen bu gerçeklere rağmen komisyonun belirlediği rakamın düşüklüğü, onun bu gerçekleri görmemesiyle değil, kapitalist sömürü çarkı içerisindeki işlevleriyle ilgilidir. Söz konusu komisyon, işçilerin yaşamsal ihtiyaçlarını değil sermaye düzeninin yaşamsal ihtiyaçlarını gözetken, sermayenin işçi ücretleri üzerinde basınç uygulamasını sağlayan bir araçtır.

Sendika bürokratlarından sahte çıkışlar

Asgari ücretin belirlenmesinin ardından Türk-İş bürokratları yine basın karşısına çıkıp gülemeye başladılar. Oysa hem Türk-İş ve hem de diğer konfederasyon ağaları, tüm bunlar yaşanırken patronlarla toplantılar yapıyorlardı. Bu toplantılarda yine reel sektörün sorunları, yani sermayenin mali sorunları tartışılıyor ve çözüm aranıyordu. Nihayet sermaye hükümeti, patronlara vergi muafiyeti getiren, bir yıl süreyle SSK prim borçlarını erteleyen bir tasarı hazırladı. İstihdamı artırma adı altında, sigortasız, asgari ücretle ve bütün sosyal haklardan yoksun olarak işçi çalıştırılması özendirilmekte, sendika bürokratları da patronlarla yaptıkları toplantılarda bu yönde kararların altına imza atmaktadırlar. Bu tutumları onların sahte gözyaşlarını daha damlamadan kurutmaktadır.

Asgari ücret, işçi ve emekçilerin yoksullaştırılmasının tek aracı değil. İşçi ve emekçilerde kitlesel boyutlarda yoksullaşmaya yol açan sermaye politikalarının bir parçası yalnızca. Ne var ki asgari ücret politikası, sermaye iktidarının emekçi sınıflar karşısındaki politik icraatlarının aynasıdır. Düşük ücret dayatması ya da burjuva iktisadın malum deyimiyle "işçilik maliyeti"nin düşürülmesine; kapitalistlerin artı-değerden aldıkları payın büyütülmesine olduğu kadar, ulusal ve uluslararası pazarlar üzerindeki rekabet gücünün artırılmasına da hizmet etmektedir. Buradan da anlaşılacağı gibi, düşük ücret politikası kapitalist sınıfın vazgeçilmez politikasıdır. "İşçilik maliyetinin düşürülmesi" sermaye sınıfının emekçi sınıflar

karşısındaki politik açılımlarının ana eksenidir de. "İş gücü maliyeti" kavramıyla, yalnızca işçi ücretleri ifade edilmediği içindir ki, sermayenin emekçilere dönük saldırısı yalnızca düşük ücretle sınırlı kalmamaktadır. Düşük ücret dayatmasını, kıdem tazminatı, ikramiye gibi sosyal hakların gaspı, eğitim ve sağlığın özelleştirilmesi, kamu kurumlarının tasfiyesi, vergilerin %100'lere varan oranlarda artırılması ve kronik zamlar takip etmektedir.

Ocak zamları ve TİS'ler asgari ücret kısıncında

Milyonlarca örgütsüz işçinin çalıştığı fabrikalarda,

Emeğin korunması için mücadelenin artan önemi

Servet ve sefalet arasındaki uçurum giderek derinleşiyor, emekçi sınıfların sefaleti katlanılmaz boyutlara ulaşıyor. Kuşkusuz bu egemen sınıfların sosyal patlama korkusunu derinleştiriyor. Türkiye'nin Arjantin olmayacağı yönündeki boş temenniler, giderek temenni sahiplerini de avutmaya yetmiyor.

Emekçilerin derinleşen sefaleti, emeğin korunmasına dönük talepleri de daha yakıcı hale getiriyor. Ücretlerin insanca yaşamaya yetecek bir düzeye çıkartılması, çalışma saatlerinin kısaltılması, iş güvencesi ve genel sigorta gibi talepler uğruna mücadele, giderek daha güncel bir ihtiyaç haline geliyor. Bu talepler bugün, sınıfın yalnızca düşük ücretli kesimlerinin değil, bütününün talepleri durumundadır. Bu taleplerin karşılanması, sermayenin saldırısının büyüklüğü ölçüsünde bir mücadelenin örgütlenmesi ile mümkündür.

"Türkiye Arjantin olur mu?"

Arjantin'de halk ayaklanması başladığından bu yana Türkiye'de hemen herkes birbirine bu soruyu soruyor. Oysa Türkiye'ye çok daha yakın ülkelerde sosyal çalkantılar yaşandığında bu kadar hararetle tartışmalara konu olmamıştı.

Elbette ki bu tartışmalar, özellikle de sermaye temsilcilerinin ısrarla bu soruya "Türkiye Arjantin'e benzemez" yanıtı vermelerinin bir mantığı var. Ülkemizde de acımasızca İMF politikaları uygulanmaktadır ve şu anda Türkiye son olarak aldığı 10 milyar dolarlık kredi ile İMF'ye en borçlu ülke durumundadır. Arjantin'de uygulanan İMF reçetelerinin hemen hemen aynaları Türkiye'de de uygulanmaktadır. Ve Türkiye'deki işçi ve emekçi yığınlar da Arjantin'deki sınıf kardeşlerinin yaşadığı türden bir ekonomik-sosyal yıkımın çöküntüsü altındadır.

Fakat kendine bakmayan Türkiye burjuvazisi büyük bir utanmazlıkla Arjantin'de yaşanan mali iflası alkışlamıştır. Burjuvazinin borazanı medya durumdan vazife çıkarmış, Türkiye ile Arjantin'i karşılaştırarak, İMF'nin gözünde Türkiye'nin ne kadar da önemli bir yeri olduğundan dem vurmıştır. Öyle ya; aynı İMF Arjantin'e 1.3 milyar dolarlık krediyi bile çok görüp çöküşünü

hazırlarken Türkiye'ye 10 milyar doları neredeyse gözü kapalı vermiştir!

Burjuvazinin has temsilcilerinden Demirel, Arjantin'de yaşanan "sosyal patlama"nın Türkiye'de de olup olmayacağını sorulması üzerine; "Türkiye'de sosyal patlama olmaz. Türk halkı milletine, devletine bağlıdır. Ayaklanmanın çözüm olmayacağını bilir, milletine, devletine zarar vermez, kendisinin zarar göreceğini bilir" diyor. Onun söyledikleri bir yanıyla mezarlıktan geçerken ıslık çalmaktır, söylediklerinin kendisini ve sınıfını rahatlatmaktan başka bir anlamı bulunmamaktadır. Fakat bu sözlerde gizli bir tehdit de vardır. "Türk halkı kendisinin zarar göreceğini bilir" diyen Demirel, aba altından sopa göstermektedir.

Türkiyeli işçi ve emekçiler bir gün bu sermaye uşaklarının korktuklarını başlarına getireceklerdir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Haramilerin saltanatı bu ülkede er geç yerle bir olacaktır. Yeter ki bizler işçi ve emekçileri örgütlemekte, kitleleri mücadeleye hazırlamakta üzerimize düşen sorumlulukların hakkını verelim.

D. Cemre

Gençlik hareketinin geride kalan bir yılı...

Gençlik hareketinin politizasyonu artıyor

2001 yılı gençlik hareketini değerlendirmek, onun gelişme dinamiklerini ve çıkmazlarını ortaya koyabilmek için önemli veriler sağladı. Bu bir yıl içinde gençlik hareketi adına önemli gelişmeler yaşandı. Gençlik 19 Aralık katliamının etkilerini uzunca bir süre üzerinde taşıdı. 1 Mayıs, 6 Kasım ve son olarak emperyalist savaşa karşı takındığı tutum gençliğin, tüm gövdesiyle olmasa bile ileri kesimleri şahsında yeniden toplumsal sorunlara yöneldiğini, toplumsal idealler ve değerleri sahiplenmeye başladığını, bu doğrultuda belli adımlar attığını göstermektedir.

Ağırlaşan toplumsal sorunlar politizasyonu kolaylaştırıyor

Öğrenci gençliğin bu yıl boyunca hemen tüm eylemlerinde politik sorunlar ve bu sorunlara karşı net duruşlar öne çıktı. Bu durum elbette bilinç planında yaşanan bir değişikliği ifade ediyor, öğrenci gençliğin bir politizasyon sürecine girdiğini gösteriyor.

12 Eylül askeri faşist darbesinin en önemli hedeflerinden biri olan gençlik yıllar boyunca bir apolitizasyon süreci yaşadı. Belli ileri kesimlerini dışında bırakırsak, '90'lı yıllar boyunca da bu böyle oldu. Ancak ülkede Şubat kriziyle başlayan bir takım gelişmeler, işçi ve emekçilerin yanısıra gençliği de derinden etkiledi. Ardarda yaşanan ekonomik ve siyasal krizler gençliğin toplumsal sorunlara yönelik ilgisini artırdı. Diyebiliriz ki, uzunca bir süreden beridir ilk kez olarak gençlik yüzünü politik sorunlara döndü.

Ülke genelinde yaşanan gelişmeler gençliğin mücadelesine de uygun bir maddi zemin yarattı. Kasım 2000 ve ardından Şubat 2001'de peşpeşe yaşanan iktisadi ve mali krizler; bunların ağırlaştırdığı siyasal kriz ve yolaçtığı sosyal çalkantı durumu, gençliğin politizasyonunu hızlandıran gelişmelerdi. Krizler gençliğin yaşamını da doğrudan etkiledi. Bunları tamamlayan bir başka gelişme ise 11 Eylül saldırısını izleyen emperyalist savaş oldu. Toplumun büyük bir bölümünün karşı çıktığı emperyalist savaşı gençliğin büyük bölümü de tepkiyle karşıladı. Eğitimin paralı hale getirilmesinde alınan mesafe gençliği doğrudan etkileyen ve mücadeleye yakınlaştıran bir başka gelişme oldu.

19 Aralık'tan günümüze...

ÖO eylemine belki de en anlamlı ve kitlesel destek öğrenci gençlikten geldi. Katliam sonrası dışarıda

boyutlanan faşist devlet terörü de bu gerçek üzerinden şekillendi. Saldırılarda öncü unsurlar özellikle hedeflendi. Bu durum etkileri bugüne değin süren bir dizi olumsuzluk yarattı.

Bu dönemden 1 Mayıs'a kadar geçen zaman aralığında gençlik akademik bir takım sorunları üzerinden zayıf da olsa bir hareketlilik yaşadı. 1 Mayıs ise gençliğin mücadele potansiyeli ve isteğini yansıtan bir ayna işlevi gördü. Alanlara çıkan binlerce genç devrim ve sosyalizm sloganlarını haykırdı.

6 Kasım eylemleri altını çizdiğimiz iki gerçeği doğruladı. Eylemlerde kararlılık, kitlesellik ve yaygınlık öne çıkıyordu. Eylemin gerekçesi olan gerici örgütlenme YÖK dışında, savaş, hücreler ve emperyalizme kölece bağımlılık ilişkileri protestoların odağını oluşturuyorlardı.

Aynı dönem gelişen emperyalist savaşa karşı ilk eylemli tepkiler de yine gençlikten geldi. Gençlik bu eylemlerde, savaşın emperyalist karakterine yaptığı vurgu ve "ABD askeri olmayacağız!" sloganında kendisini ifade eden tutumuyla net bir tavır aldı. Toplumun diğer kesimlerinden, özellikle de işçi sınıfından savaş karşıtı eylemli bir tepki gelişmediği oranda öğrenci gençlik de bir bekleyiş sürecine girdi.

Saldırıları ve faşist terör

Özellikle son aylarda yoğunlaşan faşist terörün ve beraberinde gelişen soruşturma terörünün önceki dönemlerden farklı bir yanı var. Yukarıda yaptığımız belirlemelerle beraber ele alındığında, bu farklılığın ne olduğu kolayca anlaşılacaktır. Gençliğin yaşadığı huzursuzluk ve politizasyon bir sır değildir. Sermaye iktidarının gelişmeleri çok yakından ve kaygıyla izlediği de bir gerçektir. Bir başka gerçek ise düzenin gerçekleştirmeyi planladığı saldırı programıdır. Savaş karşıtı eylemlere tam da bu nedenle büyük bir hissimla saldırdı. Ardından faşist terör çetelerini öğrencilerin üzerine saldı.

Devletin yeni dönem eğitim politikasını paralılaştırma saldırısı oluşturuyor. Bu çerçevede hazırlanan yüksek öğrenim yasası üniversitelerin piyasalaştırılmasını hedefliyor. Yasayla rektörlere

tanınan muazzam yetkilerle üniversiteler ticarethaneye, öğrenciler ise müşteriye dönüştürülüyor. Bu saldırı sessiz sedasız ve büyük bir hızla ilerliyor. Devletin en büyük korkusu ise bu saldırıya karşı gençliğin harekete geçmesi. Kemal Gürüz saldırı yasaları için, "Bağırta bağırta geçireceğiz" diyor. Devlet bu yasaları hayata geçirebilmek için azgınca saldırmak zorunda.

Sınav yılı olarak 2002...

Gençlik hareketinin son bir yılının gösterdiği bir başka olgu ise, yaşanan yaygın örgütsüzlük durumudur. Öğrenci gençlik bugün hala örgütsüz, dolayısıyla bir önderlikten yoksundur. Gerçekleştirilen eylemlerin kitleselliği bir yanılgı oluşturmamalıdır. İleri kesimleriyle gençlik hala örgütsüz ve dağınık bir

yapıya sahiptir. Devletin saldırı kararlılığı bu durumu ağırlaştıran bir etkide bulunmaktadır.

Devrimci gençlik grupları yakın dönemin en dağınık ve örgütsüz durumunu yaşıyorlar. Birçoğunun genel planda yaşadıkları iddiasızlaşma ve tasfiye süreci, sonuçlarını gençlik hareketi alanında da gösteriyor. Bu çevreler gençlik hareketinin sorunlarından, bu sorunlara çözüm arayışından, böylelikle de bir bütün olarak gençlik hareketinden uzaklaşıyorlar.

Gençlik hareketi alanında kemalistlerden liberal solculara, teslimiyetçilerden tatlı su solcularına geniş bir reformist yelpaze ile karşı karşıyayız. Devrimci gruplarla karşılaştırıldığında öğrenci gençlik içinde belirgin bir etki gücüne sahiptir bu akımlar. Bu olgu üzerinde dikatle durulmalıdır. Gençlik hareketi içinde reformist akımlara karşı ilkeli ve kararlı bir mücadele temel önemde güncel görevlerden biridir. Mevcut tablo bunun ancak komünistler tarafından yapılabileceğini gösteriyor.

Genç komünistler, gençliğin örgütsüzlüğünün giderilmesi ve önderlik boşluğunun kapatılması alanında iddialıdır. Gençlik hareketinin bugünkü durumunun genç komünistlerin omuzlarına yüklediği yükün ağırlığının farkındalar. Bu yıl, içinde buldukları alanlarda gençliğin belli kesimlerini kucaklayan çalışmalar ve kampanyalarıyla bu iddiayı gerçekleştirme çabası içinde oldular. Ancak henüz güncel durumumuzla iddiamız arasında büyük bir açığı var. Bu açığı gidermek için asgari bir birikime sahibiz. Yapmamız gereken örgütlülüğümüzü geliştirmek ve genişletmektir.

2002 yılı hem gençlik hareketi hem de bizim iddialarımızın sınanacağı bir yıl olacaktır.

Ekim Gençliği

Barbarlık ya da sosyalizm!..

Haluk Gerger

“Bugün insanlık, bugün insan vicdanı, bugün kültür, bugün uygarlık, doğrudan, proletaryayla, onun akli silahı olan Marksizm-Leninizmle özdeşleşmiştir. Bugün insanı arıyorsanız, bugün insanlık vicdanını arıyorsanız, bugün uygarlık ve kültürü arıyorsanız, onu ancak işçi sınıfında, sınıf hareketinde ve onun ideolojisinde, Marksizm-Leninizm’de bulabilirsiniz. Tarihin hiçbir döneminde “Ya sosyalizm, ya barbarlık ve yok oluş!” şiarı bugünkü kadar gerçeklik kazanmamıştır...”

Değerli Dostlar, hepinizi sevgiyle selamlıyorum.

Bugün, dünyanın emperyalist terörün saldırıları karşısında bunaldığı bir dönemde, insanlığın ve ülkemizin, mazlum halkların, işçi sınıfının ve komünistlerin örgütlü mücadelesinden başka bir umarı yoktur. Böyle bir dönemde olaylara teşhisimizi sağlam bir biçimde, bize yol gösteren marksist-leninist ideolojinin gerekleri doğrultusunda oluşturmak mecburiyetindediriz.

Değerli dostlar,

Bugün üretimden kopmuş yıkıcı bir finans sermayesi küreselleşme kavramı altında yeryüzü çapında küresel bir yağma ve talan politikasına girişmiştir. “Yeni Dünya Düzeni”, işte bu yeni sömürü sürecinin askeri, politik ve hukuki saldırgan üstyapısını oluşturuyor. Tabii hem küreselleşmeyle, hem “yeni dünya düzeni”yle ilgili pek çok şey söyleyebiliriz, ama bugün için şu iki tespiti yapmak bizim için yeterlidir.

Dünyanın efendileri, emperyalistler, iki büyük tarihsel süreci, iki büyük tarihsel eğilimi önce durdurmak, sonra da geriye çevirmek için bir büyük saldırıyı başlatmışlardır. Bu tarihsel eğilimlerden biri sınıfsal, ötekisi ulusal karakterlidir.

Birinci olarak hedef, emek-sermaye çatışmasında, işçi sınıfı hareketinde, onun yığınsal komünist partilerinde vücut bulmuş örgütlü gücüne dayanan kazanımlardır. Emegün yaşamın her alanında sermaye karşısında elde etmiş olduğu mevzilerdir. Burjuvazi şimdi her yerde sınıfın büyük mücadeleleri sonunda kazanmış olduğu tüm mevzileri, elde etmiş olduğu tüm hakları ve kazanımları, bir tarihsel eğilim süreci olarak durdurmak, zamanla da bunları geri almak ve nihayet süreci, tarihsel eğilimi geri çevirmek amaçındadır. Bu amaçlarında önemli ilerlemeler kaydettiği de açıktır.

İkinci olarak ise, mazlum ulusların, 1950’lerde başlattıkları ulusal kurtuluş savaşlarıyla doruğa ulaşan ve Üçüncü Dünya’da bağımsız devletlerin kurulmasıyla taçlanan bir süreç sözkonusudur. Mazlum halklar, zamanla, sömürgecilğe ve emperyalizme karşı mücadeleler vererek politik, ekonomik, kültürel, mali, vb. alanlarda tam bağımsızlıklarını elde etmeye, ulusal kaynakları üzerinde egemenlik kurmaya, kendi yazgılarını özgürce belirlemeye çabalamışlar, bu yönde de ilerlemeler kaydetmişlerdir. Şimdi emperyalizm bu tarihsel süreci de önce durdurmaya, sonra da geri çevirmeye çalışmakta, mazlum halkların dünyasını yeniden kendi sınırsız sömürü alanı haline dönüştürmeye başlamaktadır.

İşte 11 Eylül’ü de bu çerçevede içinde değerlendirebiliriz. Bizler elbette 11 Eylül türü saldırıları moral açıdan da, politik açıdan da, yönetsel olarak da benimseyemeyiz, kendimizi ondan net bir biçimde ayırırız. Bu tür yöntemler işçi

sınıfının, devrimcilerin mücadele tarzı değildir. Biz bütün bu gelişmelere bilimsel verilerin ışığında teşhis koymaya, nedenlerini, sonuçlarını, nesnel anlamlarını, neyi ifade ettiklerini anlamaya çalışırız. Bu tür saldırılar, bir anlamda, onu yapan ya da yaptıranların amaçlarından bağımsız olarak, ezilenlerin kör şiddeti olarak tanımlanabilir.

Buna karşılık olarak ABD iki aydır Afganistan’a karşı acımasız bir saldırı başlatmıştır. Bu saldırının nerede duracağını, ya da bir başka ifadeyle nerelere uzanacağını bugünden bilemiyoruz. Hem ABD içinde, hem de onun oluşturduğu uluslararası koalisyonda güçlü sesler bu tür saldırıların ve savaşın genişletilmesinden yanadırlar. Başta Irak olmak üzere, Suriye, Lübnan, Sudan, İran, hatta Mısır’ın belirli bölgeleri ile Somali, Filipinler ve Endonezya’nın vurulması, işgali, yakılıp yıkılması gündeme getirilmekte, nükleer silahların, nötron bombasının kullanılması talep edilmektedir. Bu saldırganlığın bu şekilde alacağı boyutu henüz bilmemekle beraber bir şeyden eminiz.

Bu yeni saldırganlığın bir parçası olarak, başta CIA olmak üzere istihbarat örgütlerinin önderliğinde, suikastler, faili meçhul cinayetler, kitle kırılmaları, işkenceler, sabotajlar, darbeler ve başka kışkırtmalarla yeni bir kontr-gerilla usulü yıkıcı terör faaliyetleri dünyanın her yerinde daha bugünden başlatılmıştır. Bu yeni terör faaliyetlerinin uzun yıllar sürdürüleceği de açıklanmıştır en yetkili ağızlarca. Bugün ABD’de işkencenin nasıl yapılacağı tartışılıyor. Harvard Üniversitesi’nin “saygın” hukukçuları; psikolojik işkence yapalım, fakat biz uygar dünyanın temsilcisi olarak psikolojik işkenceyi mahkeme kararıyla yapalım, diye fetva veriyorlar. Bunun da ötesinde, eğer daha kaba, kanlı fizik şiddet gerekirse, onu da bu işleri iyi bilen müteffiklerimize bırakalım; elimizdeki zanlıları, teröristleri, muhalifleri bu tür işkenceyi iyi yapacak olan müteffiklerimize gönderelim diye açık tartışıyorlar.

Daha üç gün önce uygar İsviçre’nin Basel kentinde, 76 yaşındaki bir müzisyen, Pierre Boulez isimli bir Fransız orkestra şefi, geceyarısı oteldeki odası basılarak tevkif edildi. Oraya bir konser için davetli olarak gelmiş. 76 yaşında... Alıyorlar, karakola götürüyorlar, pasaportuna el koyuyorlar, 76 yaşındaki ünlü Fransız şefi uygar İsviçre’de terör zanlısı olarak karakola götürüyorlar yaka paça. Ve sonra suçu ortaya çıkıyor. “Nedir?” diyor. “Seni terörist olarak arıyoruz” diyorlar. Meğer bundan 39-40 yıl önce, bu adam gençken bir yerde demiş ki; “İşçiler operaları yakınsınlar”. Sadece bu cümle nedeniyle, 40 yıl sonra, 76 yaşındaki bir müzisyeni yaka paça, geceyarısı otelini basarak, tevkif ediyorlar.

Bu şunu gösteriyor. Bu yıkıcı terörist faaliyetler bir yandan devam ederken, bütün ülkelerde tüm demokratik haklar ve özgürlükler de yavaş yavaş insanların elinden alınacak. Nitekim bu süreç başladı. Amerika’da yeni anti-terör yasaları çıkartırılıyor. İngiltere’de çıkartıldı. Almanya’da, Fransa’da, İsviçre’de, dünyanın her yerinde yeni anti-demokratik yasalar çıkartılıyor. Hiç kuşkunuz olmasın ki, işçi sınıfı, emekçiler, sol ve demokratik örgütler, sosyalistler, elbette komünistler ve devrimciler, yani bütün emek yanlısı güçler, emekten yana bütün demokratik muhalefet, küreselleşmeye karşı çıkanlar, “yeni dünya düzeni”ne karşı duranlar, hepsi, hepimiz, hepiniz, bu büyük yıkıcı emperyalist terör saldırısının baş hedefleri durumundayız ve bu terör saldırısı başlamıştır, daha doğrusu yeni boyutlarıyla yoğunlaşmıştır. O hale gelmiştir ki, biyolojik terörü

bahane ederek yeryüzünün en yoksul halkını 50-60 gündür bombalayan ABD, Cenevre’de yapılan “Biyolojik Silahları Yasaklama Konferansı”ndan çekilerek konferansı sabote etmektedir. Yani, yeni bir emperyalist terörü yaşamaya başlamıştır dünya...

Değerli arkadaşlar,

Benzer bir süreci elbette Türkiye’de de görüyoruz. Bugün Türkiye’deki rejim bu savaş ortamından, bu saldırı ortamından, bunun yarattığı toz dumandan yararlanarak iki şey yapmak istiyor. Birincisini biliyoruz, kendileri de söylediler, emperyalizmin tetikçiliğini yapıp, emekçilerin çocuklarını askere gönderip, ölüme gönderip, emperyalizmden, İMF’den, Dünya Bankası’ndan 3-5 milyar dolar kan parası almak. İkinci hedef ise, daha sistematik bir hedef, bu toz dumandan yararlanarak İMF politikalarını daha rahat yürütmek için, dikensiz gül bahçesi yaratılabilmek için, bütün toplumsal muhalefete karşı yeni bir acımasız şiddet saldırısını başlatmak.

Bugün toplumsal muhalefete yönelik saldırıların iki temel hedefi ortadadır. Bunlar Kürtlerdir ve bir de Ölüm Orucunda F-tipi cezaevlerinde direnen politik tutsaklardır. Her zaman şunu söyledik; Ölüm Orucu’ndaki tutsaklar, F-tipine karşı direnen tutsaklar, aslında özel olarak kendilerine değil, doğrudan toplumsal muhalefete karşı başlatılan büyük saldırının sadece ilk hedefidirler. Biz aymazlık yapıp, o mücadele karşısında duyarsız davranırsak, bilin ki, orada başlayan saldırı sonunda gelecek bütün demokratik toplumsal muhalefeti vuracaktır. Bugün oradaki insanlar bizim haklarımız için, bizim özgürlüğümüz için, bizim yaşamımız F-tipine dönüşmesin diye kahramanca mücadele ediyorlar. Bugün onlarla dayanışma içinde olmak, özünde, kendi kendimizle dayanışmak, kendi haklarımızı korumak anlamına gelmektedir...

Bu arada rejim savaşın genişlemesi olasılığından yararlanarak, Güney Kürdistan’da bir kitlesel kırımın peşindedir. Bugün Kürdistan halkı ölümcül tehlikeler karşısındadır. Dolayısıyla bize düşen bir görev de, bu kıyıci emperyalist ve yerel teröre karşı Kürt halkının yanında olmaktır.

Değerli arkadaşlar,

Bugün dünyamız ve insanlık ezilenlerin kör şiddetiyle emperyalist terörün cenderesi içinde boğulmak isteniyor. Buradan tek bir çıkış yolu vardır. Bugün insanlık, bugün insan vicdanı, bugün kültür, bugün uygarlık, doğrudan, proletaryayla, onun akli silahı olan Marksizm-Leninizmle özdeşleşmiştir. Bugün insanı arıyorsanız, bugün insanlık vicdanını arıyorsanız, bugün uygarlık ve kültürü arıyorsanız, onu ancak işçi sınıfında, sınıf hareketinde ve onun ideolojisinde, Marksizm-Leninizm’de bulabilirsiniz. Tarihin hiçbir döneminde “Ya sosyalizm, ya barbarlık ve yok oluş!” şiarı bugünkü kadar gerçeklik kazanmamıştır. Tarihin hiçbir döneminde insanlık ve insanlığın kurtuluşu proletaryayla ve onun ideolojisi Marksizm-Leninizmle bu kadar dolaysız, bu denli belirgin özdeşlik kazanmamıştır. Onun için kurtuluş umudunuzu, zafer coşkunuzu, sınıf kininizi, yüreğinizdeki emekçi sıcaklığını ve sevgiyi ve tabii hepsinden önemlisi sol memenin altındaki cevahiri hep diri tutun. Bilin ki kurtuluşumuz orada yatmaktadır.

Hepinizi dostlukla, devrimci duygularla selamlıyorum...

(Almanya’nın Wuppertal kentinde gerçekleştirilen “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Gecesi”nde yapılan konuşmanın metnidir...)

2001: Emperyalizme sosyal yıkımın

Ve geride bıraktığımız 2001 boyunca, yıllar süren bu sömürgeleştirme sürecinde çok büyük bir mesafe alındığı, ülkenin iktisadi, siyasi ve askeri, tüm açılardan emperyalizm tarafından yönetilmeye başlandığı da ortada. Bu durum ve gidişten en büyük zararı gören işçi sınıfı, doğal olarak durumu değiştirmeye aday tek sınıf durumunda. İşçi sınıfı ayrıca değiştirme imkanlarına sahip tek sınıf. Yeni yılda bu imkanları kullanmak, Arjantin’de olduğu gibi Türkiye’de de başaşağı gidişin önüne dikilmek gerekiyor. Yine Arjantin örneğinin gösterdiği gibi, Türkiye işçi sınıfı bu mücadelede asla yalnız kalmayacak, emperyalist sömürüden ve kölelik boyunduruğundan kurtulmayı gönülden arzulayan milyonlarca emekçiyi arkasında bulacaktır.

2001 Şubat’ında patlak veren ekonomik kriz ve kriz yönetimine ilişkin alınan iktisadi, siyasi ve polisiye kararlar, düzen cephesinde bütün bir yılın siyasi tablosunun özetini oluşturuyor. Yıl sonuna doğru yaşanan, ABD emperyalizminin kalbinden ve beyninden vurulması olayına bağlı gelişmeler Türkiye siyasetini de esastan etkilemesine rağmen, siyasal tabloda en küçük bir değişikliğe yol açmadı, tersine tabloyu tamamlayan bir işlev gördü. Yılın başında bir ABD memurunu ekonomisinin başına geçiren Türkiye, sonuna doğru da, ülkeyi ABD’nin savaş arabasına koşarak, kölece bağımlılığın pekiştirilmesinde en utanç verici adımları attı. Sürece ilişkin tüm kararlar ise “bağımsızlığın güvencesi” ordunun hakimiyetindeki MGK tarafından alınıp, düzenin sahibi teknelci burjuvazi tarafından onaylandı. Bu kesimin sözcüsü konumundaki TÜSİAD oligarkları, her vesileyle, istikrar programlarının arkasında olduklarını açıklayıp durdular.

Gerek Şubat krizi, gerekse de onu koşullayan yıkım programları 2001 yılına bir önceki yıldan devredilmişti. Dolayısıyla, bu programlara endekslili düzen politikalarının da, 2001 öncesine sarkan bir sürekliliği söz konusudur. Bu politikanın eksenini, emperyalizme her açıdan tam bağımlılığın gerektirdiği tüm iktisadi, siyasi ve yasal düzenlemelerin, uygulamaların azami hızda gerçekleştirilmesi oluşturmaktadır. İş başındaki hükümet kurulduğu günden itibaren icraatını tümüyle bu gerçekleştirilmeye hasretmiş olmasına rağmen, denilebilir ki, 2001, hükümet icraatlarının da en başarılı olduğu yıl olmuştur. Ya da, 3 yıllık bir “kararlı”

icraatın sonuçlarını aldığı bir yıl.

Hükümetin başı Ecevit’in ağzından, “ne pahasına olursa olsun” sözleriyle uygulama kararlılığı ifade edilen ve gerçekten de; işsiz sayısını üçe-beşe katlama pahasına, ekonomiyi çökertme pahasına, milyonlarca işçi-emekçiyi sefalete sürüklemeye, onlarca-yüzlerce devrimcinin kanı pahasına uygulanan İMF programlarıyla, nihayet, ülke tümüyle emperyalizme (özelde Amerikan emperyalizmine) bağlanmış bulunuyor. 2001 yılı boyunca, fiili başbakanlık görevini yürüten ABD memuru Derviş’in de özel çabalarıyla, emperyalizme bağımlılığı alabildiğine boyutlandırılan her türlü karar alındı, yasa çıkarıldı. Şubat krizi aşılamadıysa da büyük bir başarıyla yönetildi. Demek ki, krizin faturası olduğu gibi ücretli emekçilere çıkarıldı. Sınıf cephesinden olduğu kadar düzen cephesinden de ciddi sıkıntılar yaşanmasına rağmen, 2001 yılı, biriktirdiği tüm sorun ve sıkıntıları 2002’ye devrederek sonuçlandı.

Meclisin en yoğun mesai yılı

2001’e damgasını vuran temel gelişmelerden biri, meclisin yoğun çalışma temposu oldu. Derviş’in Mart ayında “15 günde 15 yasa” tanımlamasıyla başlayan bu yoğun mesai yılında toplam 113 yasa çıkarıldı. Aralarında, enerji ve Telekom gibi, bakan istifalarıyla sonuçlanan sürtüşmelere yol açanlar dahil, büyük çoğunluğu emperyalizme kölece bağımlılığı pekiştiren bu yasalar, iktidar ve muhalefet partilerinin tam ittifakıyla ve adeta yıldırım hızıyla çıkarıldı. Meclis, Temmuz’da başlayan tatilini bile tamamlamadan, olağanüstü toplantı çağrısıyla, Anayasa değişiklik paketini de gündemine alıp aynı hızla sonuçlandırdı.

Yasalar ve anayasa değişiklikleri, esasta emperyalizme entegrasyonun tamamlanmasını hedeflemekle birlikte, düzen tarafından, büyük bir ilerleme-demokratikleşme adımı olarak propaganda edildi. Bu tersten propagandayı hemen her konuda devreye sokan Ecevit hükümeti, İMF programlarını “ulusal program”, katliam saldırılarını “hayata dönüş operasyonu”, ABD’ye koşulsuz uşaklığı “ulusal onur” olarak adlandıracak denli bir ikiyüzlü tutuma imza attı.

İş başındaki koalisyon hükümeti, sıkıntıların en

yoğunlaştığı dönemlerde düzen cephesi tarafından günah keçisi yapılmaya çalışılsa da, meclisin bu gayretkeş çabaları da göstermiştir ki, hükümet ortakları vatana ihanette yalnız değildir. Türkiye’nin burjuva siyaseti, iktidarı ve muhalefetiyle, tümünden Amerika’nın güdüm ve denetimine alınmış durumdadır. Buna 2001 yılı içinde “terbiye operasyonu”na devam edilen islami gericiilik de dahildir. Fazilet Partisi’ni kapatma kararının ardından iki ayrı parti halinde yeniden siyaset sahnesine çıkan islamcılar, artık düne göre daha hızlı Amerikancılık yapmak durumundadırlar. Nitekim, meclisin Amerikan çıkarları doğrultusunda aldığı hiçbir kararın, çıkardığı hiçbir yasanın karşısında, ciddi hiçbir muhalefet, bir engel oluşturmadılar.

Enerjinin, Telekom’un ve bir dizi kritik önemdeki kurum ve kuruluşun özelleştirilmesine ilişkin yasalar ardardına meclisten geçti. Batık bankaları kurtarma yasası, banka soyguncularını, hortumcuları DGM kapsamından çıkarma yasaları, tarımın yıkımını koşullayan şeker, tütün vd. yasaları da aynı şekilde, İMF direktifleriyle sonuçlandırıldı.

Yeni yasalara yeni yasaklar eşlik etti

Sınıf hareketi ve devrimci hareket engellenmeden ülkeyi emperyalizme peşkeş çekmek, bunu güvenceleyen yeni yasaları yürütmek mümkün değildi. Bu yüzden de ya yeni yasalar bizzat birer yasak kararnamesi gibi düşünüldü, ya da bunlara eşlik edecek kararnameler çıkarıldı.

Örneğin, devlet memurlarına sendika kurma hakkı tanıyan yasa olarak propaganda edilen yasanın kendisi, kamu emekçilerinin sendikal haklarının gaspını hedeflemiştir. Bu yasayla kamu emekçilerine toplu sözleşme ve grev hakkı yasaklanmış durumdadır. Yasanın bir başka özelliği, siyasal iktidarın “ilerleme” propagandasına malzeme edilmesidir. Tümüyle bir hak gaspının ifadesi olan bu yasa, kamuoyuna, memura sendika hakkı tanındı diye propaganda edilebilmiştir. Yine, İMF direktifleriyle memur ücretlerini sefalet düzeyine geriletten bu iktidar, hak arama yollarını tıkamanın bir yolu olarak cezalandırmaları da yoğun biçimde devreye sokmuştur. 2001’in sonlarına yaklaşıldığında, hala 2000 1 Aralık eyleminin

suuşturma ve cezalandırmaları devam etmekteydi. Benzer bir sahtekarlık, ceza ve infaz kurumlarına ilişkin düzenlemelerde de karşımıza çıkmaktadır. Daha doğrusu bu konudaki tüm yasal ve fiili uygulamalar, düzene diğer tüm konularda ilham kaynaklığı yapmaktadır. Hücre saldırısı ve çatışmasında iktidarın attığı her adımın durumu daha da ağırlaştırmasına, çatışmayı daha da keskinleştirmesine

İşsizliğin köleliğinin pekiştiği, derinleştiği yıl

rağmen, her uygulama ve getirilen her yeni düzenleme, bir gelişme, ilerleme, çözüm vb. olarak sunuldu. Kamuoyuna verilen sözlerin tam tersi kararlar alındı. İktidarın 2001 yılında bu alandaki son icraatı, cezaevi denetleme kurullarını oluşturmaya başlamaktı. İlk oluşturulan kurullar ortaya koydu ki, yine uygulama söylemlerin tam tersidir. İşkenceci polisler ve emniyet müdürleri kurul başkanı olarak atanmış, yani cezaevlerinde sorunları daha da artırmaya yönelik uygulamalara gidilmiştir.

Yasaklama ve engelleme konularında, 11 Eylül sonrası estirilen "anti-terör" havasından da sonuna kadar yararlanılmaya çalışıldı, çalışılıyor. Daha ilk günden, "şimdi bizi daha iyi anlayacaklardır" söylemine sarılan egemenlerin büyük beklentisi, AB'nin kimi Türkiye'li örgütleri terör listesine almasıydı. Ancak yıl sonunda açıklanan rapora göre, PKK ve DHKP-C liste dışı kalmış durumda. Fakat Avrupa'nın ne dediği elbette Türk egemenleri fazla bağlamıyor. PKK'nin tam teslimiyetine rağmen Kürtlere yönelik baskı ve saldırılar bitmek bilmiyor. Devrimci hareketlere yönelik kudurmuş saldırganlığı tanımlamaya ise sadece cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik katliamcılık yetecektir. Ancak düzen için tabii ki bunlar yeterli olmamakta, tüm yasal-meşru hak ve mevziler de adım adım geri alınmaya çalışılmaktadır.

Burjuva yargı da burjuva düzenin hedeflerine uygun çalıştı

DGM'lerinden ceza mahkemelerine ve Yargıtay'na kadar düzenin tüm yargı kurumları, 2001'de de, asli görevleri olan düzenin bekasını sağlama yönünde kararlar almayı sürdürdüler. Yargı organlarının bu görevini çarpıcı biçimde ortaya seren üç ana konuda mahkemeler yoğun bir mesai içinde oldular. Bu üç konudan ikisi, düzen karşıtlarını en sert biçimde cezalandırmayı içeriyor. Bu da üç ana başlık halinde yürütülüyor.

Birincisi devrimcilerin tutuklanması, yargılanması ve cezalandırılmasıdır. Düzenin katliamına maruz kalan devrimci tutsakların yargılanmaları Ulucanlar davasının ardından, 19 Aralık katliamı için sürdürüldü. 2000 Aralık'ta gerçekleştirilen bu vahşi katliam sonrasında devrimci tutsaklar hakkında açılan ceza davaları 2001 boyunca görülmeye devam edildi. Katiller ise asla suçlanmadı, yargılanmadı.

İkincisi, sınıf ve kitle mücadelesinin önderlerine yönelik yargılama ve cezalandırılmalarıdır. Burjuva yargının bu konudaki sabıkası 2001'de epeyce artmış olmakla birlikte, yıla damgasını vuran iki gelişme, Tüm Yargı-Sen ve Türk Tabipler Birliği yönetici ve üyelerine yönelik tutuklama ve cezalandırmalar ile Barolara yönelik saldırılar oldu. Bu ikisi, düzenin en hassas olduğu hücre

saldırısıyla bağlantısı nedeniyle öne çıkmakla birlikte, TÜMTİS sendika yöneticileri ile Aktif dağıtımın direnişçi işçilerine yönelik saldırılar da yargının görevlerine açıklık getirmede emsal oluşturmaktadır. Hücre saldırısı ve katliamlara karşı yer yer açık bir tutum içine giren bu sendika ve meslek örgütleri şahsında kitlelere gözdağı verilmek isteniyordu. Diğer yandan, direnişçi işçiler ve direnişi destekleyen sendikalar da düzenin diğer kurumları gibi yargının da hedefi haline getirilerek, kitlelere, İMF yıkım programlarına direnilemeyeceği, düzenin buna izin vermeyeceği mesajı veriliyordu.

Üçüncüsü adli vakalarda, özellikle hırsızlık olaylarında verilen yargı kararlarıdır. Baklava çalan çocuklar davasıyla başlayan süreç 2001'de de devam ettirilmiş ve adaletin mülkün temeli olduğunu kanıtlarcasına, küçük hırsızlıklara büyük cezalar kesilmiştir. Aynı süreçte büyük hırsızlıkları aklamamın aracına dönüştürülen "yüce Türk adaleti", böylece çarklarının sadece burjuva sınıf için döndüğünü bir kez daha kanıtlamıştır. Eğer çalan yoksul, çalınan burjuvanın malı ise, hırsız en ağır cezaya çarptırılacaktır. Yok eğer çalan bir burjuva çalınan da yoksulların birikimi ise hiçbir ceza söz konusu olmayacak, tersine yargı sürecini ödül törenleri

izleyecektir.

Burjuva yargının görevinin icrasında üçüncü yol, burjuvalara ve görevlilerine yönelik aklama davalarıdır. Susurluk davası ve tüm işkence davaları başta olmak üzere düzen ve devlet eliyle işlenmiş suçların aklanmasına 2001'de de devam edildi. Aklama davalarının ikinci adresi ise yukarıda büyük hırsızlıklar olarak değinilen banka hortumculuğu, yolsuzluk gibi davalarlardır.

Düzen bir yandan kendini tahkim amacıyla yolsuzluk operasyonlarını sürdürürken, diğer yandan bu operasyonlar kapsamında gözaltına aldığı kişileri yargı aklamasından geçirerek temize çıkarmakta sakınca görmemektedir. Bankaların içini boşaltanlar, devleti milyarlarca dolar zarara uğratanlar, rüşvet alanlar-verenler, devlet görevini kişisel çıkarı için kullananlar, sadece yargı tarafından aklanmakla kalmadı, ödüllendirmek için de bin bir yol arandı bulundu. 2001'in son günlerinde bankalara ilişkin yapılan son düzenleme bunun doruğunu oluşturdu. Bu yeni yasaya göre hortumlanan bankalara büyük miktarlarda kaynak akıtılacak.

Ve 11 Eylül siyaseti...

Amerika'ya yönelik saldırı, tüm kapitalist dünyada olduğu gibi Türkiye'de de burjuva siyasetini esastan etkiledi. Ancak bu esastan etkilenme, politikada bir yön değişikliğini ifade etmiyor. Türkiye'de 11 Eylül siyaseti, 11 Eylül öncesinde yürütülmekte olanın pekiştirilmesi, kuvvetlendirilmesi ve pervasızlaştırılmasıdır sadece. Tüm üzüntü mesajlarına rağmen, Türk siyasetçileri 11 Eylül saldırısını adeta sevinçle karşıladılar. Bu saldırının, kendilerinin (katliam üzerine kurulu politika ve

uygulamalarının) daha iyi anlaşılmasını sağlayacağını döne döne ifade etmekten çekinmediler. Sonrasındaki pervasızlıkları da bunun üzerine inşa edildi. Saldırı sonrasında Amerikan saldırganlığını onaylamada bütünleşen kapitalist-emperyalist cephenin eleştirilerine maruz kalma riski de ortadan kalkmış sayılırdı artık.

Türk devletinin 11 Eylül'le birlikte pekişen politikasının dıştaki yüzünde emperyalizme köleleğe bağımlılık, içteki yüzünde ise devrimcilere, işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkına karşı azgın bir saldırganlık bulunuyor. 11 Eylül sonrasında emperyalizme kölelik politikasının pekiştirilmesi, ülkeyi koşulsuz şartsız Amerika'nın savaş arabasına koşma kararında en çarpıcı görünümünü aldı. Kararda Amerika'nın istekleri temel etken olmakla birlikte, borç pazarlığının da devreye girmiş olması nedeniyle, iktidar mehmetçiğin kanını pazarlamakla suçlandı. Ancak bu, düzen cephesinde karara ilişkin tek tartışma değildi. Emperyalizmin, içte baskı dışta saldırganlık olarak özetlenebilecek politikasının karikatürü niteliğinde, Türk egemenlerinin bölge topraklarına yönelik kimi emelleri yeniden gündeme getirilmeye başlandı. Bu, özellikle Irak'a yönelik bir Amerikan saldırısında alınacak tutuma ilişkin tartışmaların odak noktasını oluşturdu ve oluşturmaya devam ediyor.

Emperyalizme uşaklık politikalarının sistematik teşhiri...

Egemenlerin emperyalizme bağımlılığa endeksli politikaları, komünistler tarafından her fırsatta teşhir ve mahkum edildi, olası sonuçları konusunda uyarılarda bulunuldu. 11 Eylül'le pekişen durum için de, aşağıdaki tespit ve uyarı, *SY Kızıl Bayrak*'ın 24 Mart '01 tarihli sayısının orta sayfa yazısında yer aldı:

"Türkiye'nin ekonomisine ve maliyesine daha doğrudan hükmeder hale gelenler, büyük boyutlara ulaşmış dış borçların alacaklıları ve sermaye iktidarının krizden çıkmak adına dilendiği yeni borç kaynaklarının vericileri olarak, ülkenin siyasi yaşamına ve kaderine de daha doğrudan ve daha pervasızca müdahale edebilir konumlar kazanmaktadır. ABD büyükelçisinin başbakanı kendi konutunda kabul eder hale gelmesi, bu utanç verici olay, ilişkilerin yeni biçimi ve seyrinin de son derece açıklayıcı simgesel bir göstergesidir."

Yine, emperyalizme endeksli politikaların sonuçları, Arjantin ve Türkiye üzerinden, Arjantin'de iflasın ilan edilmesinden aylar önce ortaya konulmuştu. Yaz ortasında toplanan emperyalizmin G-8 zirvesinde Arjantin ve Türkiye'nin ekonomileri en kötü iki ülke ilan edilmesinin ardından, İMF'nin Arjantin ve Türkiye'ye yönelik önlemleri, IMF ve ABD memurlarının bu iki ülkeye yönelik trafiklerindeki artış, yine bu iki ülkeyi yönetenlerin uşaklıktaki sınır tanımazlıkları, her iki ülkenin ortak yanları olarak belirlenmişti. Bugünkü benzemezlik iddialarının ne kadar boş olduğunu, Arjantin'deki ilk sıkıntılarla birlikte Türkiye'de depreşen sosyal patlama korkusuyla çıkarılan Kriz Yönetim Merkezi Yasası göstermişti. Konu, 14 Temmuz tarihli *SY Kızıl Bayrak*'ın başyazısına şu sözlerle yansımıştı:

"Şu günlerde toplanan MGK, düzene bekçilik görevinin bir gereği olarak, kriz sürecinin biriktirdiği öfke birikimine karşı önlemleri görüşüyor. Toplantıdan bir gün önce, sessiz sedasız bir biçimde, orduya geniş yetkiler tanıyan Kriz Yönetim Merkezi Yasası meclisten geçiriliyor."

Aynı başyazı, emperyalizme endeksli politikaların sonuçlarına şöyle işaret ediyordu: *"Borç köleliğinin Osmanlı devletini nerelere sürüklediğini biliyoruz."*

Borcu borçla kapatmak politikası ve ödendikçe büyüyen borç sarmalı, Osmanlı maliyesinin emperyalist alacaklılara teslimiyle sonuçlanmıştı. Reji idaresi yoluyla tütün gelirlerine el koymak ile Telekom yönetimini kendi isteğine göre düzenlemek arasında hiçbir fark yoktur. İkincisinin satışıyla elde edilecek gelirler de, olduğu gibi vadesi gelen dış borç ödemesinde kullanılacaktır. Telekom gibi stratejik bir kurumun ucuzca emperyalist tekelere peşkeş çekilmesiyle birlikte düşünüldüğünde, durum bir bakıma Düyun-u Umumiye İdaresi döneminden de kötüdür. Gidişatı Osmanlı'nın gidişatına benzeyen Türk burjuvazisinin tarihsel akıbeti de ondan farklı olmayacaktır."

Söz konusu sonuçlar olunca, emperyalizmin Arjantin'de ulaştığı sonucun ele alınması, değerlendirilmesi ve emperyalizmle benzer kölelik ilişkilerini sürdüren ülkeler, başta Türkiye, açısından sonuçların çıkarılması kaçınılmazdır. Nitekim, 22 Aralık tarihli *SY Kızıl Bayrak*'ın başyazısı, Arjantin'de iflas eden İMF politikaları ve gelişen halk ayaklanmasına ayrılmıştır. Düzen cephesinde hakim "ya Arjantin gibi olursak!" korkularına rağmen yapılan "Türkiye Arjantin olmaz" iyimser yorumlarının hiçbir ciddiyet ve inandırıcılığının bulunmadığı belirtilen yazıda, Türkiye'yi "şimdilik" Arjantin'in akıbetinden koruyanın, "... 11 Eylül saldırısının ardından Amerikan emperyalizminin bölgemize yönelik savaş planları çerçevesinde kazandığı önem" olduğu vurgulandıktan sonra; *"bundan böyle ya ABD emperyalizminin emperyalist saldırı ve savaş planları çerçevesinde ihtiyaç duyduğu hizmetler gereğince yerine getirilecektir, ya da Arjantin'in akıbeti kendisine karşı bir tehdit ve şantaj sopası olarak kullanılacaktır."* denilmektedir. Bununla, bir kez daha, egemenlerin 2001 boyunca emperyalizme köleliğe aldığı mesafenin derinliği ve kaçınılmaz sonuçları ortaya konulmuş bulunmaktadır.

Giden yılın tüm gelişmeleri, yeni yılda umutları bir kez daha işçi sınıfına bağlamıştır

2001 yılı, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de egemen burjuvazinin, toplumu, onun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ve emekçi kitleler şahsında nasıl bir iktisadi-sosyal yıkıma sürüklediğinin resmini oluşturdu. Bu yıkıma, yılın sonuna doğru eklenmiş bulunan savaş yıkımını da dahil ettiğimizde, emperyalist burjuvazinin dünyayı sürüklediği uçurumun karanlığı tahayyül sınırlarını bile aşmaktadır. Bugünlerde Arjantin halkı itildiği uçurumdan kurtuluş umudunu sokaklara taşımış durumda. Bu açıdan Arjantin, benzer yapıdaki tüm ülkeler gibi, Türkiye açısından da timsal durumunda. Ancak bu temsilcilik Türkiye egemenlerini korku ve telaşa sürüklerken, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin umut ve sevincini artırıyor. Yani iki karşıt sınıfta iki zıt tutumla karşılanıyor. Türkiye burjuvazisi, duygularını, Türkiye Arjantin olmayacak, kof yorumlarıyla ortaya koymakta. Her açıdan benzer uygulamalar içindeki Türkiye'nin, neden ve nasıl Arjantin olmayacağını açıklamaları ise mümkün görünmüyor. Türkiye'nin egemenlerini asıl korkutan, Arjantin ekonomisinin iflası değil. Çünkü Türkiye ekonomisinin durumu çok da farklı durumda değil. Onları asıl korkutan Arjantin halkının isyanı. Arjantin burjuvazisinden farklı yönetmedikleri Türkiye'de de benzer gelişmelerin yaşanmasından korkuyorlar. Benzer gelişmeler, vurgun ve soygunlarının, en azından kesintiye uğraması anlamına geliyor çünkü.

Ancak Arjantin halkının ayaklanması henüz sonucuna ulaşmış değil. İki haftada beş başkan değiştirmiş bulunan Arjantin burjuvazisinin, ayaklanmayı bu yolla bastırma imkanından yoksun olduğu çoktan ortaya çıktı. Bu beşinci başkan da daha göreve başlamadan protestoların hedefi olmaktan kurtulamadı. Arjantin sokaklarından bugünlerde dünyaya ilan edilen talepler; hiçbir burjuva partinin ülkeyi yönetmesine izin vermeyecekleri, çünkü hiçbirinin diğerinden farkı bulunmadığı, tümüyle farklı bir politika istedikleri yönünde. Yani, ülkelerinin emperyalizmin tam denetimiyle yıkıma uğratılmasını engelleyecek, içinde bulunduğu yıkımdan çıkarılmasını sağlayacak bir politikanın hayata geçirilmesini istiyorlar.

Yıllardır, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin de aynı taleplerle hareket ettiği biliniyor.

Yine yıllardır, egemen burjuvazinin, ülkeyi boydan boya emperyalist yağma ve sömürüye açtığı da biliniyor. Ve geride bıraktığımız 2001 boyunca, yıllar süren bu sömürgeleştirme sürecinde çok büyük bir mesafe alındığı, ülkenin iktisadi, siyasi ve askeri, tüm açılardan emperyalizm tarafından yönetilmeye başlandığı da ortada. Bu durum ve gidişten en büyük zararı gören işçi sınıfı, doğal olarak durumu değiştirmeye aday tek sınıf durumunda. İşçi sınıfı ayrıca değiştirme imkanlarına sahip tek sınıf. Yeni yılda bu imkanları kullanmak, Arjantin'de olduğu gibi Türkiye'de de başaşağı gidişin önüne dikilmek gerekiyor. Yine Arjantin örneğinin gösterdiği gibi, Türkiye işçi sınıfı bu mücadelede asla yalnız kalmayacak, emperyalist sömürden ve kölelik boyunduruğundan kurtulmayı gönülden arzulayan milyonlarca emekçiyi arkasında bulacaktır. Çünkü emekçi kitleler sosyalizm dışında bir çıkış, bir kurtuluş yolu bulunmadığını artık daha net görür duruma gelmektedirler.

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu Bülteni'nin 2. sayısından...

Sesleniş/2

Engin okyanuslara ulaşmak için!..

Sermaye devletinin ardı arkası kesilmeyen saldırıları ve bundan kaynaklı sorunlar yüzünden ailelerimiz en ufak bir tepki gösterdiğimizde bile, “aman oğlum yapma, kızım sen sakın bulaşma, sana dokunmayan yılan bin yaşasın” vb. lafları sık sık söylerler. Peki o yılan size hiç dokunmadı mı? Ya da çoktan soktu da, biz de başkalarını sokmaya hazırlanan yeni yılanlar mıyız?

Bu ve benzeri sorunlar, sermaye devletinin fütursuz saldırıları altında bunalan, çelişkiye düşen ve çaresizlik içinde bir an için kendini yol kenarında biriken zift içinde hapsolmuş su damlacığı gibi hissedilerimiz olmuştur. Peki bu kadar kabul edilir insani taleplerimiz için mücadele etmemiz karşısında ailelerimiz neden bize baskı uygular?

Bu soruya cevap vermeden önce kapitalizmin işleyişini biraz da olsa bilmemiz gerekecek. Kapitalizm ve sömürücü sermaye sınıfı tüm insanlığı insani değerlerden uzak tutmak, kendi kurallarına uygun yaşayan insan tipolojisi yaratmak ister, insanları insanlıktan çıkarır. Gazetesiyle, TV'siyle, okuluyla, futboluyla, barıyla kendi yoz kültürünü insanlara, özellikle de genç kuşaklara dayatmaktadır. Ailelerimiz de doğal olarak o zift birikintisi içinde kuşaklardır kalmanın etkisiyle kendilerini zift birikintisi içinde hissetmektedirler. Doğal olarak bizden de o zift birikintisi gibi davranmamızı, zift içinde kendimize çözüm aramamızı söylerler. Bizim söylediklerimize o kadar yabancılaşmışlar ki, yapmak istediklerimiz onlara bir ütopya, bir hayal gibi geliyor. Bizim eksiklerimiz, onlara bütün gerçekleri esnek bir tarzda döne döne anlatamamaktır. Bu konuda ısrarcı olamamaktır. Bileşimimizin H2-O olduğunu, ziftle uzaktan yakından bir ilgilimiz olmadığını, bizim berrak ve saf, ziftin ise siyah ve iğrenç bir görüntüsü olduğunu herşeye rağmen anlatmalıyız.

Bir an için Spartaküs'ü düşünün. Köleyken ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kendisi gibi kölelerle birleşip mücadele ettiğinde, kafa olarak, düşünce olarak artık o bir köle değil özgür bir insandı. Spartaküsler belki köle sahiplerini yenip, kölelik sistemini ortadan kaldıramadılar, ama kendilerinden sonraki kuşaklara bunu nasıl gerçekleştireceklerini gösterdiler.

Geleceğe iyi bir miras bıraktılar.

Bizim de bugünkü efendileri nasıl yıkacağımızı, onların aşağılık düzenlerinin yarattığı tüm sorunları mevcut durumda nasıl çözümleneceğimizi açık. Bizde eksik olan tek şey ise, bir an önce o bilgileri öğrenip döne döne ailemize, çevremizdeki arkadaşlarımıza anlatmak. Peki neden öğrenip de anlatmıyoruz? İlk önce biz de kapitalist sistemin yoz kültüründen

çakışması halinde ise şimşek çakar ve yağmur yağmaya başlar. Ne kadar çok buhar o kadar çok yağmur demektir. Gördünüz mü! Buhar olup gitti dediklerimiz bardaktan boşanırcasına yağın yağmurla tekrar aramıza döndüler. Bir yanında annen bir yanında baban, onlar da bu akışa katıldılar. Hani ne yaparsak yapalım onlar gelmezlerdi? Hani onlar bizi hiç anlamazlardı? Dağılan o zift güruhundan sonra

gerçekleri gördüler. Artık onlar da bugüne kadar yaptıkları hatanın farkına varıp, oluşturduğumuz coşku seline katılıyor, önüne çıkan bütün zift birikintilerini dağıtmak için koşuyorlar.

Bak şu ilerdeğini görüyor musun? O Hatice! Bak bu da Habip! Ümit'i mi soruyorsun? O yine en önde, daha bir coşkun, daha bir hırslı koşuyor. Çaresizlik içinde ziftten medet umanları kurtarmak için alçak zift birikimine ilk darbeyi yine onlar vuruyorlar. Ve yine haykırıyorlar: “Zafere koşuyoruz yoldaşlar”! Hani ölmüşlerdi? Biz dememiş miydik gidenler geri dönecekler diye. Önce bir dereye varıyoruz, sonra bir nehre, oradan bir denize ve son olarak artık engin okyanuslardayız. O muhteşem görüntü karşısında ne yapacağımızı şaşırıyoruz. Çünkü ilk kez bu kadar çok su damlasıyla bir aradayız. Nereye gidersen git, her tarafta su damlası. Bunların hepsi bizden. Şimdi kafanızdaki bütün tabuları yıkın, bütün kaygılarınızı bir tarafa bırakın, şu soruma cevap verin. “Bir doğa olayı olan yağmurun yağmasını kim engelleyebilir”!..

Üniversiteye hazırlanan bir ALGP'li

Güç birliktedir, örgütlülüktedir!

Bizlere her zaman “oku da kendini kurtar”, “babana bile güvenme, seni senden başka kimse düşünmez” derler. Daima bireysel kurtuluştan söz ederler. Halbuki hayata atıldığımızda bu söylenenlerin gerçekle bağdaşmadığını görürüz.

İşten atmalara karşı birlik olup direnen işçiler, YÖK'e, polise, paralı eğitime karşı gösteri yapan öğrenciler bize kısa zamanda birliğin, örgütlü güç olmanın ne anlama geldiğini öğretirler.

Peki hiç yaşları 8 ile 15 arasında değişen çocukların sendika kurup bir diktatörlüğe diz çöktürdüğünü duydunuz mu? İlk duyduğunuzda imkansız gibidir. Ama bu Uruguay'da yaşanmıştır.

“Müvezzî”ler, yani gazete satan çocuklar kendilerinden yaşça büyük bir gazetecinin de yardımıyla haklarını korumak için sendika kurmuşlar. Diktatör Terra'nın yalan-yanlış düzmece haberlerini yazan bir gazeteyi satmaya zorlanan bu çocuklar buna karşı durmuş ve hatta satanları da engellemişler.

Bu “küçük veletler”e işkence yapılmış, hapse atılmış, ama yine de onlar gazeteyi sattırmamışlar. İktidardaki diktatör ne yaptıysa olmamış ve sonunda sendikayı kabul etmek zorunda kalmış.

Bu çocuk sendikasının icraatları bununla da sınırlı değil. Sendika, üye olan her çocuktan her ay cüzi bir miktar para alıyor. Bu para ile bir bina satın alınıyor. Oyun sahası, top sahası vb. bulunan bu binada yorulan, hastalanan çocuklar istirahat ettiriliyor. Hastalanan çocuk iş yapmadığı için sendika tarafından ona günlük olarak belli bir miktar para da veriliyor. Ve hatta tramvaydan ya da arabadan düşüp sakatlanan, iş yapamayan çocuklara sendika tarafından kalıcı bir gazete bayii tahsis ediliyor.

Nasıl, belki de inanmadığınız değil mi? Ufacık çocuklar sendika kurup sorunlarına çözüm buluyorlar. Onlar bu gücü nereden alıyor biliyor musunuz? Birlikten ve örgütlü güç olmaktan. Bizler de birlik olabilirsek tüm sorunların üstesinden gelebilir, tüm engelleri aşabiliriz. Bu bilinçle hareket etmeliyiz. Çünkü “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

Haydarpaşa Meslek Lisesi'nden bir öğrenci

2002'ye girerken.../1

Özgürlük ve sosyalizm 21. yüzyıla damgasını vuracak!..

Yirmibirinci yüzyıl da iki yıl geride kaldı. Genelde yeni yüzyıla, yeni binyıla büyük umutlarla girilmiştir. Yeni yüzyılın barış ve kardeşlik yüzyılı olacağı, 20. yüzyılın kötülüklerinin tekrarlanmayacağı vaaz edilip durulmuş ve sayısız pembe tablo çizilmiştir. Oysa 21. yüzyıl, 20. yüzyılın bir devamıydı; onun bütün ilişki, çelişki ve eğilimlerini olduğu gibi devralmıştı. Emperyalizmin barbarizm aşaması olan 20. yüzyılın son on yılı, 21. yüzyılın geçen bu iki yılına da bütün şiddetiyle damgasını vurdu. Böylece insanlığın ufku daha da karartıldı, hegemonya, paylaşım ve haydutluk savaşları, işgaller, açlık, sefalet, işsizlik ve daha bir dizi ekonomik, toplumsal, siyasal ve kültürel sorun 20. yüzyılın başındaki dünya gerçekliğini çağırıştırıyordu. Yani hayaller daha yüzyılın birinci ve ikinci yıllarında yerle bir oldu... “Evrensel barış ve demokrasi, “küresel mutluluk” yalan balonu çok erken patladı.

Yüzyılın bu ilk iki yılı, bu iki yılın her önemli gelişmesi, İmralı'da içine girilen utanç verici teslimiyet ve ihaneti “Evrensel barış ve demokrasi çağı” demagojisiyle teorileştirmeye çalışan Öcalan ve İmralı Partisi yönetenlerinin suratlarına inen ölümcül bir samar oldu.

2001 yılı, dünyada çok önemli gelişmelerin yaşandığı bir yıl oldu. Öyle ki bu yılda ortaya çıkan gelişme eğilimleri ve çelişkiler, içinden geçmekte olduğumuz yüzyılın çehresini şekillendirecek niteliktedir. Kuşkusuz ortaya çıkan ve belirginleşen gelişme eğilimleri ve çelişkiler son iki yılın ortaya çıkardığı eğilim ve çelişkiler değildir; bunlar, emperyalist sistemin doğasında var olan ve 20. yüzyıl boyunca çeşitli düzeylerde ve olaylarda kendini çeşitli biçimlerde açığa çıkaran eğilim ve çelişkilerdir. 2001 yılında meydana gelen gelişmeler ve bunların ardındaki eğilim ve çelişkiler yüzyılın çehresini biçimlendirme niteliğinde olduğu için bunların genel bir değerlendirmesini yapmakta yarar var. 2002'ye girerken an çizgileriyle de olsa dünyamızın, Ortadoğu'nun, Türkiye ve Kürdistan'ın siyasal bir panoramasını çıkarmamız gerekiyor. Bu, geleneksel “Yıl değerlendirmeleri”nden farklı bir anlama sahiptir. İçinden geçmekte olduğumuz dönemi doğru ve daha az eksikli kavramak ve devrimci görevlerimizi daha doğru belirlemek ya da belirlenen politikaları değişen koşullara yanıt verecek nitelik ve düzeye getirmek açısından, bu yıl değerlendirmesi çok daha önem kazanmış bulunmaktadır.

Kuşkusuz, 2001 yılının en önemli olayı 11 Eylül'de ABD emperyalizminin siyasal, askeri ve ekonomik güç merkezlerine yapılan saldırıdır. Bu olay, ABD'nin 21. yüzyıl stratejisinin bütün çıplaklığı ile gözler önüne serilmesine vesile olan bir olaydır. Birçok siyasal yorumcu, 11 Eylül olayını “21. yüzyıl miladı” olarak değerlendirdi, kimileri yeni bir dönemin başlangıcı, dönüm noktası olarak tanımladı. Bu saldırıyı bahane eden ABD, “Terörizme karşı global savaş” açtığını ilan etti. Bununla yetinmeyen ABD Başkanı, her devleti ve gücü saf belirlemeye, tavırlarını netleştirmeye çağırdı; çok net konuştu: “Ya bizden yanasınız, ya da düşmandan!” Ve ardından bir dizi karar açıklandı, savaş makinesi harekete geçirildi, beyinler ve yürekler de aynı ölçüde ideolojik ve psikolojik savaşın hedefleri haline getirildi. İlk planda göze çarpan, ABD'nin siyasal, stratejik-askeri ve psikolojik açıdan çok hazırlıklı olduğuydu. Bush'un çok tartışmalı Başkan seçimi ile başlayan süreç, 11 Eylül olayı ile birlikte yeni bir aşamaya, uygulama aşamasına sıçradı.

Evet, 11 Eylül olaylarıyla ABD emperyalizmi çok büyük imaj ve moral darbe yemişti, kendi kalbinden

de vurulabileceği mesajı verilmişti, bu, kendi içinde bir özgüven bunalımını da getiriyordu. Ama 21. yüzyıl stratejisi açısından bu etkiler çok daha sınırlı ve görece etkilerdi, süreç içinde bir biçimiyle bunlar aşılabildi. Burada olayları “komplo teorileri” ile açıklama eğiliminde değiliz, bunu doğru da bulmayız. Ama 11 Eylül'den sonra açığa çıkan gerçekler, ABD emperyalizminin, silah ve petrol tekellerinin 21. yüzyıla damgasını vuracak bir stratejiyi yürürlüğe koyduğu yönündedir. Aslında bütün unsurlarıyla yeni bir stratejiden çok, YDD olarak kodlanan stratejinin güncelleştirilmiş, yeni unsurlarla zenginleştirilmiş biçiminden söz etmemiz daha doğru bir değerlendirme olur. Bu anlamda 11 Eylül'ü “bir milat”, “yepyeni bir sürecin dönüm noktası” biçiminde tanımlayan yaklaşımları doğru bulmuyoruz. 11 Eylül'ü, 1990'larda dayatılan Yeni Dünya Düzeni stratejisinin bir üst aşamasına geçişin dönüm noktası olarak değerlendirmek daha doğru olur kanısındayız.

Vurgulamaya çalıştığımız bu “ayrım” önemlidir; hem ABD stratejisindeki devamlılığı ve yeni unsurlarını doğru anlamak, hem de devrimci görevleri ve sorunlarını daha doğru belirlemek açısından önemlidir. ABD emperyalizminin 21. yüzyıl stratejisi, sadece Sovyet sisteminin çökmesiyle yakaladığı avantajları, tek kutuplu dünya gerçekliğini, kendi liderlik ve dünyaya jandarmalık konumunu korumayı içermiyor; yani salt bir “savunma” pozisyonu yok, aynı zamanda çok önemli saldırı unsurlarını ve bunların somut biçimlerini de içeriyor. 11 Eylül'den sonra ortaya çıkan gerçeklik gösteriyor ki, ABD, bütün dünyayı, bütün bölgeleri, en başta da zengin petrol ve doğal gaz yataklarına sahip bölgeleri tek başına, tıpkı Roma İmparatorluğu döneminde olduğu gibi yönetmek istiyor. İmparatorluk, askeri işgal olmadan gerçekleşemez. YDD stratejisinde daha da somutlaştırılan ve uygulamaya konulan unsur budur. Bu, yeni türden bir “sömürgeleştirme” dönemi değilse nedir?

Globalizm, bir bakıma yeni sömürgecilik ideolojisidir!

11 Eylül'den sonra daha da geliştirilen, zenginleştirilen ve daha somut uygulama planlarına kavuşturulan bu strateji, dünya çapında ve her cephede uygulamaya konuldu, daha doğru bir deyişle var olan uygulamaya yeni bir aşamaya sıçratıldı. Bunun için ilk planda daha somut bir düşman kavramının geliştirilmesi, geliştirilecek “global savaşın” ideolojik bir meşruiyete kavuşturulması gerekiyordu. 11 Eylül olayı bu konuda kendilerine önemli sayıda malzeme sunuyordu. ABD'nin dünya çapındaki baş düşmanı “terörizm”di, ona karşı global düzeyde, her olanak, araç ve yöntem kullanılacak ve savaşılacaktı. Bu savaşta hiç kimse tarafsız ve kayıtsız kalamazdı, saflarını net belirlemek durumundaydı. Ya ABD'den yana, ya da düşmanından yana...

Öteden beri dillendirilen ve 11 Eylül'den sonra baş düşman ilan edilen “terörizm” ve bu bağlamda bütün devletlere ve güçlere dayatılan saf belirleme tavrı, ABD'nin 21. yüzyıl stratejindeki pervasızlığı, barbarizm boyutlarındaki saldırganlığını çok kesin bir biçimde özetlemektedir.

Bir: Artık dünya çapında savaşılması gereken bir düşman vardır; bu, stratejilerin ve hegemonya savaşlarının gerekçesi, bu savaşların gerçek niteliklerini gizleyici ve meşrulaştırıcı unsurdur.

İki: Bu düşman kavramı ve terörizm edebiyatıyla içte demokratik hak ve özgürlükler budanacak, siyasal gerici her alanda egemen hale getirilecek, her türlü muhalefet susturulacak, hak arama mücadeleleri yasa

dışı ilan edilerek bastırılacak, mali sermayenin sınırsız egemenliği ve saltanatı önündeki engeller temizlenecek, keyfilik ve zorbalık, özel savaş temel yönetim yöntemi olarak kurumlaştırılacaktır. Bu nokta, yeni dönemin en önemli unsurlarından biri ve aynı zamanda burjuva demokrasisi hakkında yaydırılan ham hayallere kesin bir darbe niteliğindedir. Siyasal gerici, özel savaş, demokratik hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alınması bütün emperyalist merkezlerde esas alınmalı ve bu alanda tam anlamıyla “Kutsal İttifak” kurulmalı ve titizlikle uygulanmalıdır.

Üç: Dünya çapında ABD'nin liderliği ve jandarmalığı her devlet ve güç tarafından yeniden onaylanacak ve buna biat edilecek, bu düzene rakip olabilecek güç odakları etkisizleştirilecektir.

Dört: Terörizmin kaynağı durumundaki Afganistan, Irak, Somali, Sudan, vb. ülkeler askeri işgal hareketleriyle temizlenecek ve ABD hegemonyasına alınacaktır. Bu hegemonyanın kalıcılığı için de ABD'nin askeri işgali, askeri üsler kurması ve bunlara dayalı “yerel yönetimler” geliştirmesi gerekir.

Kısacası ABD'nin 21 yüzyılda dünyayı yönetme planı üç temel ayağa oturuyor: İçte siyasal gerici ve özel savaş, ekonomik, sosyal ve siyasal mevzileri tırpanlamak, demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı, yaşanan ekonomik durgunluğun faturasını emekçilere ve ezilen halklara fatura etmek, yeni bir silahlanma programını geliştirmek; ezilen ülkelere ve halklara hegemonya savaşı ve sömürge yönetimi ile dünyayı bir sömürge imparatorluğu gibi yönetmek; diğer emperyalist güçlerin rakip olarak sivirmelerini önlemek ve nüfuz alanlarında paylaşım savaşını bütün yöntem ve araçlarla sürdürmek...

Açık ki, ABD liderliğindeki emperyalist sistem, dünya çapında emekçilere, ezilen halklara savaş açmış ve bu savaşın on yıllar boyu süreceğini ilan etmiştir. Devrimci, sosyalist ve ulusal kurtuluşçu güçler bu gerçekliği mutlaka doğru okumak ve kendilerini, örgütlenme ve çalışma tarzlarını bu gerçekliğe göre yeniden biçimlendirmek durumundadırlar.

ABD, dünyayı tek başına bir sömürge imparatorluğu gibi yönetme stratejisine sahip olmakla birlikte, diğer emperyalist güç odakları da dünya hegemonya savaşından geri durmamakta, paylaşım savaşında yer almakta ve geleceğe daha güçlü hazırlanmanın çabası içinde bulunmaktadır. En son Afganistan savaşında diğer emperyalist devletler ABD ile uzlaşma içinde hegemonya ve paylaşım savaşı içinde yer aldılar. Burada uzlaşma, kendi gücü ölçüsünde pay almanın bir biçimidir. Henüz cepheden tavır alma güçleri olmadığı için uzlaşma yolunu seçmek durumunda kalıyorlardı. Ama bu, görece ve geçici bir durumdu, var olan çıkar çatışmasının görece bir biçimiydi.

2001 yılı içinde AB, ABD karşısında siyasal ve askeri bir güç haline gelebilmek için önemli ve etkili adımlar attı. Bunlardan biri, 1 Ocak 2002 tarihinden itibaren para birimi olarak “Euro”ya geçilmiş olmasıdır. Ortak para birimi uygulaması ile AB, ekonomik bütünleşmeyi ve büyüyerek güçlü bir ekonomi haline gelmeyi planlamaktadır. İkincisi, bu önemli ekonomik adımla AB'nin birleşik bir devlet haline gelme istemlerinin altyapısını güçlendirmeyi ve daha üst düzeyde siyasal bütünleşmeyi koşturmayı düşünmektedir. En son Laekan zirvesinde alınan bir kararla AB'nin anayasasını yapmakla görevlendirilen bir “Konvansiyon”un kurulmuş olması, AB'nin “Birleşik bir devlet”, federal veya konfederal devlet

olma yönündeki eğilimini ve çabasını çok net bir biçimde ortaya koymaktadır. Öte yandan "Avrupa Ordusu" projesinin 2001 yılında çok daha somut bir hale getirilmesi, bu bağlamda kaydedilmesi gereken diğer bir gelişmedir. Kısaca özetlediğimiz bir birine bağlı bu üç gelişmeyi birlikte değerlendirdiğimizde, AB'nin dünya siyasal gündeminde bir blok olarak ve kendi adına söz sahibi olma, daha doğru bir ifadeyle hegemonya kavgasında daha etkili ve ABD'ye açıktan ve cepheden kafa tutma eğilimini çok net bir biçimde anlatmaktadır.

ABD karşısında üçüncü bir güç odağı olarak Rusya-Çin-Hindistan eksenli gelişme eğilimindedir. Şanghay Anlaşması ile belli bir somutluk kazanan bu eğilim, önümüzdeki yıllarda yeni boyutlar kazanabilir. Bu noktada Rusya, AB ile uzlaşma noktalarını da geliştirebilir.

Uzakdoğu'da Japonya eksenli bir güç odağının, gelişme ve dünya siyasetinde daha etkin olma eğiliminde olduğunu da eklememiz gerekiyor.

Emperyalist devletler arasındaki çelişkiler ve hegemonya kavgasının ötesinde kaydedilmesi gereken diğer önemli bir olgu da emperyalist metropollerde yaşanan ekonomik durgunluk ve bundan çıkış yöntemi olarak emekçilerin ekonomik, sosyal kazanımlarını turpanlama ve siyasal gericiği daha geliştirme politikasının çok daha ileri boyutlar kazanmasıdır. Bu, metropollerdeki sınıf mücadelesini koşullayan nesnel bir olgudur. Önümüzdeki dönemde emperyalist metropollerde toplumsal mücadele yeni bir ivme kazanma eğiliminde görünüyor. Sömürü, işsizlik, hak gaspları ve siyasal gericilik karşısında işçi sınıfının ve emekçilerin direnmekten, sınıf mücadelesini yükseltmekten başka bir seçenekleri yoktur.

2001 yılında globalizmin, küreselleşmenin ipliği pazara çıktı. 2001, küreselleşme masalının ne anlama geldiğinin açığa çıktığı bir yıl oldu. Küreselleşmenin, bir tür vahşi kapitalizm, siyasal açıdan barbarizm ve

savaş, dünyayı sömürge imparatorluğu haline getirmek ve sömürge imparatorluğu olarak yönetmek demek olduğu bütün çıplaklığı ile gözler önüne serildi.

Ezilen ülkelerle emperyalist sistem arasındaki çelişkiler derinleşti, var olan uçurum dehşet verici boyutlar kazandı. Resmi istatistiklere göre, dünya nüfusunun yarısı, günde 2 doların altında bir gelirle geçinmek zorunda kalıyor; bir milyar insan her gece yatağına aç giriyor; her bir dakikada doğum yaparken bir kadın ölüyor... Rakamları uzatmak mümkün, ancak bu kadarı bile işin korkunç boyutlarını anlatmaya fazlasıyla yeterlidir. Yeni sömürge ve bağımlı ülkelere dayatılan IMF damgalı politikalar peş peşe iflas etmektedir. Bu iflasların bir sonucu olarak toplumsal çelişkiler büyümekte ve bu, ayaklanmalara ve sosyal patlamalara yol açmaktadır. Arjantin, bunun en somut ve son örneği olmaktadır... Benzer örneklerin önümüzdeki yıl ve yıllarda çoğalması büyük bir olasılıktır. Bu olgu ezilen ülkelerde devrimin nesnel koşullarının daha da olgunlaşmakta olduğunu göstermektedir...

Küreselleşme karşıtı, kapitalizm karşıtı hareket de 2001 yılı içinde yeni boyutlar kazandı. Cenova'daki eylemler bu hareketin zirvesi oldu. Cenova'da yaşanan çatışma düzeyi ve İtalya hükümetinin sergilediği kanlı tutum, bundan sonraki mücadelenin şiddeti konusunda önemli işaretler sunmaktadır.

Kısacası emperyalist merkezlerde kapitalizm karşıtı mücadele gelişme eğilimindedir, bunun nesnel temelleri daha da olgunlaşmaktadır. Ancak küreselleşme karşıtı hareketin kendi iç zaafları da var ve bunlar henüz aşılmış değildir. Bütün mücadele bileşenlerini birleştirecek belirlenmiş ortak bir programın henüz yaratılmaması en önemli eksiklik olarak karşımızda durmaktadır. Ya da bu noktada yaşanan parçalılık ve belirsizlik aşılmadığı sürece küreselleşme karşıtı hareket dünya çapında etkili politik bir güç olma konumunu kazanma hedefinin

gerisinde kalacak, ya da etkisizleştirilme ve düzen içine çekilip uysallaştırılma olasılığı çok büyüktür.

Bu noktada sosyalist ideolojinin yaşadığı krizi henüz aşamaması, kendisini her açıdan bir çekim merkezi haline getirmemiş olması çok önemli bir yetersizliktir ve bu eksiklik her düzeyde kendisini hissettirmektedir. Ama yaşanan nesnel gelişmeler ve sınıf mücadelesinin yeniden gelişme ve yükselme olasılığı, sosyalizmin ideolojik olarak kendini aşmasını ve yeniden bir çekim merkezi haline getirmesini koşullayacak çok önemli bir olgudur.

Evet, ABD emperyalizmi dünyayı bir sömürge imparatorluğu gibi yönetme stratejisini her türlü savaş makinesini harekete geçirerek, siyasal gericiği ve özel savaşı derinleştirerek uygulamaya çalışmaktadır. Ancak bu hakim durumla çelişik olan sayısız güç etkeni ve gelişme eğilimi var. Bunların başında da emperyalist merkezlerin yeni bir sınıf mücadelesinin gelişimine ve yükselişine gebe oluşu gelmektedir. Ezilen halklar ve ülkeler de yeni bir devrimci dalganın mayalandığı alanlar durumundadır.

Evet, emekçiler ve ezilen halklar çok zor bir dönemden geçmektedirler, ancak umutsuzluk ve karamsarlık yerine umutlu ve iyimser olmak için sayısız neden var...

21. yüzyıl emekçilerin ve ezilen halkların yüzyılı olacak; özgürlük ve sosyalizm 21. yüzyıla damgasını vuracaktır!

Özgür, sömürsüz ve eşit bir dünya, başarılarla dolu bir yıl dileğiyle halklarımızın yeni yılını kutluyoruz!

(Bu yazının devamı olarak Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili değerlendirmeyi önümüzdeki hafta sunacağız...)

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçuları

29 Aralık 2001

Antakya'da 4 devrimci basın çalışanı keyfi biçimde tutuklandı...

Faşist baskı ve teröre direneceğiz!

19 Aralık'ta katil devlet 28 devrimci tutsağı katletmişti. Aradan bir yıl geçti ve katil devlet katliamlarına her geçen gün bir yenisi ekliyor. Bizler Antakya sosyalist-devrimci basın okurları olarak (*SY Kızıl Bayrak, Vatan, Atılım, Partizan*) katliamın 1. yıl dolayısıyla alana çıkmayı kararlaştırdık. Bu çevrelerden *Partizan*, açıklama öncesi geri çekildiğini bildirdi. Bizler herşeye rağmen bu açıklamayı yapacağımızı belirttik.

Eğitim-Sen'de toplandıktan sonra yaklaşık 80 kişilik kortej oluşturarak Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe başladık. Meydan girişinde polis barikatıyla karşılaştık. Açıklamanın yasadışı olduğunu söyleyen polis şefi tehdit savurarak bizi korkutmaya çalıştı. Bizler tüm tehditlere rağmen bu açıklamayı yapacağımızı belirttik. Bunun üzerine açıklama için bir dakikalık bir zaman tanıdıklarını söyleyerek daha sonra dağılmamızı söylediler. Pankart, döviz vs. açılmayacak uyarısında da bulundular. Bizler pankartın açılması konusunda taviz vermedik. Bunun üzerine faşist kolluk güçleri bize saldırdı. Yerlerde sürükleyerek ve copleyarak toplam 25 kişiyi gözaltına aldılar. Emniyete götürülmek için bindirildiğimiz arabada slogan attığımız için burada da saldırı ve tehditlere devam ettiler. Emniyette ve TMSH'den çıkarılana kadar baskı ve işkenceye maruz kaldık.

TMSH'de bizi bodrum katındaki hücrelere koydular. Burada da saldırılarına devam ettiler. Saldırıları kararlı tavrımız, "İşkenceci polisler hesap verecek!"

sloganımızla yanıt verdik. Sabaha kadar marşlar söyleyerek, sloganlar atarak psikolojik üstünlüğü elimizde tuttuk. Ertesi gün öğlene doğru bizi adliyeye çıkardılar. Adliyeye sloganlarımızla girdik. Bunun üzerine kolluk güçleri tekrar saldırdılar. Çalışanımız

Abdullah Lif'in aldığı darbe sonucu göz kapağı yarıldı. Adliye koridorunda bize sürekli psikolojik baskı uygulamaya çalıştılar.

TMSH'den, çevik kuvvetten ve özel hareket timinden tüm faşist kolluk güçleri oradaydı. Biri kafasını, diğeri de elini sarmış iki polis kendilerini bu hale bizim soktuğumuzu söyleyerek bizi tehdit ettiler.

Polisler daha önceden belirledikleri 4 kişinin ismini aldılar. Daha sonra sözde mağdur durumda olan çevik kuvvet polislerini getirerek 4 kişiyi teşhis ettirdiler. Mahkemeye çıkarıldığımızda bu 4 arkadaşımız tutuklandı. Diğerlerimiz serbest bırakıldı.

Tutuklananlar Zeynel Nihadioğlu, Oktay Rende (*SY Kızıl Bayrak*), Soydan Dadük (*Atılım*), Hasan Kutlu (*Asi*) cezaevine götürüldüler.

Serbest bırakılmamıza rağmen polisler "savcının her an itiraz edebileceği" bahanesiyle bizi alıkoymak istedi. Niyetleri hepimizi tutuklatmaktı. Avukatımız bizim mahkemece serbest bırakıldığımızı, yaptıklarının yasadışı olduğunu belirtti. Bunun üzerine faşist polisler avukatımızı da tehdit ettiler. Avukatımızın direktmesi sonucu bırakıldık. Bunu da kendilerine yediremeyen faşist kolluk güçleri dışarıda avukatımız kimliklerimizi verirken saldırarak bizi dağıtmak istediler.

Bu olay katil devletin şanlı Ölüm Orucu direnişine destek amaçlı herhangi bir eyleme tahammül edemediğini ve teslim alamadıkları devrimci irade karşısında

nasil saldırganlaştığını göstermiştir. Biz komünistler, dışarıda şanlı Ölüm Orucu direnişinin sahiplenilmesi, kitlelerin duyarlı ve aktif olması için sonuna kadar direneceğiz.

Yaşasın şanlı Ölüm Orucu direnişimiz!

Katil devlet hesap verecek!

SY Kızıl Bayrak çalışanları/Antakya

Arjantin'in iflası ve Türkiye

Arjantin'de yaşanan olaylar tüm dünya kamu oyunun baş gündemi haline gelirken, ülkemizde de konuyla ilgili özellikle belli basın ve medya organlarında yer bulan bir dizi tartışmanın -her zaman olduğu gibi- emekçi yığınları yanlış yönlere kanalize etme, kafaları bulandırma amacına hizmet ettiği görülmektedir.

Çalışma Grubumuz, bu nedenle ve tartışmaların doğru, tutarlı ve sağlıklı bilgiler zemininde sürdürülmesi ve emekçilerin tartışma ve analizlerini kolaylaştırması amacıyla konuyla ilgili bir bilgi notunun hazırlanmasının yararlı olacağını düşünerek aşağıdaki çalışmayı yapmıştır.

Öncelikle Arjantin ekonomisinin son 10 yılını özetle bir gözden geçirmekte yarar vardır.

Ülke, 90'lı yılların başında -uluslar arası finans kurumlarının onayı ile- sabit döviz kuru sistemini seçmiş ve bankacılık sistemini konsolide etmiştir. Bu süreçte, enflasyonun kontrol altına alındığı gibi bir görüntü yaratılmış ve başarılı, parlak bir ekonominin hikayesi oluşturulmaya başlanmıştır. "İstikrar" içinde olduğu söylenen bütün ekonomilerde olduğu gibi Arjantin'de de sanal büyümeye uygun olarak harcamalarda muazzam bir artış yaşanmış ve ülkenin dış borç stoğu sürdürülemez büyüklüklere ulaşmıştır.

Dört yıl öncesinde de derin bir ekonomik durgunluğa giren Arjantin'de, Hükümet bir kez daha IMF'ye başvurmuş ve 'yeniden, borçlarını çevirebilen bir ülke konumuna gelebilmek için' mali destek talebinde bulunmuştur. Daha sonra çeşitli kez yinelenen bu talepler her seferinde gerek Clinton ve gerekse Bush yönetimlerinde de desteklenmiş ve yalnızca geçen yıl bile IMF iki kez, ülkeyi kurtarmaya gelmiştir. Bu kredi anlaşmalarında amaç, politik bir deneme tahtası haline gelmiş olan sabit döviz kuru sisteminin devamını sağlamak ve bir yandan da 132 milyar \$'a ulaşmış olan dış borcun geri ödemelerinde olası bir 'gecikme'ye engel olabilmek ve böylece ülkenin yabancı yatırımcılarla olan ilişkisini iyi düzeyde sürdürmesini sağlamak biçiminde belirlenmiştir.

Mali yardım paketlerinde, IMF'nin sağladığı mali destek her zaman olduğu gibi koşullu oluyor ve koşullar, ne olursa olsun dış borçların, takvimine uygun olarak geri ödenmesini garanti altına alma amacına hizmet edecek biçimde belirleniyordu. Bu bağlamda örneğin; zaten derin bir resesyonda kırıncı bir kredi anlaşmasının ön koşulunu oluşturabiliyordu. Buraya kadar, hikaye Türkiye'deki ile büyük benzerlikler taşımaktadır.

IMF'nin baş ekonomistlerinden Michael Mussa'ya göre, Arjantin'deki politik ve ekonomik durum bugüne oranla daha istikrarlı olsaydı bile, borç ödemelerinin ertelenmesi ya da ulusal paranın devalüe edilmesi benzeri bir girişim söz konusu olduğunda bölgede geniş çaplı bir mali krizin yaşanmasına engel olmak mümkün olamayacaktı. Yaşananlardan çıkarılan ders ise 'IMF'nin, insanlar sokağa dökülmeden önce HAYIR demeyi öğrenmesi'. Çıkarılan bu ders, gerek Uluslararası Para Fonunun ve gerekse yabancı ekonomi uzmanlarının önemli bir bölümünün, ülkede kriz başladıktan sonra, Ağustos ayında yapılan kredi anlaşması konusunda ikileme düşmesi ve 'eğer Aralık

ayı yerine Ağustos ayında Arjantin'e 'HAYIR' denmiş olsaydı kriz bu denli ağır yaşanmazdı' şeklinde düşünüyor olmasından kaynaklanıyor.

Öte yandan, Arjantin'in Ağustos ve Eylül ayındaki manzarasına baktığımız zaman, bu mazeretlerin ne kadar geçersiz ve anlamsız kaldığını görüyoruz. Ağustos ayındaki kredi anlaşmasının yanlışlığı üzerine 5 Eylül tarihinde Los Angeles Times'da yayınlanan bir makale IMF yönetiminden büyük bir tepki alıyor ve 15 Eylül günü aynı gazetede IMF-External Relations Department imzasıyla yayınlanan tekzipte bakın neler yazıyor :

"IMF ile yapılan yeni anlaşmanın riskleri olduğu doğrudur. Fakat, Arjantin'e uygulanan reform reçetesi doğru bir reçetedir ve güçlü bir uluslar arası desteği hak etmektedir. Yeni anlaşma, daha şimdiden ülke içindeki güveni yeniden tesis etmeye başlamış, bankalardan para çekilişi durmuş ve halk parasını yeniden finans sistemine yatıracak kadar ekonomiye güvenmeye başlamıştır.

"Gazetenin Editörü Bay Weisbrot çeşitli noktalarda yanılmaktadır. Özellikle, Arjantin'deki Para Kurulu ülke çapında, geniş oranda halk desteği bulmuştur. Ayrıca, Arjantin ekonomisi şu anda büyük oranda dolarize olmuş; ev kiralari, şirketlerin borçları ve dayanıklı tüketim mallarının fiyatları hep dolar üzerinden hesaplanmaktadır. Böyle bir durumda Arjantin Peso'sunun devalüe edilmesi tam bir felakete yol açacak ve bir yandan ülkenin ödemeler dengesinde çok olumsuz bedellere mal olurken, bir yandan şirket iflaslarını hızlandıracak ve işsizliği daha da yükseltecektir.

"Ayrıca, Hükümet yoksulların daha az zarar

konuma gelecektir."

Yukarıdaki tekzip alıntısı, IMF'nin Arjantin'deki ekonomik gelişmeleri nasıl değerlendirdiğini, Türkiye'deki bazı akademisyenlerin Arjantin Para Kurulu'na yönelik suçlamalarına IMF kurumlarının hiç katılmadığını, yine aynı akademisyenlerimizin "Arjantin'in sabit döviz kuru sisteminde kalmak için direnmesi ve IMF'nin uyarılarına rağmen dalgalı döviz kuru sistemine geçmeyi reddetmesinin bugünkü kaotik duruma neden olduğu" biçimindeki -son derece yanıltıcı- değerlendirmelerinin gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu en somut şekilde ortaya koymaktadır. Uluslararası Para Fonu, ülkedeki, çok değil sadece 3 ay önceki durumu bile 'istikrar' olarak değerlendirmekte, Arjantin Hükümetine övgüler düzmekte, Para Kurulunu göklere çıkarmakta ve bugün neredeyse pek çok iktisatçı için eleştirilerin odağını oluşturan sabit döviz kuru sistemini sonuna kadar savunmaktadır.

Diğer yandan, Arjantin'de isyanların baş göstermesi ile birlikte çeşitli ülke yönetimlerinde dünya basınına verilen demeçlere de bakıldığında, yaşanan olaylarda IMF'nin sorumluluğunun ne kadar büyük olduğu yönünde geniş çaplı bir fikir birliğinin olduğu anlaşılmaktadır. Bu bağlamda Peru Maliye Bakanı Pedro Pablo Kuczynski, IMF'yi pasif, katı ve tutarsız politikalar uygulayarak Arjantin'le yaptığı anlaşmayı yüzüne gözüne bulaştırmaktan suçlarken; Fransa Dışişleri Bakanı Hubert Vedrine ise Fonu, uzun zamandan beri ilişkide olduğu önemli bir müşterisini yüzüstü bıraktığı ve bu müşteriden en kötü dönemde, en yapamayacağı şeyleri talep ettiği için yargılamaktadır.

Suçlu kimdir? IMF mi, ABD Yönetimleri mi, yoksa Arjantin yönetimleri mi? sorularının cevaplanabilmesi için öncelikle "IMF Kimdir? Ve Nasıl Çalışır?" sorularının cevaplanması gerekmektedir. Ülkelerle yapılan stand-by anlaşmaları sonucunda aktarılan fonların nihai alacaklısının dünyadaki egemen finans şirketleri olduğu hatırlandığında Fon'un kimlik sorunu aşılımış gibi görünmektedir. Fakat, ikinci soru, yani Fon'un nasıl çalıştığı ile ilgili soru cevaplandırıldığında resim biraz daha değişmekte, netleşmektedir. Eğer IMF politikalarının tek sorumlusu finans sermayesi olsaydı, kamu hizmetlerinin piyasa ekonomisine açılması, şeker ve tütün yasaları ile ihale yasalarının çıkarılması, G.

Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde Su'yun özelleştirilmesi, Ukrayna'da yoksullara yapılan tarımsal gıda yardımlarının kesilmesi, Haiti'de pirinç üreticilerine yapılan devlet desteklemelerinin kaldırılması, Mozambik'teki şeker pancarı üreticilerine sağlanan sübvansiyonlara son verilmesi, Jamaika sanayii ürünlerinin ithalatında alınan gümrük vergilerinin kaldırılması gibi dünya tarım, hizmetler ve sanayii tekellerinin temel hedefleri kredi anlaşmalarının ön koşulları içerisinde olmayacaktı. İşte bu nedenle, finans ve sanayii sermayelerinin iç içe geçmiş grift yapısını IMF'nin işleyiş mekanizması ve yapısından daha somut ortaya koyabilecek çok az veri

görmesi için belli sosyal programları korumakta, sosyal güvenlik sistemini reform ederek güçlendirmekte ve işçi ücretleri ile emeklilik ücretlerindeki kesintileri daha alt düzeylerde tutmaya çalışmaktadır. Arjantin'deki program IMF tarafından değil, Arjantin devleti tarafından dizayn edilmiştir ve ülkenin son 10 yılda gerçekleştirdiği son derece başarılı bir ekonomik dönüşüm tarihinin üzerine inşa edilecektir. Maliye Bakanı Domingo Cavallo'nun da belirttiği gibi, sıfır-açık (zero-deficit rule) kuralına bağlı kalarak Arjantin, dış ekonomik şoklarda, yükü sürekli olarak verimli ve etkin özel sektöre kaydırmadan, kendini yeni duruma adapte edebilecek

bulunmaktadır.

Bu tespit bizi, yaşananların sorumlusunun tek bir yapı, tek bir hükümet ya da yönetim olmaktan öte, bir sistem, yani kapitalizmin bizzat kendisi olduğu sonucuna ulaştırmaktadır. Bu çerçevede, tıpkı Felix Rohatyn'in de belirttiği gibi, 'Ulus Devletlerin bilhassa ekonomik ve siyasi alandaki dış politikaları her zaman burjuvazinin meselesi olmuştur. Siyasi tercihler, çok sınırlı bir halk kesimi ile özel sektörün çıkarlarını gözetme hedefine kilitlenmiş geniş kapsamlı bir fikir birliği içerisinde önerilir, müzakere edilir ve kabul edilir.' sözlerinin hatırlanmasında yarar vardır. "Suçlu Hükümettir, IMF'nin uyarılarına kulak asmamıştır" ya da "IMF bu kez yanılmış, yanlış politikalar uygulamıştır" türünden savlar yanıltıcı olmalarının da ötesinde, kafaları bulandırmaya ve gerçekleri gizlemeye yönelik, bilinçle ortaya atılan argümanlardır.

Diğer yandan Arjantin'de isyanların patlak vermesinden birkaç ay önce, IMF yönetiminin, ülkelerin de tıpkı şirketler gibi iflas etmesini öngören hazırlıklar içinde olduğu, yani minarenin kılıfını çok önceden hazırladığı ve en geç Mart ayında bu planın nihai şekline ulaşacağını bildiren IMF kurmayı Haan Kruger açıklamaları, "IMF, ülkelere zamanında HAYIR demeyi öğrenmelidir" tarzındaki IMF tepkileri ile büyük bir tutarlılık içindedir. Arjantin'de yaşanan kaosa bilerek yeşil ışık yakılmış ve böylece bir yandan ülkelerin iflas planı için mazeret yaratılıp plana meşruiyet kazandırılırken, bir yandan da benzer konumda ve IMF karşıtı tepkilerin giderek yayıldığı ülkelere gözdağı verilmiştir. Bu ülkelere IMF çekilirse Arjantin gibi olursunuz mesajı verilmektedir. Arjantin'de asıl yağma bundan sonra başlayacak, İflas Hukuku uyarınca tüm kamu mallarına, hazine arazilerine, yeraltı ve yer üstü tüm doğal kaynaklarına ulusötesi sermaye tarafından el konacaktır.

Buraya kadar Arjantin'de yaşananlarla ilgili olarak belli düzeyde bir açılım sağlayabildiğimiz öngörüsünden hareketle şimdi de Türkiye ile Arjantin arasındaki, son dönemde sıkça dile getirilen, benzerlik ve farklılıklara göz atalım. Ülkemizdeki son dönem gelişmelerinin Arjantin ile büyük benzerlikler taşıdığını hatırlattıktan sonra, şimdiye kadar Arjantin'in yabancı yatırımları çekme açısından ülkemizden bir hayli ileride olduğunu; ekonomik çöküş içinde olduğu 2000 yılında bile ülkeye giren yabancı sermaye miktarının Türkiye'dekinden 10 kat daha fazla gerçekleştiğini, 1999 yılında ise bu oranın tam 24 kat olduğunu belirtmekte yarar vardır. Yabancı sermayenin kalkınma ve refah anlamına geldiği tezlerini yerle bir eden Arjantin kaosu, kapitalist iktisat teorisinin milli gelir tezini de çürütmüştür. Zira, 2000 yılı itibarıyla ülkede kişi başına düşen milli gelir 7000 \$ ile Türkiye'dekinin iki katından daha yüksektir.

İşsizlik ve yoksullaşma oranlarında Türkiye'nin Arjantin'den daha iyi bir konumda olduğunu iddia etmek, Başbakanın ayakları dibine fırlatılan yazar kasaları, yiyecek yardımları sırasında yaşanan izdihamları, amele pazarlarında köle tacirlerini bekler gibi, kendi emeğinin -hem de en düşük bedeller üzerinden- satın alınması için birbirleriyle kıyasıya rekabet içine giren işsizler ordusunu, soğuktan ve açlıktan ölenleri görmezden gelmektir. Türkiye'deki mücadele geleneğinin Latin Amerika ülkelerindeki kadar gelişmediği tespiti doğru olabilir. Fakat bu noktada Arjantin halkına söylenecek tek şey "Bizim burjuvazimiz, sizinkini döver" olabilir.

Arjantin'de yaşananlardan ve benzeri kaoslardan ders çıkarmak değil ama, ülkemiz emekçilerinin yakın geleceği üzerine tahmin ve yorumlarda bulunmak mümkündür.

26 Aralık 2001

Türkiye MAİ ve Küreselleşme Karşıtı Çalışma Grubu...

Kılavuzu İMF olanın...

Ergin Yıldızoğlu

İşte yine İMF kılavuzluğunda yola çıkıyoruz. İMF'ye verilecek niyet mektubu hazırmış. Bu mektupta verilen sözler tutulursa ekonomi yeniden büyüyecek, enflasyon düşecekmiş... "Ciddi bir sosyal bedel ödeyebilirmişiz" ama "bunun yapılması çok kolay olmamakla birlikte, başka seçenek yokmuş" ...

1999'da, birçok ekonomistle birlikte biz de uyarılmış, İMF kapısından girenlerin, sağlam çıkmadığını hatırlatmıştık. Biz yine görevimizi yapalım: Ey yönetme iddiasında olanlar, İMF'nin bir kapısından giren öbür taraftan sağlam çıkmıyor! İMF'yi kılavuz edinenin burnu pislikten kurtulmuyor. Arjantin'i de mi görmüyorsunuz?

Burnunun ucunu bile göremeyen bir kuruluş

Bırakın başkasına kılavuzluk etmeyi, İMF, burnunun ucunu bile görmekten acizdir. İnanmazsanız, İMF'nin Ekim 2000 tarihli "World economic outlook" raporunun "Prospects and policy challenges" başlıklı giriş bölümüne bakınız. İMF 2001 yılında dünyanın güllük gülistanlık olmasını

bekliyordu: "Dünya ekonomisine ilişkin beklentiler güçlenmeye devam ediyor, dünyanın tüm önde gelen bölgelerinde ekonomik büyümenin artması bekleniyor. Bu iyileşmenin arkasında ABD ekonomisinin gücü, Avrupa'daki genişleme, Japonya'da kırılğan da olsa başlayan ekonomik toparlanma var."

O sırada biz dünya ekonomisinin bir resesyona girmek üzere olduğunu savunuyorduk. Sonra bırakın güçlü bir ekonomik büyümeyi, ABD ekonomisinde başlayan resesyona dünyanın geri kalanını peşinden sürüklemeye başladı. İMF'nin bu raporuna göre, 2001 yılında, Türkiye'de ekonomik daralma yüzde -2.4 düzeyinde kalacak, Arjantin ise yüzde 3.7 büyüyecekti. O sırada Stanley Fischer de dünya ticaretinin 2001 yılında yüzde 8 büyüyeceğini söylüyordu. Dünya ticareti büyüme hızı yüzde 0.7 düzeyinde kaldı. Türkiye'de ekonomik daralma yüzde 9'a yaklaştı. Arjantin 2001'de iflas etti, ekonomik daralmanın da yüzde -3'ten daha derin olması bekleniyor; toplumsal patlama da cabası.

"11 Eylül oldu, böyle oldu" demeyin. Ulusal Ekonomik Araştırmalar Bürosu'na göre ABD'de resesyona Mart ayında başlamış, 11 Eylül'den sonra değil.

Arjantin dışı tutmuyor!

Arjantin 1990'ların başında İMF'nin gözdesiydi, özelleştirme adı altında kamu mallarını yok pahasına satmıştı. Hatta İMF reformlarını da tamamlamıştı. Ama bu arada reel ekonomide üretkenliği arttıracak uygulamalar gerçekleşmemiş, yalnızca uluslararası mali sermayeye hizmet veren mali sektörde bir verimlilik artışı gözlenmiş (Foreign Affairs, Kasım/Aralık, 2001), Arjantin ulusal parasını dolara bağlamış, böylece enflasyonu

düşürmüş, mali piyasalara güven getirmişti.

Tam satacak malı, yapacak reformu kalmamıştı ki, Arjantin'in burnu pisliğe saplandı. Önce bir resesyona başladı, resesyona uzadıkça uzadı. İMF'nin sabrı gittikçe taşı, hırçınlaştı. Mademki Arjantin'in satacak bir şeyi kalmamıştı, öyleyse halkın "boğazından kesip" vermeliydi... İMF'nin reçetesini uygularlarsa düze çıkacaklarına inanan "Bu plan için canımı veririm" (Cavallo) diyen Arjantin politikacıları, şimdi dışarı kaçmak için pasaportlarına konan yasağın kalkmasını bekliyorlar. Bu arada Arjantin halkı sokaklarda polisle çatışıyor, parlamentoyu yağmalıyor, ülkeye de devlet başkanı dayanmıyor. Sivil siyaset hızla tükeniyor...

Arjantin'in serüveniyle bizimkisi arasında, özelleştirmeler ve yolsuzluklar bir yana, bir de sabit kur denemesi benzerliği var. 1991'de uygulamaya konan sabit kur sistemi enflasyonu düşürmüş ama pesoyu da aşırı değerli bir düzeye yükseltmiş. Böylece ithalat arttıkça artmış. Aynı bizde, 2000'de olduğu gibi dış ticaret açığı büyümüş. Bu arada Arjantin, sabit kuru terk

edeceğine İMF yardımıyla borç almaya, ithal etmeye devam etmiş, ücretleri düşürerek dünya piyasalarında rekabet etmeye çabalamış. Ama dış ticaret açıkları, faiz ödemeleri ve kamu işletmelerinin ucuza satılması, özelleştirmelerden sonra bunların mal ve

hizmetlerinin fiyatlarını sürekli yükseltmesiyle gerçekleştirilen soygun/hortumlama bir süre sonra ekonominin dibini çıkartmış. Ama İMF doyumsuz âşık gibi, daha ver, daha ver demeye devam etmiş: Ücretleri, emekli maaşlarını yüzde 13 azalt, toplumsal harcamaları, kamu yatırımlarını daha fazla kıs, vergileri yükselt, eyaletlerden vergi al ama transfer yapma, eline geçeni borç ödemeye ayır... ver... ver... ver... Sonra da toplumsal patlama...

İMF niye hep böyle yapıyor? Neden yapmasın, İMF'nin işi bu? Arjantin borç alıp ithalat yapan, ucuz işgücüyle üretip ihraç eden, sürekli borç alabilen, bu arada elindeki mallarını ucuza satıp savan bir ülkeydi... Yani hem gelişmiş ülkelerin ihracatlarına bir talep sunuyor hem de ellerindeki fazla sermayeye yatırım alanı. Bu arada, mali sıkıntıda olduğu için de elindeki kamu servetleri ucuza kapatılıyordu. Arjantin, İMF'nin gelişmiş ülkeler için kurduğu saadet zincirinin bir parçasıydı.

Asya krizinde de benzer şeyler olmadı mı? İMF buralarda krizi derinleştirdikçe ABD ve Avrupa şirketleri kendileriyle rekabet eden Asya şirketlerini bu fırsattan faydalanarak ucuza kapatmadılar mı? Endonezya, önce "patladı" sonra da sömürgesi Doğu Timor'u, buradaki petroleri Avustralya'ya kaptırmadı mı? İMF'nin genelde bu "saadet zincirinin", özelde ABD dış politikasının bir kurumu olduğunu bir kez daha hatırlatmanın bir anlamı var mı?

Arjantin, İMF'nin tüketip, sonra patlattığı ilk ülke değil... Sonuncusu da olmayacak...

(Cumhuriyet/2 Ocak 01)

Kurtköy-Süluntepe İşçi Kültür Evi'nde anlamlı tiyatro gösterimi...

Sanatın gücü ve kültürel etkinliklere susamış emekçiler

Kurtköy-Süluntepe İşçi Kültür Evi, Tiyatro Manga oyuncularından sergilenen Behçet Necatigil'in "YOL" oyununa ev sahipliği yaptı. Değişik fabrikalardan işçilerin, gençlerin ve emekçi kadınların izlediği etkinliğe 100'ü aşkın insan katıldı.

Hayatın içinde kaybolmuş insanların çıkış yolu aramasını ve bu arayış içinde yaşadıkları korku ve çelişkileri, kapitalist sistemi ve sistemin insanlar için belirlemeye çalıştığı yaşamı eleştiren bir içeriğe sahip olan oyun emekçiler tarafından beğeniyle izlendi.

Oyundaki sembolik anlatımlara, üstü kapalı göndermelere rağmen, belki de bu tarz bir tiyatro oyununa ilk kez konuk olan Kurtköy işçi ve emekçileri oyunla bütünleşti. Oyuncuların seyirci ile diyalog halinde olması ve seyirciye sahnede yer verilmesi, izleyicileri pasif konumdan çıkarıp adeta oyunun içine soktu. Oyunda sistem kurumlarının eleştirisi yapılırken varolanın dışında farklı bir yol her zaman vardır ana teması işlendi.

Etkinlikten sonra Tiyatro Manga oyuncularıyla

Kurtköy Süluntepe emekçileri arasında sıcak bir sohbet gerçekleşti. Tiyatro Manga oyuncularını toplumsal sanat yapmaya çalıştıklarını, birçok yerde oyun sergilediklerini, ancak burada duydukları hazzın çok daha farklı olduğunu belirttiler. Oyun sırasında seyirci ile kurulan diyalogun renkli olduğunu, adeta oyunun bütününün seyirci ile birlikte oynandığını ifade ettiler. Genel olarak tam bir sonuca bağlanmayan final sahnesinin buradaki atmosferin etkisiyle doğaçlama olarak sonlandırıldığını söyleyen Tiyatro Manga oyuncularını, oyun kurgulanırken verilmek istenen mesajları dolaylı aktarmayı tercih ettiklerini, bunun izleyiciler tarafından canlılıkla kavranmasını kendilerini memnun ettiğini söyleyerek konuşmalarını sürdürdüler.

İzleyici emekçiler ise oyunu fazlasıyla beğendiklerini, bu tür kültürel etkinliklere bölge insanının aç olduğunu belirtip etkinliklerin devam etmesini istediler. Söyleşiye katılan hemen tüm emekçiler, İşçi Kültür Evi çalışanlarına ve etkinliğe ücretsiz olarak katılan Tiyatro Manga oyuncularına teşekkür ettiler. 29 yaşındaki bir işçinin "İlk defa bir tiyatro oyunu izliyorum ve büyük bir mutluluk duyuyorum" demesi birçok izleyicinin düşüncesine tercüman oldu.

Söyleşinin sonunda söz alan bir İşçi Kültür Evi çalışanı ise, İşçi Kültür Evi'nin açılış amacını anlattıktan sonra ilk defa tiyatro izleyen Kurtköy emekçilerinin sembolik göndermelerle kurgulanmış bir oyunla bu kadar bütünleşmesinin kendileri açısından büyük bir sevinç kaynağı olduğunu söyledi. İşçi Kültür Evi çalışanı konuşmasına şöyle devam etti: "Böylesine bir etkinliğin en temel amacı, işçi ve emekçilerle temel bir sanat dalı olan tiyatroyu daha doğrudan tanıştırmaktır. Bir ara bu oyun ağır kaçabilir mi diye korkmadık değil. Ancak burada ortaya çıkan tablo, sanat ve işçi sınıfı içiçe olduğu sürece bu tür korkuların ne kadar yersiz olduğunu bir kez daha gösterdi."

Birçok atölye çalışmasının yanı sıra tiyatro atölye çalışmasının kısa bir süre içerisinde başlayacağını söyleyen İşçi Kültür Evi çalışanı, bu etkinliği de bu amacın bir alt yapı çalışması olarak düşündüklerini söyledi. Çalışmalarına destek ve katılım isteyen İşçi Kültür Evi çalışanı, Tiyatro Manga'ya ve izleyicilere teşekkür etti.

Kurtköy Süluntepe İşçi Kültür Evi, çoğunluğu üniversite öğrencisi olan ve toplumsal sanat yapmaya çalışan Tiyatro Manga ile hayatında belki de çok azı tiyatroya gitmiş Kurtköy Süluntepe işçi ve emekçilerinin anlamlı bir bütünleşmesine sahne oldu. Belki oyuncular profesyonel değildi, belki izleyicilerin tiyatro sanatı üzerinden söyleyecek çok uzun sözleri yoktu, ancak toplumsal tiyatro iddiası kendi gerçek zemini olan işçi sınıfıyla buluşuyordu. Oynayana ve izleyene farklı duygular hissettiren nokta tam da burasıydı.

Tüm İşçi Kültür Evi çalışanlarının bundan sonraki çalışmalarını için bu deneyimden çıkaracakları önemli dersler olmalı...

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Kurtköy-Süluntepe İşçi Kültür Evi keyfi bir biçimde kapatıldı...

İşçi ve emekçilerle birleşmemizi engelleyemezler!

Kurtköy-Süluntepe İşçi Kültür Evi'nde 30 Aralık günü jandarmanın engelleme çabalarına rağmen "İşçi hareketinin durumu ve taban örgütlenmeleri ihtiyacı" konulu bir panel düzenlendi. Panele AYİEP ve BSH temsilcileri katıldılar.

Etkinliğin başlamasından saatler önce İşçi Kültür Evi'ni abluka altına alan jandarma, panelin başlama saatine 15-20 dakika kala kimlik kontrolü ve arama yapma bahanesiyle İşçi Kültür Evi'ne geldi. Jandarmanın etkinlik salonuna girmesine İşçi Kültür Evi çalışanları izin vermediler. Etkinlik salonunun kapısında yapılan tartışmaların ardından jandarma ısrarından vazgeçti. Ancak sorumlu birinin jandarma komutan ile görüşmek için 5 dakika karakola gelmesini istediler. Ablukanın kaldırılması koşuluyla İşçi Kültür Evi çalışanları bunu kabul ettiler. İki arkadaşın karakola gitmesiyle jandarma ablukasını bir süre için kalktı.

Etkinliğe jandarmanın müdahalesi ve mahalleyi terörize etmesinden dolayı katılım doğal olarak beklenilenden az oldu. Ablukadan dolayı birçok kişi panele katılamayarak geri dönmek zorunda kaldı.

Bütün bu engellemelere ve teröre rağmen, 65 emekçi ve devrimcinin katıldığı etkinlik bir söyleşi biçiminde gerçekleşti. 3 temel bölümden oluşan söyleşinin ilk bölümünü, işçi hareketinin gelişim tarihi oluşturdu. İkinci bölümde, daha çok yaşanan süreçler ve sendikaların aldığı tutumlar tartışıldı. Üçüncü bölümü ise, taban örgütlenmeleri ihtiyacı ve bunların sınıf mücadelesinde oynayacağı rol üzerine yapılan tartışmalar oluşturdu.

Etkinliğin bitmesine kısa bir süre kala karakola giden iki İşçi Kültür Evi çalışanı geri döndü. Komutanla yapılan görüşmenin sonucunda bir sorun olmadığını ifade ettiler. Ancak etkinliğin bitmesinin hemen ardından, devletin kolluk güçleri bu sefer daha kalabalık bir halde İşçi Kültür Evi önüne geldiler. Aniden içeri doluşan jandarmalar İşçi Kültür Evi çalışanları tarafından tekrar dışarı çıkarıldılar. İşçi Kültür Evi'nin dış kapısında

yapılan tartışmalarda jandarma komutanı İşçi Kültür Evi'nin mühürlenmesi için kaymakamlıktan emir aldıklarını ve mühürleme işlemi için geldiklerini söyledi. Kitle ile jandarma arasında yaşanan tartışmalardan sonra jandarmanın arama isteği kabul edilmedi. Ancak İşçi Kültür Evi'nin dış kapısı mühürlendi.

Jandarmayla İşçi Kültür Evi yetkilileri arasında yapılan tartışmaya mahalle emekçilerinin de katıldığı gözlemlendi. Hatta bir işçi, "Bu yaptığınızı yasalara aykırı, beni buradan çıkaramazsınız, kapıyı üstüme mühürleyin" diyerek kendisini tekrar İşçi Kültür Evi'nin içine attı.

İşçi Kültür Evi yetkilileri ise bu kapatmanın hiçbir hukuki gerekçesinin bulunmadığını, en kısa zamanda tekrar açacaklarını ve bu tür baskıların faaliyetlerini engellemeyeceğini tartışmalarda ifade ettiler. Jandarmanın birkaç kez yaptığı uyarıya rağmen İşçi Kültür Evi kapısında bekleyen kitle mühürleme işlemi bitene kadar ayrılmadı. İşçi Kültür Evi yetkilileri İşçi Kültür Evi'ni mühürleme kararının tümüyle keyfi ve yasalara aykırı olduğunu açıklayarak hazırlanan tutanağı imzalamadılar.

Demokratik kitle örgütlerine ve ilerici kültür kurumlarına sistemin tahammülsüzlüğü bilinen bir gerçekliktir. Bu açıdan Kurtköy-Süluntepe İşçi Kültür Evi'ne yönelik bu keyfi saldırı hiç de şaşırtıcı değildir. İşçi kültür evlerinin kuruluş amacı, hedef kitlesi ve kurulduğu alanlar gözetildiğinde, sistemin bu kurumlara karşı duyduğu korku tümüyle anlaşılabilir bir tutumdur.

İşçi Kültür Evi misyonunun sahipleri bu kurumları dışa dış bir mücadeleyle yaşatacaklardır, bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Bilinmelidir ki bir kurumun kapatılmasıyla bu misyonun sahiplerini kendi zeminlerinden, işçilerden ve emekçilerden koparabilmek mümkün değildir. Çünkü onlar o toprakta çoktan kök salmışlardır.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Güvenli olmalı, yaratıcı bir çalışma yürütmeliyiz

Türkiye kapitalizmi tarihinin en büyük krizlerinden birini yaşamaktadır ve bu krizler kronik bir hal almıştır. Öyle ki bir sonraki kriz daha derin olabilmektedir. Son olarak yaşanan krizin bir sosyal patlamaya dönüşmesine ramak kalmıştır.

Efendiye yapılan onursuzca uşaklık sonucu alınan 10 milyar dolarlık kredi Türkiye işçi-emekçilerinin can ve kanlarına malolacaktır. Ancak alınan kredi ile Türkiye 30 milyar dolarla İMF'ye en borçlu ülke durumuna gelmiştir. Bu borçların ödenmesi için de işçi-emekçilerinin gırtlığına daha fazla yapışmaktan başka çaresi yoktur sermaye sınıfının. Tüm demokrasi ve insan hakları havariliğine rağmen sermaye devletinin artık çıplak zordan başka seçeneği yoktur. Bu noktada bugüne kadar yaptıkları, bundan böyle yapacaklarının teminatıdır.

Sistemin sürekli kriz üretmesi ve bu krizlerin faturasının her zaman işçi ve emekçilere ödetilmesi, kitlelerde bir öfke birikimine neden olmuştur. Ancak bu açığa çıkartılmadığı yerde eylemler tepkilere dönüşmüyor. Yıllardır sermaye devletinin uyguladığı politikalar ve zor sayesinde kitleler her taraftan kuşatılmış durumda. İşçi sınıfının silahı olması gereken sendikalar ise işçileri vuran bir silaha dönüşmüş, sözde kendini solcu-demokrat kitle partisi ilan eden liberaller de en ufak zoru gördüklerinde yelkenleri suya indirmektedirler. Devrimci hareket ise yıllardır devletin saldırısıyla karşı karşıyadır. Bu yaşadığı yapısal zaafarla da birleşince, devrimci hareketin kitlelere ulaşması ve onlara güven vermesi hepten güçleşmektedir.

Sürecin ağır seyretmesi safların netleşmesini de sağlıyor. O çok parçalılık giderek ortadan kalkıyor, herkes yerini buluyor, devrimciler ve reformistler kendi bayrakları altında toplanıyor. Böylesine bir tablodan çıkan sonuç şudur: Artık bu işi göğüsleyecek olan bu ülkenin komünistleridir. Artık mesele omuzlarımıza binen bu yükü kaldırıp

kaldıramayacağımız meselesidir. Komünistler olarak bizim sorunlara kendi sorumluluklarımız üzerinden bakmamız gerekiyor. Kitlelere ulaşabilmenin yaratıcı yol ve yöntemlerini mutlaka bulmalıyız. Kitlelerle bağ kurarken yaşadığımız tutukluğu aşabilmeliyiz. Bunun koşulları da fazlasıyla var. Zira "her koyun kendi bacağından asılır" diyen insan sayısı giderek azalıyor. İnsanlar birlik olmaktan ve birlikte mücadele etmekten başka şanslarının olmadığını görüyorlar. Bu noktada da sorumluluk komünistlere düşüyor.

İnsanların bugün yaşadığı en büyük sorun güven sorunudur. Bu noktada emekçilere güven aşılamalı, çalışma ve mücadele içinde hem kendi güçlerine hem de birbirlerine güven duymalarını sağlamalı, yalnız olmadıklarını göstermeliyiz.

Tanıştığımız insanları her yönüyle iyi tahlil etmeli ve ona göre yaklaşım gösterebilmeliyiz. Politik kimliğimizi saklamadan emekçilerin dostluğunu ve güvenini kazanmalıyız. Disiplinimizle, yaşam tarzımızla örnek olmalıyız. Yinelemek gerekir, politik kimliğimizi hiçbir şekilde saklamamalıyız. Çünkü çoğunlukla, zamanı değil, kaçar, sakınır gibi gerekçelerle politik kimliğimizi saklıyoruz, sonra da ilişki sıradanlaşıyor. İnsanlardan öncelikle verebilecekleri şeyleri istemeliyiz. Mümkün olduğu kadar aileleriyle de ilişki geliştirmeli ve ilişkileri sıcak tutmalıyız.

Genellikle bugün insanlar kitap gazete vb. şeyler okumaktan uzak oldukları için onların bu durumunu gözlemlememiz ve ona göre hareket etmemiz gerekiyor. Mümkün olduğu kadar ve özellikle ilgi duydukları konularla ilgili çarpıcı yazılar okutmalı ve bunlarla ilgili kitaplar vermeliyiz. Her fırsatta birlikte okuyup tartışma ortamı yaratmalı, hatta bunu bir grup olarak yapabilmeliyiz. Bu noktada kurumlarımızı en iyi şekilde kullanmalıyız.

Kurumlarımızda ciddiyeti ve disiplini hakim kılmalıyız, çünkü geleneksel grupların pratiğinde benzer kurumlar işlevsizleşip kısırlaşmışlardır, bunu tersine çevirmemiz gerekiyor. Düzenli programlar yapmalı, bunların seçiminde titiz davranmalı, mümkün olduğu kadar programları boşa çıkarmamalı, yani ertelememeliyiz. İşçi kültür evlerindeki her türlü çalışmaya çevremizdeki en sıradan insanları bile katmalıyız. Biraz samimi olan herhangi bir insan bir etkinliğin duyurusunu yapmaktan, onun içinde yer almaktan çekinmeyecektir. Kolektif iş yapmanın zevkini bir kez tattığı zaman daha sonra bunu seve seve yapacaktır. Bütün mesele ilk adımı atılabilmektedir. İnsanlara yakın ilgi ve sıcaklık gösterdiğimizde ve yeri geldiğinde her konuda yardımımızı esirgemediğimizde, onlar da bizden desteklerini ve ilgilerini esirgemeyeceklerdir.

Komünist bir işçi/İstanbul

İşçi kültür evlerinde 19 Aralık etkinlikleri

19 Aralık katliamının ve buna karşı sergilenen destansı direnişin üzerinden bir yıl geçti. 19 Aralık'ın yıldönümünde İşçi Kültür Evi'nde bir etkinlik düzenledik. Duvarları katliamda şehit düşen devrimcilerin, 3 şehit yoldaşımızın resimleriyle ve seçilmiş şiarlarla süsledik.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı etkinliğimiz, 19 Aralık katliamında yitirdiklerimiz şahsında devrim ve sosyalizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Daha sonra 19 Aralık katliamını konu alan kısa bir belgesel film seyredildi.

Ardından tahliye edilen ÖO direnişçisi Muharrem Kurşun ve Kenan Oğuz yoldaşlar birer konuşma yaptılar. Katliam sırasında ve sonrasında yaşadıklarını anlatan Muharrem Kurşun ve Kenan Oğuz'un anlatımları ilgiyle dinlenildi. Her iki konuşmacı da düşmanın hücre saldırısına karşı 20 Ekim'de başlatılan açlık grevi ve Ölüm Orucu direnişinin isabetli bir karar olduğunu ve bunun yaşananlarla doğrulandığını söylediler.

Daha sonra etkinlik katliam ve direniş üzerine bir tartışma ve sohbet biçiminde devam etti.

Verilen aradan sonra "Oğulları Ölen Analara" adlı şiir okundu ve halen Tekirdağ F tipi Cezaevinde olan Ölüm Orucu direnişçisi Bekir Balyemez'in annesi Sabahat Balyemez kısa bir konuşma yaptı. Sabahat Ana konuşmasında; devletin geçmişten gelen bir katliam geleneği olduğunu, devrimciler şahsında teslim alınmak istenilenin işçi ve emekçiler olduğunu söyledi. Oğluluyla gurur duyduğunu söyleyen Sabahat ana; kimsenin bu sürece sessiz kalmaması, kendisine insanım diyen herkesin bu direnişe destek vermesi gerektiğini söyledi. Dia gösterimi sonrası sahneye Grup Eksen çıktı. Söylenen türkü ve marşlarla program sona erdi.

Nedenleri ne olursa olsun, etkinlik için 19 Aralık'ta devrimcilerin sergilediği direnişin görkemine yakışır bir hazırlık yapamamıştık. Eksik hazırlık programın sunuluşunda kendini gösterdi. Bu konuda bazı haklı ve yapıcı eleştiriler aldık. Bundan sonraki etkinliklerimize bu eleştirileri de dikkate alarak hazırlanacağız.

Esenyurt İşçi Kültür Evi çalışanları

Mamak İşçi Kültür Evi olarak 19 Aralık katliamının yıldönümünde şehit düşen devrimcileri anmak ve tarihi ÖO direnişine sahip çıkmak amacı ile 23 Aralık Pazar günü "Devrimci tutsaklarla dayanışma" etkinliği düzenledik.

Etkinlik saygı duruşu ile açıldı. Katliamda ve ÖO direnişinde şehit düşen devrimcilerin nezdinde tüm devrim şehitlerinin anısına saygı duruşunda bulunduktan sonra kültür evimizin müzik topluluğu kısa bir dinleti sundu.

Dinleti sonrası Hitler faşizmine rahmet okutan bir vahşetle 20 cezaevine saldıran ve onlarca devrimcinin kanını döken sermaye iktidarının 14 ayı deviren irade savaşında yenik düştüğünü ve direnişi hala kıramadığını anlatan bir konuşma yapıldı. Açılış konuşmasının ardından katliam ve direniş üzerine sohbet edildi. Süreci birçok yönü ile ele alan sohbetimiz etkinliğe gelen dostlarımızın ilgisi ve katılımı ile bütünleşti. Sohbet sonrasında etkinliğe katılan bir arkadaşımız sazı ve sesiyle bizlere güzel bir dinleti sundu ve programımız sona erdi.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Mamak İşçi Kültür Evi mahalle halkıyla bütünleşiyor

Kültür evimiz emekçi kitlelerle buluşma amacı doğrultusunda etkinliklerini sürdürüyor. Bu çerçevede başlatmış olduğumuz kurs faaliyetleri ile kültür-sanat çalışmalarını bütünleştirerek, ürettiklerimizi işçi ve emekçilerle paylaşıyoruz.

Bu bakışla 22 Aralık Cumartesi günü kursiyer öğrencilerimizin aileleriyle tanışmak amaçlı bir etkinlik düzenledik. Etkinlik öncesi bir dizi duvar ilanı ve öğrencilerimiz üzerinden aileleri programımıza davet ettik.

Program kültür evimizin hazırladığı çocuk korosunun sunduğu Mamak Türküsü ile açıldı. Ardından Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları bir arkadaş açılış konuşması yaptı. Amaçlarımızı ve çalışmalarımızı anlatan bu konuşma ailelerle birlikte sohbete dönüştü.

Aileler Kültür Evi'nin ihtiyaçlarına ilgi göstererek ona sahiplenir bir yaklaşım sergilediler. Sohbet sonrası İşçi Kültür Evi müzik topluluğu bir müzik dinletisi sundu. Kısa bir aradan sonra iki küçük dostumuz tarafından kısa skeç oynandı ve başka bir arkadaşımızın hazırladığı müzik dinletisi sunuldu.

Kültür evlerimizin sahiplenilmesi açısından oldukça olumlu geçen etkinlik kitlelerle bütünleşme amacına uygun bir tarzda gerçekleşti.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Küba Devrimi'nin zaferinin 43. yılı...

Emperyalizme karşı direniş sürüyor!..

İspanya ve Portekiz'in Latin Amerika'yı istilasıyla birlikte başlayan kurtuluş mücadeleleri, Arjantin'den Şili'ye, Küba'dan Bolıvya'ya, Peru'ya yayılan destansı gerilla mücadelelerine sahne oldu.

1 Ocak 1959'da emperyalizme, Amerika'nın arka bahçesinden indirilen yumruk, Orta ve Güney Amerika, hatta bazı Afrika ülkeleri ulusal kurtuluş mücadelelerinin gelişmesinde önemli moral ve siyasal bir rol oynadı. Böylece 19. yüzyıl sömürgeciliğine karşı mücadelede yenik düşen Küba, 20. yüzyıl emperyalizmini altıtmeyi başaran ilk Latin Amerika ülkesi oldu.

Küba'nın bağımsızlık savaşı, Meksika ve diğer Orta Amerika ülkelerinden çok daha sonra başladı. 19. yüzyıl sonuna kadar da daha çok ülke dışındaki sürgünlerin tutuşturmaya çalıştıkları bir kıvılcım olarak kaldı. Ülke dışındaki bu eylem ve örgütlenmeler ancak 1860'lara gelindiğinde etkili olmaya başlamıştı. Ünlü halk kahramanı, şair ve düşünür Jose Marti'nin yazıları ve şiirleriyle ateşlediği ve 1895'te Küba'ya gelerek başlattığı mücadele ülke tarihinde çok önemli bir yer tuttu. Jose Marti, ülkeye gelişinden yaklaşık bir ay sonra bir çarpışma sırasında vurularak öldürüldüyse de, Küba'nın önce İspanya sonra da ABD'ye karşı verdiği bağımsızlık mücadelesinde ulusal bir simge haline geldi.

1933'de ikinci genel grev dalgası patlak verdiğinde Machado diktatörlüğünün sonu yaklaşmıştı. Şeker işçileri sekiz saatlik işgünü, ücret artışı talepleri ile Las Villas eyaletinde fabrikaları işgal ettiler. Temmuz'da iyice yaygınlaşan grevler, Machado'nun Havana'da binlerce kişiyi makineli tüfeklerle biçmesi ile ulusal ayaklanmaya dönüştü ve diktatörlük 12 Ağustos'ta devrildi. Küba işçi sınıfı ve emekçileri diktatörlüğün devrilmesinde belirleyici olmakla birlikte, iktidarı ele geçirmek yönünde ileri bir adım atamadılar.

Bunu izleyen dönemde ülke bir kez daha kan gölüne dönüşmekten kurtulamayacaktı. Çok yakında sokaklar darağaçlarıyla dolacak, en küçük şüpheliyi bile asarak, işkence ederek katliamlara katliam ekleyecek, Machado'yu dahi aratacak telsizci başçavuş Batista oluşan boşluğu dolduracaktı. Hem de kendisini kurtarıcı olarak sunarak yapacaktı bunu. Üstelik gerçekleri göremeyen, yanılsamalarla dolu Küba Komünist Partisi'nin desteğiyle.

Batista'ya karşı ilk tepkinin üniversitelerde yükselmeye başladığı dönemde Fidel Castro Ortodoks Gençlik içinde direniş yanlılarını etrafında toplamaya başladı. Daha sonra adını 26 Temmuz Moncada kışla baskını eyleminden alacak olan devrim müfrezesinin önderi oldu. Enternasyonal savaşçı Ernesto Che Guevara'nın Fidel'in Türküsüyle özetlediği gibi;

*Gidelim, şafağın coşkun habercisi
Kimselerin bilmediği gizli yollardan
Kurtarmak için sevdiğin o yeşil timsahı.*

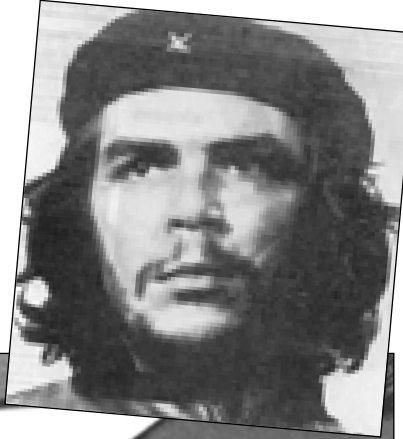
...
*Ve eğer vurulursak yürüdüğümüz yolda
Biz gerillaların kemikleri üstüne
Kübalıların gözyaşından örtü istiyoruz.
Amerika tarihine geçerken
İşte o kadar.*

Yeşil Timsahı kurtarma düşü Ocak 1959'da gerçekleşiyordu. 1967'de Che, Bolıvya dağlarında vurulduğunda üstünü örten yalnızca Kübalılar'ın, Bolıvyalılar'ın, Latin Amerikalılar'ın gözyaşları değildi.

Devrimin kıvılcımını çakan 26 Temmuz Hareketi, sadece Küba işçi sınıfının değil, ABD emperyalizmi ve Batista diktatörlüğü karşısında tüm Küba ulusunun ortak çıkarlarının sözcüsü, devrimci demokratik bir hareket olarak doğdu.

Ne ABD'nin saldırıları, ne de yerli işbirlikçilerinin ülkede estirdikleri terör dalgası (işkence kurbanları dışında iki yıllık iç savaşta ölenlerin sayısı 8 bini bulmuştu) sonucu değıştirdi. 1 Ocak 1959 yılında, militan ozanlar-sanatçılar ülkesi Latin Amerika'da, Jose Marti'nin ülkesinde düş gerçekleşiyordu.

Devrim, işçilerden, köylülere, küçük burjuvaziden aydınlara kadar halkın çeşitli

kesimlerinin desteğiyle gerçekleştirildi. Küba Devrimi, anti-emperyalist demokratik bir halk devrimi niteliği taşıyordu. İktidarı ele geçirme mücadelesinde üç ayrı grup etkili oldu. Kıvılcığı, kentlerdeki kitle hareketi ve askerler. Öğrenci hareketi, aydınlar, popülist ve hıristiyan hareket ve partiler Küba devriminden en fazla etkilenenler arasındaydı. Küba proletaryası devrime katılmakla birlikte, fiili önderlik rolünü yerine getiremedi.

Devrimden hemen sonra yapılanlar, Küba halkının hayatında radikal değışiklikler getirdi. Özgürlüğün gerçek kazanımları birçok alanda görülebiliyordu. Kiralar yarı yarıya azaltıldı, önemli tüketim mallarının fiyatları düşürüldü, villalar öğrencilerin kalacağı yurtlara dönüştürüldü, okuma-yazma kampanyaları, kamu hizmetlerinden ücretsiz yararlanma devrimin başlıca kazanımlarıydı.

Bütün önemli dönemeçlerde siyasal kararlar parti kadroları dışında, kararın doğrudan ilgilendirdiği kişilerle birlikte alınıyordu. Yerel yönetimler düzeyinden, ulusal ve uluslararası kararlara varıncaya kadar her konu, bir yandan halk iktidarı örgütlerinde tartışılarak karara bağlanırken, Castro'nun halk karşısında konuşmaları ile de bu karar halkla paylaşılıyordu. Bu ilişki, Küba önderliğinin bürokratikleşmesinin hızını yavaşlatan önemli etkenlerinden biri oldu.

Küba deneyiminde görülen temel zaaf, işçi iktidarının-konsejlerinin yokluğuydu. Kitle seferberliği, Fidel Castro'nun popülarlığı ve Che'nin devrimci hattı ile iktidarın fiili uygulanışı arasında bir uçurum oluşmaya başlamıştı. Özellikle 1967 sonrasında görülen gelişme çizgisinde, bürokratik denetime daha fazla ağırlık verilirken, devrimci kitle inisiyatifli zayıflamaya başladı. Yine de Yugoslavya, Çin ya da Vietnam devrimlerine oranla söz konusu süreç Küba'da daha yavaş işledi ve tahrip edici sonuçlara varmadı.

Küba, yeraltı kaynakları açısından oldukça yoksul bir ülkedir. Devrimden sonra sanayide atılım yapacak bir birikim yoktu. Bu ihtiyaçların karşılanması ekonominin tek yönlü ve bağımlı olarak şekillenmesiyle sonuçlandı. Bedeli ise Sovyetlere politik olarak bağlanmak oldu. SSCB'nin çökmesiyle birlikte bu bağımlılık Küba'ya çok pahalıya patladı. Önce karşılıksız olarak gösterilen ekonomik destek çekildi. Çöküşün ardından Küba en büyük şeker alıcısını da kaybetmiş oldu. ABD emperyalizminin devrimden beri uyguladığı uluslararası ticari ve siyasi ambargoda buna eklenince Küba ekonomisi nefes alamaz hale geldi. Temel ihtiyaçlar zorlukla karşılanır oldu.

Bugün Küba herşeye rağmen bağımsızlığını ve devrimin kazanımlarını koruma mücadelesi vermektedir. Üstelik en ağır ve elverişsiz uluslararası koşullarda. Devrimin kazandırdığı bilinç ve yarattığı kazanımlar, bu direnişte Küba halkının en büyük silahıdır.

Emperyalist kuşatmaya direnen Küba'ya destek dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin tarihi önemde bir görev ve sorumluluğudur.

D. İren

Mücadele Postası...

Yürüyüşümüzü engellemeyecekler!

O görkemli türkü daha da büyüyor, aydınlanıyor ölümsüz adlarınızla. Yüzyıllardır sömürülen, ezilen ve haklarından yoksun bırakılan halkların acısını dile getiriyorsunuz gün be gün eriyen bedenlerinizle ve faşizmin suratında bir tokat gibi patlıyorsunuz!

Zindanlarda yoldaşlarımız, siper yoldaşlarımız eşsiz bir fedakarlıkla, yüce bir inançla günleri, ayları, dört mevsimi, yani koca bir yılı geride bıraktılar. Bir direniş manifestosu yazdılar ve yazıyorlar. Devrime ve sosyalizme olan inancın büyüklüğüdü bu direniş. Öyle bir inanç ki bu, diri diri yakıldılar, kurşunlandılar, işkencelerden geçirildiler, ama teslim olmadılar. Devrimci iradenin teslim alınamayacağını, buna kimsenin gücünün yetmeyeceğini kanıtladılar hücre hücre ölümsüzleşirken.

Her yerde, görüşlerde, hastanelerde, mektuplarda hep söylediler, teslimiyet ölmektir diye. Bir paragrafın mektubundan kısa bir paragraf aktarmak istiyorum:

“Dünyada eşi benzeri görülmemiş bir direniş ruhuyla tarihsel görevlerimizi yerine getireceğimizden, yoldaşlarımıza, davamıza, işçi sınıfı ve emekçilere layık olacağımızdan kimsenin kuşkusu olmasın. 19 Aralık öncesinde ve sonrasında tüm yaşananlar dost-düşman herkesin gözü önündedir. Bugün bütün dünya işçi sınıfının ve emekçilerin davaya inançları bizimle yeniden şekilleniyor, umutları yeniden hayat buluyor.”
“Zafere çarpan yüreğimdiki

yanan kor ateşin sıcaklığıyla kucaklıyor, kolektif yüreğinden öpüyorum. Yarın bizimdir canım yoldaşım/Alaattin”.

İşte bir ÖO direnişçisinin satırlarını aktardım sizlere. İşte umut bu, sevdâ bu, kavga bu.

Şimdi biliyoruz ki, zindanlarda kalsa da tek bir can, tek bir ağız, özgürlüğü haykıracaktır. Canlarımızı uğurlarken gökyüzünün en güzel köşesine gözyaşlarımızı içimize akıttık, düşmana olan kinimiz ise alev alev yanmakta şimdi. Ama biliyoruz ki, bizim de günümüz gelecek ve hesaplar tek tek sorulacak. Biz devrim uğruna, işçi sınıfı uğruna bedel ödemeyi görev bildik ve görev bileceğiz. Ve gün gelecek, işçi sınıfından aldığımız güçle bedel ödeceğiz.

Tutsak da olsanız, hücrelerde de kalsanız, onursuz bir yaşamı kabullenmediniz hiçbir zaman. “Öleceğiz ama teslim olmayacağız” dediniz ve katiller yalnızca ölü bedenlerinizi alabildiler. Şimdi sizden aldığımız o büyük miras, o büyük direniş ruhuyla kanımızın son damlasına kadar savaşaacağız. Bizler de sizler gibi yaşayacak, gerekirse devrim uğruna sizler gibi tereddütsüz öleceğiz!

Bugün zindanlarda 1. yılını dolduran direnişe ve bu direnişte ölümsüzlük burçlarında bayraklaşan tüm devrimcilere selam olsun.

Son sözü hep direnenler söyleyecek. Devrimimizi engelleyemeyecekler!

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!

SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Arjantin’de, Türkiye’de ve her yerde

Kurtuluşumuz sosyalizmedir!..

Arjantin’de işçi ve emekçiler IMF programlarının yarattığı yoksulluk ve yıkıma karşı son çareyi ayaklanmakta buldular. Arjantin halkının öfkesine hükümet ve devlet başkanı dayanmıyor. Göreve gelen ya başlamadan istifa etmek zorunda kalıyor ya da en fazla bir hafta dayanabiliyor. Parlamentoyu ateşe veren halk sürekli olarak “Hepsi gitsin, kimse kalmasın!” sloganını atıyor. Böylelikle IMF uşaklığını yapan sermaye politikacılarının hepsini kovmak istediğini anlatmak istiyor.

Peki ya Türkiye’de neler oluyor? Biz ne bekliyoruz, bir ilahi gücün gelip bizi kurtarmasını mı? Yoksa bizim hakkımızı Türk-İş, Hak-İş, DİSK gibi sendikalar mı arayacak? Bu sendikaların başındakiler bizlerin değil, fakat sermayenin yanında olduklarını defalarca göstermediler mi?

Yoksa bizi ÖDP, EMEP, İP ya da SİP gibi içi geçmiş reformist takımını mı kurtaracak? Oysa onların ne böyle bir konumu, ne de böyle bir niyeti var. Cezaevi direnişi ve devletin katliam politikasına karşı aldıkları tutum bile onların ne olduğunu göstermeye yeter. Onlar tatlı su solcularıdır, zora gelmezler. Onlar bu düzenin bir parçasıdır, ona karşı esasa ilişkin bir şey yapamazlar. Tek dertleri parlamentoya, burjuvazinin o kokuşmuş ahırına girebilmektir. Bu bile onlar için boş bir hayal olsa bile...

İşçi-emekçi arkadaş, bizim kurtuluşumuz devrimdedir, kapitalizm yıkılmadan kurtuluşumuz olanaksızdır. Bunun yolu da sınıfa karşı sınıf savaşımını yükseltmekten geçmektedir. Bugün diğer ülkelerin işçi-emekçilerine göre en büyük avantajımız bizi zafere ulaştıracak devrimci bir programımızın olmasıdır. En büyük sorunumuz bu programın farkında olmamızdır. Ancak tek kurtuluşumuz da bu programdadır.

Onun etrafında örgütleneceğiz ve kapitalizmin burçlarına savaş bayrağımız olan kızıl bayrağı dizeceğiz. Devrimi yapacağız ve sosyalizmi kuracağız! İşçi ve emekçilerin bundan başka kurtuluşu yoktur.

Kapitalizm; baskı, zulüm, katliam, işsizlik, açlık ve sefalet demektir.

Kapitalizm; savaş ve yağma demektir.

Kapitalist barbarlığı yıkalım!

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmedir!

Bir işçi/İstanbul

Toplatılmış yayın bahanesiyle gözetilme terörü

23 Aralık 2001 tarihinde *Devrimci Demokrasi* bürosu, toplatılmış yayın bulundurduğu gerekçesi ile basıldı. Büro temsilcisi Nihal Gül ve büroda bulunan 4 kişi gözaltına alındı. 26 Aralık’ta ise yine aynı gerekçeyle *SY Kızıl Bayrak* ve *Devrimci Demokrasi*’nin büroları basıldı.

Devrimci Demokrasi gazetesinin bürosunda bulunan ADHK (Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu) takvimleri ile toplatılmış gazetelere el konuldu. TMSH polisleri *SY Kızıl Bayrak* büro temsilcisi Halil Akçadağ’ı “savcılık ifade alacak” gerekçesiyle gözaltına aldı. Aynı gerekçeyle *Devrimci Demokrasi* temsilcisi Nihal Gül de gözaltına alındı. Emniyette gözaltına alınanların ADHK takvimleri ile ilgili gözaltına alındığı söylendi. Emniyette takvimlerin içeriği ile ilgili ifade alınmak istendi. Gözetilme alınanların evleri basıldı. Baskın sırasında evdeki kitaplar ve *Devrimci Demokrasi* temsilcisini misafir eden Ali Yeşil de gözaltına alındı. Gözetilme alınanlar ertesi gün savcılık tarafından serbest bırakıldılar.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

Serkan Eroğlu anıldı

Ege Üniversitesi Merkez Kampüsü’nde 24 Aralık 1998’de katledilen Ali Serkan Eroğlu anıldı. Edebiyat Fakültesi önünde toplanan yaklaşık 100 öğrenci açılan pankartlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında “Serkan Eroğlu aramızda!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Katil polis üniversiteden defol!” vb. sloganları atıldı.

Dekanlığa siyah çelenk bırakan öğrenciler kampüs çıkışına doğru tekrar yürüyüşe geçtiler. Serkan Eroğlu’nun polis-idare işbirliğinin sonucunda katledildiğinin teşhirini içeren bir basın açıklaması yapıldı. Kitle tarafından, “Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!”, “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!”, “F tipi üniversite istemiyoruz!”, “Serkan-Canan aramızda!” sloganları atıldı. Basın açıklamasından sonra eylem sona erdi.

Bir Ekim Gençliği okuru/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat:
3/45 **KAYSERİ** Tel-fax: 0 (352) 2326671

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Emperyalist küreselleşmeye,
savaşa, köleliğe ve sosyal yıkıma karşı
mücadele dünya ölçüsünde büyüyor!..**

**Kapitalist barbarlığa karşı
insanlığın geleceği için,
sosyalizm için!..**